TEODOR FILIP

SECRETELE U.S.L.A.

- *Carlos pe Otopeni : „Aici nu se poate face nimic ! "*
- *Atentat la viaţa lui Ceauşescu*
- *USLA şi Direcţia V trebuiau ... exterminate !*
- *Teroriştii – criminalii noii Puteri ...*
- *Omul lui Arafat – consilier în Guvernul României !*
- *USLA putea ocupa M.Ap.N. şi TVR*

Editura CRAIOVA

Colecţia EXPLOZIV

SECRETE ÎN OBIECTIV

TEODOR FILIP
SECRETELE U.S.L.A.
Ediţia a II-a

Luptătorilor antiterorişti – bărbaţi şi femei ai sacrificiului asumat – le datorează viaţa mii de persoane. Lor le dedic această carte.

Fie ca vieţile uslaşilor asasinaţi mişeleşte în faţa sediului M.Ap.N., la ordinul unor trădători de Neam şi Ţară, să nu se fi risipit în zadar. Să le fie ţărâna uşoară iar amintirea să le dăinuie veşnic /

Autorul

Editura OBIECTIV CRAIOVA

NOTELE EDITURII

„OBIECTIV" este marcă înregistrată la OSIM din 1995, cu toate drepturile ce decurg din Lege (tipărituri, distribuţie, site).

Editura *OBIECTIV* nu are nimic în comun cu următoarele publicaţii apărute fără acordul nostru: *„Euro Obiectiv (2000)"* Hunedoara, *„Obiectiv mehedinţean"*, *„Obiectiv de Gorj"*, *„Obiectiv de Vâlcea"*, *„Obiectiv de Dâmboviţa"*, *„Ziarul Obiectiv"*-Sibiu, *„Cotidianul Obiectiv"* Braşov, *„Obiectiv jurnal de Tulcea"*, *„Obiectiv Vocea Brăilei"*, *„Obiectiv"* Vaslui, *„Obiectiv de Suceava"*.

Rugăm procurorii să se autosesizeze, chiar dacă nu suntem investitori americani…

Aşteptăm cititorii să ne comunice dacă n-au primit cărţile comandate. Rămânem deschişi colaborării (manuscrise, difuzare etc.).

DIFUZORI „ŢEPARI”.

„CALYPSO” SRL Bucureşti (fam. Lupaşcu) – str. Pascal Cristian 4 – 6, Sector 6; tel. 01/627.24.80; 094.553.546-dna L; 094.658.747-dl. L;

„Oldan Press” Cluj-Napoca (Bogdan Potra; 064/197.532; 431.617; 092.294.049; Str. Avram Iancu 29);

„SUPI DIF Press” Timişoara (Marius Soporan, Mihai Pridie; str. Mircea cel Bătrân 5; 056/124.226; 094.790.827);

„Palermo Prod-comserv” Tg. Mureş (Peter Klosz, 065/250.665; 094.886.610; str. Ialomiţei nr. 8/30);

„ABC Libris” S.A. Reşiţa (din Iancu Cotosban – 0255/211.795; 0744.780.634) – str. 1 Decembrie 1918, nr. 30 – 32;

„CHRISTIAN 94” S.R.L. Bucureşti – Daniel Mureşan – 021/222.18.32; 0722.500.540) – str. Iacob Negruzzi 46, S1;

„SEVERIN” S.R.L. Dr. T. Severin – str. Traian 60; te1.0252/317.192; 312.205 (doamna. A. Păiş); proces câştigat (definitiv);

„COMPRESS” S.R.L. Suceava – str. Luceafărului nr. 3, al E53, Se. B, ap.4; te1.0230/51.51.09; 0744.504.131,0745.624.750 (Bogdan Struţinsky). **„OANA PRESS” S.R.L. Bucureşti** – str. Grădiştea 14, al B14, se.5, ap.59, S4, Bucureşti; te1.021/450.21.00; 0723.397.081 (Ghiţă Ion), în atenţia celor în drept şi a celor interesaţi…

I.S.B.N. 978 – 973 – 7974 – 44-O

BIOGRAFIE

TEODOR FILIP

născut în 23.03.1943, la Râmnicu Vâlcea;

1961 – absolvit Liceul „Emanoil Gojdu” – Oradea;

21.08.1964 – absolvit Şcoala de Ofiţeri M.I. Oradea;

— Repartizat la Batalionul Trupelor de Securitate Oradea, ca locotenent şi comandant de pluton, ulterior avansat comandant de companie;

martie 1976 – selecţionat pentru U.S.L.A. (recent înfiinţată);

03.05.1976 – transferat la U.S.L.A., repartizat în Statul Major al Unităţii, ca ofiţer (căpitan) cu pregătirea militară a cadrelor;

Începând cu martie 77 şi până la

pensionarea sa pe caz de boală (două preinfarcturi şi lombosciatică) datorată specificului activităţii, a **primit diferite responsabilităţi, toate la nivelul funcţiei de colonel;**

— Şef al Serviciului pentru paza şi apărarea ambasadelor şi a reşedinţelor diplomaţilor acreditaţi în România (obiectivele de competenţa U.S.L.A.);

— Responsabil de pregătirea antitero a cadrelor din unitate şi teritoriu (în cadrul Colectivului învăţământ al U.S.L.A.);

— Comandant de schimb ia Aeroportul Internaţional Otopeni, răspunzând de controlul antitero şi antideturnare;

Teodor Filip a fost pensionat medical cu gradul de locotenent-colonel

Cărţi publicate:

— *„Războiul parapsihologic împotriva Omenirii”;*

— *„Secretele U.S.L.A. ”*;

— *„Teroriştii printre noi”;*

— *„Conspiraţia Satanei – Ţinta România”* – vol. MII;

— *„Adevăruri explozive”* – vol. MII;

— *„Oculta Mondială”* – vol. MII; – *„Marele Satan”* - vol. MII.

CUPRINS

Cuvântul editorului...
Recunoştinţă...
Prefaţă...
Destinul primei ediţii...
I. LEGENDA U.S.L.A...
Fără prejudecăţi despre uslaşi...
U.S.L.A. – o unitate de top (secret)...
Adevărul despre USLA...
Specialiştii români – recunoscuţi de... Steven Segal...
Fără tehnică, devii... Îngeraş!...
Bomba de pe Otopeni...
Allah, Allah, vin uslaşii!...
În loc de recompense... „şedinţe sexuale”...
De ce se temeau teroriştii de USLA...
Tovarăşi, nu ne călcaţi pe bombeuri!...
„Căpoşii de la USLA” – tovarăşi buni... de ocolit...
Terorişti, ocoliţi România!...
Ambasadorul Israelului – salvat de la moarte...
Atentat cu Golda Meir în viaţă...
Deturnarea unei aeronave... cu un picior de lemn...
Aeroporturile din România – mai sigure ca cele din SUA...
„O să vă mănânce mândria, tovarăşi...”
După amnistia din 1979, doar USLA putea face ordine...

Aţi văzut uslaş bătut?...

Informatorii U.S.L.A...

„Şoimarii”, „Baiazid” şi maeştrii de la USLA...

„Nomenclaturiştii”... fără cămin...

Carlos (pe Otopeni): „Aici, nu se poate face nimic!”...

Legendarii „şoimari”...

În România, avioanele se deturnează mai greu...

Tancul... de sub căpiţa de fân...

Misiunea de la... barul „Intercontinental”...

Aventuri la Tbilisi...

Eficienţa legendară a U.S.L.A...

Muncitorul a primit apartament... de la Securitate...

La Congresul XIII, USLA... punea bombe!...

Teroriştii – informatorii USLA, uslaşii – urmăriţi de Secu...

Atentat la viaţa lui Nicolae Ceauşescu...

Icre de Manciuria cu cioburi de sticlă şi... avansare...

„Teroriştii” – în unitate, de partea Revoluţiei...

II. TRUPELE DE SECURITATE...

Linişte în ţară cu... trupe de ocară?!...

„Fideli lui Ceauşescu”, apărau Revoluţia...

Marii acuzatori – activiştii partidului... ilegal...

Grupul de Aviaţie al Securităţii...

Războiul M.Ap.N. – Secu – la sol, Grupul de Aviaţie – în aer... Mafia din PCR şi Leana Academiciana...

III. „AUTOBUZUL MORŢII „...

Cel mai mare act de terorism din România...

Pe 23 August defilau... terorişti înarmaţi...

În România se deturnau autobuze...

„Baia" de sânge şi curajul pasagerilor...

Terorist – o meserie mortală...

Asasinii de la Otopeni – în libertate, uslaşii – condamnaţi...

IV. RĂZBOIUL PSIHOLOGIC ÎMPOTRIVA U.S.L.A...

Teroriştii – criminalii noii Puteri...

Nicu Ceauşescu şi Florin Piersic - conflictul... conducătorilor auto...

Iulian Vlad l-a ignorat pe Ceauşescu!...

Dezinformarea „liberă" de la TVR...

Dezinformarea – prima etapă...

Nicolae Militaru şi... „arma prostului"...

Tragedia de la Otopeni...

U.S.L.A. – obstacolul din calea scenariului...

Trosca: „Ne omoară, trag cu tunurile în noi!"...

Uslaşii-asasinaţi... după moarte!...

Regizorii asasinatului de la M.Ap.N. – Brucan şi Militam...

Fără U.S.L.A. dar cu „ajutor" sovietic...

Dacă voia, USLA putea a ocupa M.Ap.N. ŞI TVR...

USLA şi Direcţia V trebuiau lichidate!...

Ordin de trădători: stoparea controlului antiterorist...

Asasinarea uslaşilor – un act criminal şi

premeditat…

Comandantul USLA-„asasinat” psihic…

Unde sunt teroriştii împuşcaţi de uslaşi?…

Dezinformări şi provocări pentru distrugerea USLA…

„Teroriştii de la USLA” şi elicopterele care… „ard în zbor”!!…

La Loviluţie acţionau… „ofiţeri arabi agenţi SRI”!!…

„Valiza-diplomat cu pistol” nu funcţiona dar…

omora în serie…

„Pe uslaşi nu-i poţi lichida decât prin bombardament!”…

Diversiunea „Scutul”…

Seria de minciuni AM PRESS…

„A fost simplu” – 11 secunde…

Diversionistii au cuvântul…

V. ELIMINAREA „MARTORILOR – CHEIE”…

Moartea vine pe bandă…

Arme pentru… moartea fără cauză”…

Serviciul „K”…

Radu Bălan şi primarul Chişinăului – asasinaţi?…

Vasile Milea a fost… sinucis…

Nuţă şi Mihalea un dublu mister…

Emil Macri încă un general asasinat!…

Iulian Vlad plângea… de bucuria întâlnirii cu Sergiu Nicolaescu!…

Agenţii KGB se sinucid la vânătoare…

„Salvaţi-mă, ăştia vor să mă omoare”…

Pe Ceauşeşti nu l-a capturat şi… a decedat…

Şeful U.S.L.A. – intoxicat mortal cu „Karate”…

Col. Ardeleanu – omorât de spioni? Ai cui?…

Comitetul de diversiune de la TVR…

Victor Surdu vorbea prea multe…

VI. DOI GENERALI CARE AU SALVAT ROMÂNIA…

„Să nu acceptaţi trupe străine în România!”…

Pe 17.12.89, gen. Iulian Vlad a eliberat deţinuţii politici!… „Comandantul Suprem” Nica Leon şi sabotorul V.A. Stănculescu…

„Eu nu apelez la niciun ajutor sovietic!”…

„Suntem în război cu o putere străină!”…

Elicopterele sovietice – în ţară, la cererea lui Iliescu…

Gen. Guşe – omorât prin război psihic…

Gen. Iulian Vlad: „Mă va omorî Silviu Brucan…”…

VII. ROMÂNIA – PLACA TURNANTĂ A TERORISMULUI MONDIAL…

„Epoca de Aur”… a cenzurii…

România – plină de studenţi… În terorism…

500.000, de arabi vorbesc româneşte…

Consilierul Guvernului României – mâna dreaptă a lui Arafat!…

Factori de risc pentru România…

Activitatea antiteroristă din România…

re»ni;» tivo şi acţiuni teroriste în România…

„Industria de fiare vechi” şi… Mafia

postdecembristă…

NA 10 nu ne poate apăra de terorism…

Teroriştii – „supravegheaţi”…

când „spălau” 1.520 miliarde euro!!…

Bibliografie…

CUVÂNTUL EDITORULUI

Iată că, după ***„Secretele lui Pavel Coruţ”*** (autori: Eugen Delcea şi Oana Nuţă) şi ***„Războiul parapsihologic împotriva României”*** (autor, teodor Filip), editate şi reeditate în anul 1998, Editura „OBIECTIV” – Craiova dă de lucru difuzorilor de carte cu o nouă „bombă editorială”: *„Secretele U.S.LA.”,* binecunoscută cititorilor săptămânalelor *„Crişana Plus”* (Oradea) şi *„OBIECTIV MAGAZIN”* drept *„Confesiunile unui fost uslaş”.*

În prefaţa volumului „Războiul parapsihologic împotriva României”, scriam că *„dl. Teodor Filip este un prolific în ale scrisului”* şi că *„mai mult ca sigur, nu peste mult timp, va intra în galeria celor mai cunoscuţi autori români post-decembrişti, aşa cum sunt Pavel Coruţ şi dr. Cristian Negureanu”.* Speram, totodată să *„ţinem pasul cu dl. Teodor Filip, pentru că domnia sa mai are încă multe de dezvăluit!…”*

Toate aceste afirmaţii, aparent îndrăzneţe, sunt confirmate acum de apariţia volumului de faţă şi de faptul că autorul mai are în lucru încă două „bombe editoriale”… Care vor completa în mod fericit, cu siguranţă, un bogat plan editorial

al nostru, pentru anul 1999, privind ***„Colecţia EXPLOZIV”.***

Pentru că cititorii care n-au avut şansa să lectureze *„Războiul parapsihologic împotriva României”* îşi vor pune, în mod sigur, întrebarea-cheie ***„Cine este, totuşi, Teodor Filip?”,*** suntem nevoiţi să repetăm unele precizări din prefaţa volumului anterior al autorului.

În primul rând, **nu este Filip Teodorescu,** celebrul şef al contraspionajului economic românesc din anii ’80, cu care este confundat adeseori, datorită abundenţei de informaţii riguroase de care dispune!... Este, pur şi simplu, un militar de carieră, trimis prematur la pensie spre finele deceniului trecut. Care a avut, însă, (ne) şansa să lucreze foarte mulţi ani în palierul superior al Unităţii Speciale de Luptă Antiteroristă (celebra U.S.LA), **răspunzând, pe rând, de paza ambasadelor, învăţământului antitero sau de paza aeroportului Otopeni.**

Viaţa sa este un roman, la fel de şocant ca şi scrierile sale, dar şi la fel de reală. A avut acces la informaţii de anvergură mondială, multe strict secrete, a trăit momente tipice romanelor poliţiste sau de spionaj, ori culiselor „epocii de aur”. Fiind legat de un jurământ, destăinuie puţine din viaţa sa, dar unele întâmplări, numai sugerate, răstoarnă scaunul oricărui om cu viaţă normală...

În **decembrie 1989,** dl. Teodor Filip a avut un şoc, alături de întreaga familie: şi-a văzut foştii

colegi şi şefi de la U.S.L.A. masacraţi şi batjocoriţi în faţa Ministerului Apărării Naţionale. **Atunci, a depus un nou jurământ, de această dată faţă de sine: să nu aibă linişte până când nu va da la o parte vălul depus pe ochii românilor, de forţe oculte, străine de interesele acestei ţări.** Iar de atunci a scris enorm şi pe cele mai diverse teme. Pentru că un om care are peste 4.000 de titluri de carte în casă şi un incredibil bagaj de informaţii poate trece uşor peste lipsa de experienţă în mânuirea stiloului.

„Secretele U.S.LA”. volumul de faţă, **dezvăluie în premiera naţio*nală, o serie de aspecte total necunoscute sau mai puţin ştiute despre celebra** U.S.LA**. Şi Trupele de securitate sau ale Loviluţiei din decembrie 89.** Autorul a fost un martor activ al activităţii Unităţii Speciale des Luptă Antiteroristă, de la înfiinţarea ei şi până aproape de „lichidarea” acesteia, la presiunile unor „emanaţi” extrem de interesaţi ca România să rămână, o vreme, fără una din cele mai eficace unităţi antitero din lume.

Pe lângă unele **amănunte de-a dreptul senzaţionale, cutremurătoare ori energizante,** având ca efect redeşteptarea mândriei de a fi român, autorul reuşeşte din plin să aducă şi unele **corecţii absolut necesare scrierii unei istorii contemporane a României aşa cum a fost ea în realitate,** şi nu cum vor s-o vadă, de zece ani, unii „emanaţi” ai Loviluţiei din decembrie 89.

Una dintre aceste corecţii este şi concluzia ultimului capitol al volumului de faţă: **generalii Ştefan Guşe şi Iulian Vlad au salvat România de o ocupaţie străină programată cu ceva timp înainte, poate la Malta!**

Seria de informaţii senzaţionale oferite de ***„Secretele U.S.LA”.*** poate şoca, poate fi combătută prin informaţii reale şi argumente logice (nimeni nu deţine adevărul suprem) dar, în niciun caz, nu poate fi ignorată! Aşa cum, mai mult ca sigur, **aceste „secrete” devenite accesibile publicului larg nu pot fi uitate prea uşor...**

februarie 1999 Eugen **DELCEA**

P.S. La sfârşitul anului 2006, dl. Teodor Filip avea **14 volume** publicate la Editura OBIECTIV.

„Viaţa-roman” a continuat, luând o turnură tragică: soţia i-a murit pe 02.01.03, neaşteptat şi straniu, iar dl. Filip a fost la câteva secunde de moarte...

Cu toate acestea, după cum vedeţi, continuă să-şi respecte legământul din decembrie 1989, ignorând faptul că Loviluţia a devenit tot mai mult un... subiect mortal.

„Secretele USLA” în noua ediţie este, de fapt, **o altă carte, în proporţie de 70%.** Motiv pentru care, pe copertă apar cele două „buline”.

Veţi constata, în continuare, că, dacă Hollywood s-ar fi aflat în România, USLA **ar fi devenit tot atât de celebră ca *„Delta Force”***

/...

13 martie 2007

RECUNOŞTINŢĂ

La sfârşitul lunii februarie 1990, am început munca la acest ciclu. Am sfârşit-o în iulie 1994. De-a lungul a mai bine de patru ani, m-am documentat, consultând foarte multe surse. Am rugat un mare număr de persoane, multe ajunse personalităţi oficiale ori comandanţi de Mari Unităţi, să-mi relateze ce s-a întâmplat în decembrie 1989 şi după, ce ***§9*** *întâmplă în prezent Majoritatea dintre cei solicitaţi au răspuns favo-rabil, acordându-mi ajutorul doar în baza unei înţelegeri pe care o respect cu sfinţenie: ca identităţile lor să nu fie dezvăluite. Această motivaţie* a *lor izvorăşte din teama constantă de răzbunare din partea celor care au deţinut sau deţin puterea în anumite structuri ale statului. Le este frică văzând că adevăraţii criminali mai sunt la putere iar alţii s-au pensionat şi se plimbă în libertate. Această teamă este un sentiment omenesc pe care îl înţeleg. Deoarece, „prea repede şi mult se moare în această ţară”...*

Acestor oameni le sunt profund recunoscător.

Am stat de vorbă cu foşti camarazi, mulţi dintre ei menţionaţi, alţii, însă, nu. Aceasta se datorează unui alt motiv: modestia care îi caracterizează.

Tuturor acestora le aduc mulţumirile mele.

Am luat legătura cu zeci de foşti lucrători din

fostul Departament al Securităţii Statului – azi pensionari on trecuţi în rezervă, dar care se consideră luptători din linia a doua. Deoarece, ca oameni cu multă experienţă, fiecare în domeniul său, pot sesiza cu uşurinţă dezinformarea şi minciuna şi pot trage un semnal de alarmă. Nu i-au impresionat deloc sloganurile diversioniste „securişti-terorişti”, „comunişti” ori „ceauşişti” – etichetări făcute la adresa celor care au făcut parte din Securitatea statului.

Acestora le exprim recunoştinţa mea.

Doresc să mulţumesc cititorilor, care, lecturând serialul prezentat în săptămânalul ***„Crişana Plus”*** *şi revista* ***„OBIECTIV MAGAZIN”,*** *m-au încurajat, au avut aprecieri mai mult decât favorabile asupra celor relatate. De asemenea, celor care mi-au dat sugestii. Totodată celor două persoane care m-au criticat, una dintre ele colegi de liceu fiind. Sunt convins că mai sunt astfel de persoane, iar aceasta denotă un lucru: am atins anumite orgolii ori vanităţi. Numai pentru aceasta merita să scriu acest ciclu…*

Le mulţumesc din suflet acelor persoane din Oradea care s-au oferit să mă protejeze pe timpul deplasărilor prin oraş. Şi celor din Episcopia Bihor, care au intrat în „conflict” cu „prietenii” lor de naţionalitate maghiară când au încercat să-i convingă de adevărurile scrise de mine, adevăruri pe care le cunoşteau. Deoarece, ***mai multe persoane m-au ameninţat*** *Au ales, însă, calea*

cea mai josnică şi laşă: neavând curajul să dea ochii cu mine, ***au acţionat asupra sopei*** *(de naţionalitate maghiară)* ***şi asupra soacrei mele,*** *femeie în vârstă, bolnavă. Este cea mai josnică metodă de intimidare, cea mai laşă. Nu pot spune că le sunt recunoscător, li dispreţuiesc. Nici ei şi nimeni nu mă poate intimida, speria. Am făcut un legământ: în memoria camarazilor mei asasinaţi, voi merge până în pânzele albe pentru Adevăr. Nimic nu mă va opri. Iar când îmi va suna ceasul, voi merge în Rai sau în Iad. Mi-e indiferent. Dar nu ei vor hotăra aceasta. Când Cel de Sus va hotăra că am trăit destul, toată garnizoana din Oradea nu mă va putea apăra.*

fi sunt recunoscător domnului doctor în parapsihologie ***Cristian Negureanu*** *care, dezinteresat, m-a sprijinit enorm şi mi-a dat sfaturi, precum şi o serie de informaţii şi materiale pentru lansarea volumului* ***„Războiul parapsihologic împotriva României”,*** *publicat în serial în „Crişana Plus” (Oradea) şi „OBIECTIV MAGAZIN” (Craiova).*

Îi sunt profund recunoscător soţiei, *care de peste 30 ani este alături de mine – şi la bine, dar mai ales la rău –, cea care m-a înţeles şi încurajat permanent, mi-a „aprobat” cheltuielile necesare documentării**

Îmi permit latitudinea de a-i aminti şi a le aduce mulţumirile mele medicilor ***Ionac, Trâmbiţaş, Mihălceanu, Colceriu, Vişovan,***

Scridon, *domnului* ***Chişbora,*** *cei care m-au tratat cu multă răbdare, profesionalism şi, mai ales, Omenie.*

Nu în ultimul rând, recunoştinţa mea se îndreaptă spre domnii ***Ioan Laza, Petru Şandor*** *şi* ***Miron Blaga,*** *din conducerea redacţiei „Crişana” – Oradea, precum şi spre domnul* ***Eugen Delcea,*** *directorul revistei „OBIECTIV MAGAZIN” (Craiova), care au îmbrăţişat ideea publicării unor capitole din acest ciclu.*

Recunoştinţa mea tuturor cititorilor.

Autorul septembrie 1998

— N. edit.: în 31.12.2002, în seara de Revelion, dl. Filip primea un telefon straniu, în care era ameninţat: *„O să vezi ce-o să-ţi aducă Conspirată Satanei, în curând!”*

A doua zi dimineaţă, **Eva Filip** era dusă de urgenţă la spital iar **în noaptea de 2/3 ianuarie 2003 deceda într-un mod mai mult decât misterios,** după ce analizele complete din august 2002 nu relevaseră nimic grav…

PREFAŢĂ

Lucrarea pe care o aveţi în faţă, stimaţi cititori, este ciudată în felul ei. După citirea ei, o parte dintre dumneavoastră va spune că am prezentat direct unele probleme, că am atacat prea dur unele persoane, alţii, din contră, vor zice că am prezentat prea puţine. Unii specialişti în domeniu vor reproşa lucrării că nu am intrat în amănuntele specifice activităţii de prevenire şi

combatere a terorismului, iar ceilalţi s-ar putea simţi deranjaţi că am prezentat unele probleme intime ale acestei activităţi. Iar alţii vor reproşa că m-am abătut de la tematica propusă.

Atenţionez cititorii că **lucrarea de faţă cuprinde realitatea sută la sută** şi face parte din ciclul „TERORISM-ANTITERORISM”. Am stat şi am cugetat mult, domol, aşa cum îi stă bine unui ardelean, înainte de a mă apuca de scris. Nu am veleităţi de scriitor, însă când văd cum sunt prostit în faţă, când ştiu precis că albul este alb, dar el mi se prezintă de alţii ca fiind negru, nu mai pot să rabd.

Această lucrare este doar un început. Deoarece, România a devenit **placa turnantă a terorismului internaţional,** deoarece România se confruntă cu acest flagel al contemporaneităţii, cititorii, publicul larg trebuie să posede cunoştinţe minime despre formele şi metodele de acţiune ale teroriştilor, despre organizaţiile şi grupările extremist-teroriste. Trebuie să afle care sunt cauzele ce duc la proliferarea acestui fenomen, cele mai reprezentative acţiuni teroriste comise pe plan internaţional. De asemenea, trebuie să afle despre **războiul parapsihologic care se duce şi în prezent asupra României.** Toate acestea vor fi prezentate în volumele următoare, care sper să fie tipărite şi să trezească interesul cititorilor.

Trebuie cunoscut că majoritatea statelor lumii şi-au creat unităţi speciale de luptă antiteroristă,

care răspund prin forţă acţiunilor teroriste. O astfel de unitate a existat şi în România până în decembrie 1989, anume **Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă (U.S.L.A.).** În fierbinţeala acelor evenimente, cadrele acestei unităţi de elită au fost etichetate drept *„terorişti”, „uslaşi-terorişti”.* Televiziunea în special, apoi o serie de jurnalişti au folosit minciuna, diversiunea şi propaganda pentru aţâţarea urii împotriva acestora. **Timp de şase luni a fost desfiinţată.** Singurii specialişti din ţară, formaţi prin sacrificii enorme – suportate de întregul popor – au fost umiliţi, batjocoriţi, asasinaţi.

Doresc să precizez că **este prima lucrare publicată în România care abordează problema USLA şi care prezintă, în acelaşi timp.**

— N. edit: Ulterior, autorul a publicat lucrarea ***„Teroriştii printre noi”*** (Ed. OBIECTIV, 2001).

unele din evenimentele din decembrie 1989 într-o lumină care nu convine multor persoane. De aceea, ca de altfel orice lucrare de pionierat, poate nemulţumi pe mulţi. Acestora le fac invitaţia de a avea curajul să formuleze viziunea lor asupra problemelor tratate în acest ciclu, să le redea într-o altă lucrare pe care publicul cititor o va aprecia sau nu.

De ce am scris această carte? Pentru că moralmente consider că am acest drept şi am

considerat că publicarea sa va umple un gol, că în numele Adevărului şi pentru Istorie trebuie spus tot ce ştii. Bineînţeles, foarte documentat. Am scris-o, deoarece la foarte multe persoane, din multiple cauze, există încă o părere eronată despre foştii lucrători din Ministerul de Interne, mai ales din fosta Securitate. Acestora ţin să le reamintesc că **în topul internaţional al serviciilor secrete, în toamna anului 1989, România ocupa locul trei în lume.**

În aceste servicii nu pot acţiona decât profesioniştii. Profesioniştii cu o minte mai calculată decât cea a unui acerb om de afaceri. Şi ce este mai important, trebuie să fie permanent în contact cu realitatea. O parte a publicului larg, cel dezinformat şi rău-voitor, „ştie" că această profesie se exercită numai de *„handicapaţi* „ori *„persoane înapoiate mintal*". Alţii, că se exercită într-o lume a închipuirilor. Dar când închipuirile şi visele pun stăpânire pe un profesionist al acestei munci, a dat-o dracului, s-a terminat cu el!

Nu ei plăsmuiesc închipuiri, ci politicienii, iar închipuirile acestora sunt periculoase. Cum a fost visul lui Gorbaciov, manipulat din umbră de Oculta Mondială, de a transforma sistemul impus de înaintaşii săi, ajutat din plin de Occident. Şi am văzut unde s-a ajuns: state destrămate, războaie şi lupte interetnice, crime împotriva Umanităţii, suferinţă, exod masiv de populaţie, oraşe distruse în totalitate, morţi,

răniţi. Toate în numele unei democraţii prost înţelese.

Profesioniştii din serviciile secrete nu sar niciodată peste cal, tocmai pentru că trăiesc în realitate. **Peste cal sar politicienii.** Cum a fost cazul lui Hruşciov, care a generat criza rachetelor. Iar prima ieşire din acest impas a fost sugerată de un rezident KGB din New York, deci, de un profesionist.

Am considerat că **lucrarea de faţă se adresează publicului larg, dornic de informare şi nu de dezinformare,** care vrea să cunoască realitatea, să-şi găsească răspunsuri la unele întrebări. Acestui public cititor, autorul îşi cere scuze şi-l roagă să-l înţeleagă că a trebuit să evite prezentarea unei probleme care constituie secrete ale activităţii de prevenire şi combatere a terorismului. Iar celor care consideră că am deranjat unele persoane, ori că am scris despre unele probleme pe care ei le consideră secrete, aş dori să le reamintesc că şi în acest domeniu, adică al aprecierilor, după decembrie 1989 s-au schimbat multe lucruri. Că nu mai este un secret prezentarea generală a activităţii de prevenire şi combatere a terorismului, care nu s-a încheiat în România cu decembrie 1989. Nu se va încheia nici în viitorul apropiat.

Această carte este scrisă de un mărturisitor care a trăit şi şi-a desfăşurat activitatea în **unitatea de elită a Oştirii române – USLA**

Mărturisitorul a fost şi este ars de patima mistuitoare a focului amintirilor şi a scris în climatul de neadevăr, de minciună, de dezinformare care continuă să lovească acest popor trăitor într-o ţară deasupra căruia Dumnezeu, când a creat lumea, şi-a deşertat tot sacul bunătăţilor.

Deoarece m-am documentat serios şi am trăit o parte din evenimente, nimeni nu mă poate combate. Consider că absolut toate afirmaţiile, toate problemele prezentate îşi au acoperire în multe publicaţii, în interviuri publicate, în declaraţiile martorilor oculari care au trăit aceste evenimente. Îşi au acoperirea în analizele făcute de specialişti şi analişti în domeniu.

Contraargumente pot fi aduse dar niciunul nu va putea demola cele scrise de mine. **Mulţi nu vor fi de acord cu cele scrise. Dar aceasta este realitatea.** Pe care o prezint Poporului şi pentru Istorie.

Mai întâi, doresc să reabilitez, în măsura în care voi putea, memoria unor nevinovaţi ucişi în decembrie 1989. Pe de altă parte, voi încerca să destram vălul de suspiciune care a planat asupra uslaşilor, acei luptători de elită care au făcut parte dintr-o unitate a Ministerului de Interne – fosta U.S.L.A. **Trebuia să scriu această carte, în memoria foştilor mei camarazi-uslaşi, sacrificaţi pe altarul Revoluţiei din Decembrie 1989,** ucişi în condiţii cunoscute, dar

din ordinul cui şi în interesele cui nu se cunoaşte nici acum. Ulterior, au fost declaraţi eroi. Dar, eroi căzuţi în apărarea cărei cauze?

În sfârşit, **primul volum** este departe de a cuprinde tot ce se poate spune despre fosta U.S.L.A, despre evenimentele din decembrie 89, dintre care multe sunt încă enigme. Deocamdată.

septembrie 1998

Autorul

DESTINUL PRIMEI EDIŢII

Prima ediţie a cărţii ***„Secretele U.S****.L.A.”*, apărută în anul **1999** a fost întâmpinată cu **deosebit interes** de cititori. Mai ales că despre U.S.L.A. au luat la cunoştinţă abia cu ocazia dezinformării Naţiunii din timpul evenimentelor din decembrie 1989. Lecturând cartea, au aflat despre faptul că **şi în România a existat o unitate de elită în lupta împotriva terorismului şi a terorii brutale. Î**n perioada 1998 – toamna lui 2003 am avut multe **întâlniri cu cititorii în din opt judeţe,** unele dintre ele repetându-se. Cu această ocazie am primit multe felicitări iar mulţi au rămas impresionaţi de activitatea foştilor uslaşi, exprimându-şi regretul că au putut crede în dezinformări, îndemnându-mă să continui.

Am avut şi câţiva „critici” care, în necunoştinţă de cauză, au fost „Gică-Contra” la multe probleme prezentate, în special din capitolul

„Trupele de Securitate”…

Când am văzut că foştii mei camarazi, asasinaţi mişeleşte în faţa sediului MApN, sunt prezentaţi drept „terorişti” am făcut un **legământ în faţa soţiei: că voi încerca să destram vălul de suspiciune care a fost aruncat asupra U.S.L.A...**

La începutul lunii **februarie 1990** a trebuit să fac o deplasare la Bucureşti, pentru rezolvarea unei probleme familiale. M-a primit cu braţele deschise familia col. (r) Berbescu, fost locotenent în Garda Regală, fost comandant al Regimentului de Securitate Băneasa (R.S.B.), unchiul soţiei. Am stat trei zile, deşi problema familială o rezolvasem în câteva ore, timp în care am luat legătura cu mai mulţi foşti uslaşi.

Cu două autoturisme, aceştia m-au „plimbat” pe la toate punctele „fierbinţi” din acel decembrie 89. Î**n faţa sediului M.Ap.N.,** când am ajuns la locul în care au fost asasinaţi TROSCA şi ai lui luptători, am coborât din maşină, am trecut pe trotuarul respectiv, m-am descoperit şi am aprins o ţigară.

Din reculegere m-a trezit o voce: „A/o, *domnul Ce faceţi?”* M-am uitat prima dată la cele două maşini. Instinctiv, băieţii luaseră dispozitivul în cazul gardării unei personalităţi, numai armele le lipseau. De mine se apropia un ofiţer de la M.Ap.N.

Când a fost lângă mine, l-am privit drept în

ochi şi, cu o voce crâncenă, i-am spus cam aşa: *„Die căpitan, sunt locotenent-colonel Filip Teodor de la fosta Unitate Specială de Luptă Antiteroristă. Am sosit special de la Oradea pentru a păstra câteva momente de reculegere pe locul în care au fost asasinaţi foştii mei camarazi. Este vreo problemă?”*

La rându-i mă privea fix. A salutat ceva mai lung, a făcut un stânga-mprejur regulamentar şi a plecat…

Camarazii mi-au relatat foarte multe despre ce au fost obligaţi să **suporte în decembrie 89.** Când le-am spus că intenţionez să scriu o carte despre U.S.L.A. au fost mai mult decât încântaţi, dar, din modestie, toţi mi-au spus că nu doresc ca numele lor să fie menţionat – eventual iniţialele. Am stat de vorbă şi cu mai multe familii, locatari din jurul sediului U.S.L.A…

La sfârşitul lunii februarie 1990 am început munca la prima ediţie a acestei cărţi. Când Carlos (Şacalul) a fost „capturat” de autorităţile franceze, m-am prezentat la colectivul redacţional al cotidianului *Crişana* (apare la **Oradea)** cu manuscrisul. La o primă lecturare, făcută pe sărite, în faţa mea, domnii Ioan Laza, director şi Petru Şandor, re-dactor-şef au fost încântaţi de conţinut. Timp de mai bine de **un an, fragmente din manuscris au fost publicate în serial, cu promisiunea că îmi vor edita cartea. Impactul asupra cititorilor a fost deosebit.**

Dar nu publicau cartea.

Prin 1995, am avut plăcuta surpriză să fie contactat de dl. Eugen Delcea – atunci edita revista *OBIECTIV MAGAZIN* în Craiova –, care mi-a propus colaborarea. De atunci, colaborarea noastră a fost permanentă, în octombrie 1997, mi-a editat prima carte, ***„Războiul parapsihologic împotriva României”*** *, iar în 1999 a văzut lumina tiparului prima ediţie a cărţii ***„Secretele U.S.LA”***. (titlul îi aparţine).

Subsemnatul a făcut o greşeală, l-am spus domnului director că va fi primul volum, fără să specific că al doilea urma să prezinte cele mai semnificative acţiuni teroriste comise pe plan internaţional, precum şi unităţile antiteroriste din alte state. De fapt, acestea au apărut în cartea ***„Teroriştii printre noi”,*** editată tot de OBIECTIV.

La solicitarea dânsului, făcută şi la cererea cititorilor, în toamna anului 2006 am trecut la revederea primei ediţii. Spre regretul meu, cred că şi al cititorilor, nici de data aceasta nu pot prezenta în totalitate

— N. edit: A fost lansată la început de octombrie 1997, cu ocazia sărbătoririi a 2 ani de la apariţia revistei OBIECTIV MAGAZIN.

Fastul a fost cu totul deosebit: Sala Maură a Complexului „Minerva” (celebră), televiziuni, ziarişti din toată media locală (inclusiv corespondenţi „naţionali”), trei generali (Armată,

Poliţie, Jandarmerie), un director-general (Finanţe Publice), mai mulţi directori, celebrul bioterapeut Iulian Urziceanu şi…30 minute de parada modei.

De neuitat… modelele, coada de generali în aşteptarea unui autograf şi afirmaţia domnului Filip, înghеţând sala: *„Colegii mei de la USLA m-au rugat să transmit că… cine se va atinge de dl, director Delcea va avea de-a face cu ei!”…*

toate activităţile uslaşilor. Nu pot prezenta nici măcar toate reacţiile acestora la provocări – şi au mai fost destule, inclusiv îrc străinătate. Un locţiitor al comandantului mi-a spus că ***„şi aşa ai prezentat destule.*** *Ştii bine că noi nu am fost bătăuşi „…* Sper să fiu înţeles.

Teodor Filâp

Capitolul I

LEGENDA U.S.L.A.

„De te voi uita, camarade-uslaş, să mi se usuce astă dreaptă cu care scriu!”

Fără prejudecăţi despre uslaşi

Îmi dau seama că mi-am asumat o sarcină deosebit de dificilă şi plină de răspundere în acelaşi timp. După evenimentele din decembrie 1989, o serie de jurnalişti şi scriitori au pornit cu mult curaj în căutarea adevărului, au scormonit, s-au documentat şi au reuşit să prezinte diabolicul scenariu care a fost ţesut, atunci, în jurul Securităţii ale cărei cadre, în totalitate au fost etichetate drept terorişti. Dar **nimeni nu a căutat să afle de ce şi cum uslaşii au fost**

etichetaţi, la rândul lor, **teroriști.** Şi când te gândeşti că **ei au plătit cel mai scump.** Aceasta, deoarece raportat la numărul lor de circa 1.300, câţi erau, **din rândul lor au fost asasinaţi cei mai mulţi.** Da! Asasinaţi! Din ordinul cui, se ştie.

Despre asasinarea lor s-a scris şi au fost prezentate documentare n. **Asasinii lor trăiesc şi au avut ori au funcţii importante în viaţa politică a României.** Nu au nicio remuşcare pentru ordinele pe care le-au dat în acel decembrie sângeros. Cu scurgerea timpului, unii dintre ei au trecut în cealaltă lume – Nicolae Militaru, Silviu Brucan. Se spune că îngerii se bucură când astfel de oameni ajung în faţa dreptei Judecăţi. Dar împotriva celor în viaţă, încă, de ce nu se iau măsuri?

În plină „dosariadă" care este impusă opiniei publice din România îmi permit să fac următoarea observaţie: consider că **este mult mai importantă deconspirarea celor vinovaţi de masacrarea tinerilor militari de la Otopeni şi a uslaşilor din faţa sediului M.Ap.N., decât a unor neînsemnaţi informatori ai Securităţii. Este necesară şi deconspirarea Nomenklatur» P.C.R.,** care de fapt dirija şi controla întreaga activitate **a** Securităţii. **Securitatea** română era foarte bine organizată, dar **condusă şi ea de unicul partid.** Ceea ce nu se vrea a se recunoaşte.

Deocamdată, constat că această deconspjrare

o cer doar urmaşii victimelor şi prea puţine persoane care nu vor să facă sluj în faţa mai-marilor zilei, iar atenţia opiniei publice este deturnată. Consider că **cea mai mare crimă a regimului comunist este masacrarea propriilor cetăţeni în timpul evenimentelor din decembrie 1989,** când majoritatea morţilor şi răniţilor au fost înregistraţi după arestarea lui Nicolae Ceauşescu.

De asemenea, subliniez că opinia publică internaţională a fost oripilată de **reprimarea bestială** a celui mai mare şi îndelungat **miting** anticomunist din istorie, care a avut loc în **Piaţa Universităţii** – 52 de zile şi nopţi fără întrerupere. **Toate aceste crime nu au fost înfăptuite de Securitate.**

Ar mai fi necesară **desecretizarea dosarelor dizidenţilor,** pentru că, în „iepoca de aur”, **Securitatea fabrica falşi disidenţi** pe care apoi îi plasa la *Europa Liberă.* Sunt sigur că aceşti disidenţi ascund lucruri teribile.

Nu aş vrea ca cineva să creadă că ridic în slăvi această fostă unitate. **Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă (U.S.L.A.) nu a fost înfiinţată pentru reprimarea nemulţumirilor populaţiei.** Crearea ei a izvorât din necesitatea ca România să aibă o **unitate specializată în prevenirea şi combaterea acţiunilor teroriste pe teritoriul naţional,** în contextul în care, pe plan internaţional, acest fenomen se amplifica.

Odată creată, ea a fost **subordonată Ministerului de Interne,** aşa cum sunt subordonate toate unităţile antiteroriste din celelalte ţări. Aşa au ajuns uslaşii, „securişti”. Pentru că oricine făcea parte din Ml, indiferent în care din structurile sale organizatorice, a fost taxat drept terorist, în decembrie 1989. Şi după. Cui trebuia să i se subordoneze U.S.L.A? Ministerului învăţământului? Sau Ministerului Cultelor? Hai să fim serioşi! Deci, făcea parte din Ministerul de Interne.

— Dar, alături de întreaga Securitate, nu a fost a lui Ceauşescu, după cum nici Armata nu a fost.

Desigur, **nu pot prezenta public** date şi informaţii, unele fapte şi stări de fapt care constituie **secrete militare. Î**n acest sens, regulamentele militare şi legea sunt clare. Unii îmi vor reproşa că tocmai în spatele acestora ascund fapte reprobabile ale foştilor uslaşi. Nu pot spune decât că se înşală. Creadă ce vor. Timp de 25 ani am activat sub **jurământ militar,** care îşi are întinderea şi după pensionarea mea în aprilie 1986, la vârsta de 43 ani şi o lună – pensionat medical. Cum aş putea să-l încalc? Aşa că mă voi limita la fapte necunoscute marelui public care nu aduc prejudicii activităţii de prevenire şi combatere a terorismului. Pentru că **şi această activitate îşi are secretele ei,** după care aleargă mulţi să le cunoască.

U.S.L.A. – o unitate de top (secret)

Când **în luna mai, anul 1976, am fost selecţionat pentru U.S.L.A.**

şi mi s-a dat spre studiu *„Regulamentul de funcţionare al unităţii”,* precum şi alte materiale, mărturisesc că, deşi eram considerat un tip inteligent, cu o bună memorie fotografică, am înţeles numai generalităţi. Noţiunile de *„terorism”, „antiterorism”, „control antiterorist şi antideturnare”, „negociatori”* şi multe altele se învălmăşeau în mintea mea. Totul era nou dar şi fascinant în acelaşi timp.

Mi-au trebuit ani de zile, având şansa de a trece pe la mai multe servicii ale acestei unităţi, ca să pot considera că încep să stăpânesc tainele muncii de prevenire şi combatere a terorismului. Şi nici atunci – spre exemplu, **am răspuns timp de trei ani de paza şi apărarea ambasadelor şi domiciliilor diplomaţilor acreditaţi în România, şi aproape doi ani de executarea controlului antiterorist şi de antideturnare la Aeroportul Otopeni, în ture** – nu mi-a fost ruşine să cer sfatul celor care aveau o vechime mai mare în serviciul respectiv, deşi îmi erau subordonaţi. Mă ghidam şi după principiul *„omul cât trăieşte învaţă, dar tot prost moare”.*

Cu timpul, am primit o sarcină deosebită: să mă ocup personal de pregătirea antiteroristă a cadrelor, atât din unitate, cât şi din teritoriu. Aceasta a constituit, pentru mine, „cununa” carierei militare. Deci, cele scrise

în această lucrare sunt prezentate în cunoştinţă de cauză, oricând verificabile.

Deoarece, foarte multe persoane au dezinformat naţiunea română şi instituţiile statului vizavi de uslaşi, voi recidiva şi în această reeditare, îmi vine repede în minte un caz, pe care îl prezint mai jos. În cartea sa, ***„Fantomele lui Pacepa*”,*** Ed. Corida, 1994, scrijtorul **Ghe, lonescu Oblojan** afirmă, **la pagina 102***: „În acest content, apare în registrul unităţilor securităţii statului U.M.0620, cunoscută de public drept U.S.L.A., Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă, cu competenţe de acţiune nelimitate în sfera ei de activitate: apărarea obiectivelor strategice, a sediilor de importanţă deosebită, a aeroporturilor şi aeronavelor în zbor, a reprezentanţelor străine în ţara noastră etc”.*

Până în decembrie 1989, U.S.L.A. nu era cunoscută de marele public. Marea majoritate a populaţiei ţării nu avea cunoştinţă despre antiteroriştii de la noi. Locuitorii Capitalei ne cunoşteau, dar numai cei care locuiau în apropierea obiectivelor de care răspundea Unitatea şi, să zicem, încă câteva mii de persoane. Chiar o perioadă destul de îndelungată de la înfiinţarea Unităţii, **nici familiile noastre nu ştiau că suntem uslaşi.** Pare de necrezut, dar aceasta este realitatea. Ştiau doar, că lucrăm în cadrul M.I. Aveam în dotare uniforma de Securitate, de Miliţie, iar în cadrul misiunilor

umblam civili. „Şoimarii” aveau şi echipamentul însoţitorilor de bord, iar autorul se mai fălea din când în când cu uniforma de pompier. Vecinii şi cunoştinţele nu mai ştiau ce să creadă despre mine: când îmbrăcat în securist, când în miliţian, majoritatea civil. Soţia le răspundea invariabil: *„Lucrează la Interne”.*

Abia după ani, **col. (r) Ştefan Blaga, comandantul de atunci al Unităţii,** a luat iniţiativa ca, în cadrul unor întâlniri cu soţiile noastre, să le dezvăluie unele aspecte ale activităţii noastre. Şi ştiţi de ce? De foarte multe ori, la ieşirea din ture intram în situaţii de alarmare, ori trebuia să participăm la trageri sau pregătire profesională/ de luptă. Unele misiuni erau de durata a câtorva zile ori săptămâni.

Majoritatea timpului fiind în misiuni (unele erau şi de durata săptămânilor), lipseam foarte mult de acasă. Problemele familiale cădeau în sarcina exclusivă a soţiilor, care şi ele lucrau. Chiar şi soţia, Dumnezeu s-o odihnească în pace, **mi-**a reproşat de multe ori: *„Tăticule, ti mai mult eşti musafir acasă”.* Iar atunci apăreau discuţii. Inerente. Soţia1 avea numărul de telefon de la unitate – ofiţerul de serviciu –, la care] putea apela, în lipsa mea, în orice problemă.

Adevărul despre USLA

Misiunile unităţii erau clar stipulate:

1. Asigurarea securităţii pasagerilor şi aeronavelor în zbor şi la escale de scurtă durată

(cursele interne şi externe în totalitate);

2. Controlul antiterorist şi antideturnare la aeroporturile Otopeni şi Băneasa;

3. Paza şi apărarea unor ambasade, reprezentanţe străine şi domicilii ale membrilor corpului diplomatic acreditat în România; *4*

4. Culegerea de informaţii în domeniul strict limitat al activităţii de prevenire şi combatere **acţiunilor** teroriste;

5. Executarea controlului tehnic de securitate la imobilele şi încăperile destinate cazării unor anumite personalităţi sau delegaţi din străinătate, ori în locurile ordonate de conducerea DSS;

6. Asigurarea gardării şi securităţii familiei prezidenţiale, a unor înalte oficialităţi ori delegaţii străine care ne vizitează ţara, în colaborare cu Direcţia a V-a din D.S.S.

7. Sprijin pentru pregătirea antiteroristă a cadrelor din teritoriu, control şi sprijin asupra activităţii de prevenire a acţiunilor teroriste;

8. Intervenţia pentru lichidarea acţiunilor teroriste, atunci când se produc.

Atât! Deci, Unitatea nu *cracu competenţe de acţiune nelimitate în sfera ei de activitate".* Asta ne-ar mai fi lipsit! Din contra, **Unitatea avea sfere de competenţă bine limitate, iar comanda Unităţii era „încorsetată" în luarea unor decizii.** Dar să exemplific.

U.S.L.A. nu avea misiunea de apărare a aeroporturilor. Avea misiunea de a executa

controlul antiterorist şi antideturnare la două aeroporturi: Otopeni şi Băneasa. Două, mari şi late. Şi nu apărarea lor. Aceasta era o altă „mâncare de peşte”, pe care o „serveau” unităţi şi subunităţi din cadrul MApN. **Cooperarea între aceste unităţi şi uslaşi a fost perfectă, până în decembrie 1989, când şi-au bătut joc de uslaşi.**

De ce, camarazi din Armată? Atunci, după ce aţi dezarmat schimbul de serviciu, condus de **It. col Tănase Vizitiu,** v-aţi extins pe estacadă, care eră în competenţa exclusivă a uslaşilor. Pe aceştia **i-**aţi scuipat, **i-**aţi înjurat, i-aţi legat şi aruncat jos la ketering. Erau cei mai mari duşmani ai voştri! De acolo, a pornit acel măcel căruia **i-**au căzut victime tineri nevinovaţi. Când aţi deschis focul, pe militarii în termen de la **U.M.0640,** care ne sprijineau în îndeplinirea misiunilor, i-aţi obligat să stea în spatele vostru şi să vă dea încărcătoare pline pentru armamentul cu care trăgeaţi în draci.

Pe lângă faptul că toate acestea mi-au fost relatate de foşti camarazi, confirmarea a venit şi din partea unui tânăr care şi-a satisfăcut nerviciul militar la unitatea M.Ap.N. ce răspundea de paza Aeroportului Otopeni. Era la sfârşitul lunii februarie 2001 şi mă aflam la Beiuş, împreună cu dl, director Eugen Delcea şi soţia, la o întâlnire cu cititorii. Deoarece se prezenta chiar prima ediţie a acestei cărţi, întrebările au fost deosebit de pertinente.

A luat cuvântul şi un tânăr, care, într-o tăcere mormântală, ne-a relatat toată **tragedia de la Otopeni.** A cerut să fie audiat de procurori, a trimis memorii. Degeaba! Concluzia: **nu s-a vrut şi nu se vrea aflarea adevărului.** Mă întreb: dacă uslaşii ar fi dezlănţuit acel măcel, când ar fi fost judecaţi? în procedură de urgenţă şi executaţi pe loc! Sunt sigur de aceasta. O zicală din bătrâni spune: *„Orice rău e spre bine”.* A fost rău că au fost dezarmaţi sh batjocoriţi, dar a fost şi bine. Deoarece, **nimeni nu îi poate acuza.**

Mai mult, **U.S.L.A. nu a primit niciodată misiunea să apere vreun obiectiv strategic.** Paza şi apărarea acestora intrau în competenţa Trupelor de Securitate”.

Ca martor şi participant direct la ceea ce avea să devină USLA în organizarea Ml, consider că «pot emite păreri pertinente asupra împrejurărilor în care aceasta a apărut ca unitate de sine-stătătoare în lupta împotriva terorismului internaţional pe teritoriul României, a misiunilor **pe** care le avea de îndeplinit, ca şi asupra modalităţilor prin care şi-a îndeplinit atribuţiunile. Aceasta, cu atât mai mult cu cât USLA, în organizarea şi pregătirea sa, nu a avut exemplul unor unităţi similare româneşti care să fi funcţionat anterior. **A pornit, totalmente, de la zero.** Iar persoane nedocumentate-i-au atribuit fel şi fel de acţiuni şi misiuni.

U.S.L.A. avea atribuţii exclusiv pe profilul

amintit. Când M.l. Întocmea diferite planuri (anual), această unitate îşi avea locul şi rolul său bine determinate. O parte a acestor planuri a apărut în presa post-decembristă, inclusiv **Ordinul 002600** de care au făcut atâta caz Silviu Brucan şi generalul (r) Nicolae Militaru, căutând să acrediteze ideea că U**.S.L.A.** avea datoria să-l apere pe Nicolae Ceauşescu.

Dacă U.S.L.A. participa la gardarea şi securitatea familiei prezidenţiale, a făcut-o pentru că Nicolae Ceauşescu era şeful statului. Aşa **se** procedează în fiecare stat din lume. Apărarea preşedintelui statului **era,** pentru uslaşi – ca de altfel şi pentru cadrele Direcţiei V –, o datorie izvorâtă din voinţa poporului care îl alesese preşedinte al ţării. Despre modul în care a fost votat se poate discuta, dar România trebuia **să aibă** un preşedinte. Uslaşii i-au asigurat securitatea numai în măsura în care siguranţa sa era ameninţată, fie din exterior, fie din interior.

Uslaşii şi Direcţia V nu îl apărau pe Ceauşescu. Ei apărau şi asigurau securitatea unei instituţii de stat – cea prezidenţială. Oricine este Preşedintele ţării, el trebuie apărat. Uslaşii erau militari, depuseseră un jurământ, dar suveranul său era poporul. Ca şi al întregii Armate. Nu Ceauşescu.

Specialiştir români – recunoscuţi de… Steven Segal

După decembrie 1989, cei care s-au

perindat la cârma ţării nu au fost apăraţi, nu li s-a asigurat securitatea? Acum securitatea instituţiei prezidenţiale este asigurată de SPP, unde se mănâncă o pâine albă, a cărui organigramă este mult mai mare decât cea a fostei Direcţii V. Pregătirea cadrelor acestei instituţii s-a făcut de specialişti din străinătate, în special americani. Iar pregătirea pentru lupta corp la çorp au făcut-o şi specialişti din R.P. Chineză, inclusiv la trupele de jandarmi.

Au fost cheltuite sume importante pentru toate acestea, în loc să se apeleze la specialişti români. Nu avem? Dau un singur exemplu, în Oradea trăieşte şi pregăteşte persoane să – facă faţă oricărui tip de atac singurul instructor român atestat să predea *Krav M aga*. Se numeşte Fesus Reiftert Bâte, cuţite sau chiar arme de foc nu îi înspăimântă pe practicanţii acestei tehnici de luptă. Iar pentru antrenament nu este nevoie decât de un trening şi voinţă. Voinţa de a rămâne în viaţă! Este tehnica de luptă a supravieţuirii în orice condiţii, care poate fi însuşită în maxim trei luni.

Rorjiânia are specialişti recunoscuţi pe plan internaţional în diferite arte marţiale. A recunoscut aceasta şi Steven Segal, posesor al centurii negre la trei stiluri diferite de arte marţiale. De ce nu sunt folosiţi? Şi sunt

curios: câţi dintre practicanţii artelor marţiale au cunoştinţă despre stilul *Krav Maga?*

***Î*n decembrie 1989, împotriva lui Ceauşescu s-a ridicat Maria Sa Poporul, arătând răspicat că nu-l mai doreşte ca preşedinte al ţării. În această situaţie, uslaşii ca de altfel întreaga Armată au înţeles că împotriva propriului popor nu lupţi, chiar dacă ar trebui să aperi o instituţie de stat, fie ea şi cea prezidenţială. Un Preşedinte şi un regim contestat de Popor nu le aperi. Poporului i se jură credinţă şi nu unei personalităţi sau instituţii. Lucru valabil şi pentru cultura generală a marelui-politolog român Silviu Brucan, care susţinea sus şi tare că, ştia el, „securiştii" depuneau jurământul ca să-l apere, cu preţul vieţii, pe Ceauşescu. Cum putea acest prezicător din Dămăroaia să batjocorească jurământul sfânt faţă de Ţară şi Popor!...**

Prin natura misiunilor pe care le îndeplineau, uslaşii deveneau principalele *„ţinte"* în cazul declanşării unei acţiuni teroriste. Unii îşi exercitau misiunea *la vedere": paza* şi apărarea ambasadelor ori domi-ciliilor diplomaţilor, securitatea demnitarilor ori a altor personalităţi, con

(rolul antiterorist şi antideturnare ş.a. Eram conştienţi că dacă s-ar fi produs un act

terorist – ocuparea unei ambasade, uciderea unui diplomat, introducerea de armament ori exploziv la bordul unei aeronave etc – sentimentul de încredere în fermitatea, loialitatea, dârzenia şi curajul nostru, din partea corpului diplomatic acreditat în România, s-ar fi pierdut. Iar acest sentiment de neîncredere se putea extinde la a aprecia că sistemul de protecţie a obiectivelor şi diplomaţilor în România este labil.

— Fără tehnică, devii... Îngeraşi

Dacă în decembrie 1989 naţiunea a fost dezinformată şi minţită, vizavi de uslaşi, acest lucru s-a petrecut o bună perioadă de timp şi după. Grav este faptul că acest lucru l-au făcut unii ziarişti, care, în goană după senzaţional, răstălmăcesc anumite fapte sau măsuri. Astfel, în *„Evenimentul zilei”* din 11 octombrie 1994, sub semnătura lui Dom Dragomir, a fost publicat articolul *„SPP a achiziţionat echipament antiterorist în valoare de peste 300.000 dolari”*, pe care îl reproduc în întregime:

„Pentru ca preşedintele Ion Iliescu să se simtă în siguranţă la* Co-*troceni, Guvernul României a aprobat achiziţionarea de echipamente de comunicaţii şi antiterorism, în valoare de peste 300.000 dolari. Este vorba de sisteme de comunicaţii radio şi de interceptare a convorbirilor la distanţă,

precum şi de armament şi tehnică folosită împotriva teroriştilor. Toate acestea au intrat în dotarea subordonaţilor colonelului Dumitru Iliescu, şeful Serviciului de Protecţie şi Pază. N

Echipamentele menţionate? mai sus au fost introduse în ţară fără achitarea taxelor vamale, conform Hotărârii Guvernului nr. 144/1994”.

Afirm că întregul articol este tendenţios şi caută să dezinformeze cititorii. Numai cine nu cunoaşte activitatea antiteroristă, greutăţile, riscurile şi implicaţiile ei, poate scrie aşa ceva! SPP-ul nu îl apăra pe Ion Iliescu. El apără şi asigură securitatea unei instituţii de stat, Preşedinţia. Ion Iliescu a fost ales de majoritatea poporului în această funcţie. Fiind Preşedintele ţării, reprezenta Poporul Român. Trebuia apărat. Nu Ion Iliescu, ci Preşedintele. Aşa cum s-a procedat cu Emil Constantinescu, aşa cum se procedează cu Traian Băsescu. Măcar dânsul le dă de lucru SPP-iştilor prin ieşiri inopinate la localuri, „băi de mulţime” – cum greşit sunt numite de toţi lucrătorii din mass-media. Nonconformismul său dă bătăi de cap „băieţilor”.

Oare este aţât de greu de priceput că Preşedintele ţării trebuie apărat? Indiferent cine este ales. Şi cu ce să-l apere SPP-ul? Cu

ciomege, cu praştii, cu arcuri? Unor astfel de persoane, care scriu asemenea lucruri tendenţioase, prec*um şi* celor care îi cred le doresc un singur lucru: să activeze ca lucrător antiterorist o singură lună, timp în care să se producă şi un act terorist. Să vadă şi să simtă pe viu ce

Înseamnă stresul, să ai permanent morcovul în fund, să-ţi moară camarazii lângă tine şi să nu ai cu ce riposta. După aceea să vorbească şi să scrie…

Luptătorii antiterorişti sunt în misiune permanentă. Ei au semnat un ***„contract cu moartea”*** care poate veni oricând şi de oriunde. Cunosc formele şi metodele de acţiune ale teroriştilor, care sunt deosebit de perfide. Pe timpul când am activat în Colectivul învăţământ, am scris două lucrări pe acest subiect: *„Problematica terorismului internaţional”* şi *„Forme şi metode folosite de organizaţiile teroriste în acţiuni”,* care au primit caracter *„Secret de serviciu”.* M-a bucurat foarte mult când, în perioada 1998 – 2002, vizitând mai multe unităţi de jandarmi din şase judeţe, la biroul Documente Secrete (DS) am găsit aceste două cărţi.

Cunosc că aceştia au comando-uri de sacrificiu, cu membri îndoctrinaţi. Şi atunci, pentru a-i anihila, ai nevoie de armament şi tehnică specifică, cea mai perfecţionată. Care

trebuie să fie pusă la dispoziţia luptătorilor antiterorişti. Cu orice preţ.

Voi da un singur exemplu care sper să convingă.

Pe **26** mai **1985** eram comandantul unui schimb al Serviciului care asigura paza şi apărarea ambasadelor şi a domiciliilor diplomaţilor. Comanda unităţii, prin serviciul său operativ, a primit o informaţie „fierbinte”: ***„La autoturismul unui diplomat al Ambasadei Iordaniei a fost plasată o bombă artizanală”,*** în scopul uciderii acestuia. La faţa locului, parcarea căminului Institutului Politehnic Bucureşti, în Complexul Grozăveşti, s-au deplasat gen. Iulian Vlad, col. Ştefan Blaga, comandantul U.S.L.A., doi ingineri specialişti în dezamorsări, o grupă de luptători din Serviciul Special da Intervenţie (SSI), precum spalte cadre din conducerea M.I. Pe drum, informaţia a fost completată***: „Încărcături explozive sunt amplasate la două maşini”.*** Cea de-a doua era a unui lider al studenţilor sirieni. Pentru a nu pune în pericol viaţa unor persoane nevinovate, luptătorii din SSI, ajutaţi de organele de Miliţie, au luat măsuri specifice unui asemenea caz: devierea circulaţiei auto şi pie-tonale, evacuarea locatarilor din imobilele apropiate ş.a.

Cei doi specialişti – lt. col. Donner Paul Alecsandru şi cpt, ing. Vidrean Ion – au trecut la verificarea celor două autoturisme. Informaţia s-a

dovedit a fi reală. Mecanismele explozive s-au dovedit a fi pe bază de mercur, cu două măsuri de siguranţă la dezamorsare, executate şi amplasate de un profesionist. Cei doi specialişti şi-au asumat riscul de a le dezamorsa. Au primit ordinul de a lucra cu cea mai mare atenţie. Dispozitivul exploziv de la prima maşină a fost dezamorsat. „Spectatorilor", aflaţi la o distanţă bunicică, le-a revenit pulsul la normal, mai ales că suportul tehnic necesar unor asemenea dezamorsări nu se găsea în ţară, situaţie în care cei doi specialişti au „improvizat". Cei doi s-au deplasat la cel de-al doilea autoturism. De data aceasta… Cel

<l<ţ Sus nu le-a mai fost alături: **bomba a explodat şi corpurile celor** doi **uslaşi-ingineri au fost spulberate.** Cpt, ing. Vidrean lăsa în urma lui un copil minor atunci, care nu mai avea cui să-i spună TATĂ. Lt. col, mg Donner mai avea şase luni până la pensie.

Atentatul a fost **revendicat** de irakienii Hassan Adil Al-Ali şi Tarek Awad, sirianul Haytham Rahmed, poreclit „Doctorul" şi iordanianul Ibrahim Ali Ahmed Dawood, **membri ai organizaţiei *Fraţii musulmani.*** Unu! dintre aceştia era student şi era cazat în căminul „F" al Mecanicii.

Cu iuţeala fulgerului, vestea tragediei s-a răspândit în întreaga Capitală. Cuvintele sunt neputincioase în a descrie atmosfera creată. Toţi

uslaşii care nu erau în serviciu au venit la unitate. În ziua înmormântării eram de serviciu şi am asistat la **scene emoţionante** în plină stradă. Pe bulevardele Ana Ipătescu, Magheru, Dacia, Kisellef, pe străzile Polonă, Paris, Roma (denumirile de atunci). Puteau fi văzuţi uslaşii, din serviciul de pază şi apărare a ambasadelor, în poziţie de drepţi, cu ochii înlăcrimaţi şi salutând. Dădeau onorul la cei doi camarazi căzuţi la datorie.

Locatarii imobilelor din vecinătatea obiectivelor veneau la ei şi îi îmbărbătau. Trecătorii se opreau şi îi priveau cu respect. Aproape toate autoturismele, când treceau prin faţa obiectivelor apărate de uslaşi, aprindeau farurile şi claxonau. **Membrii corpului diplomatic, în unanimitate,** indiferent ce stat reprezentau, **erau atenţi faţă de uslaşi. Plini de respect.** Mai ales cei ai Ambasadei Iordaniei. Doi uslaşi s-au sacrificat pentru a salva viaţa unui diplomat. La înmormântarea celor doi au participat mii de bucureşteni. A fost o solidaritate de nedescris.

Şi vine un ziarist (!!!) care scrie că SPP-ul se dorează *„cu armament şi tehnică folosită împotriva teroriştilor”,* pentru ca *„preşedintele Ion Iliescu să se simtă în siguranţă la Cotroceni”*. Da, indiferent cine este, locatarul vremelnic al Cotrocenilor a fost ales prin vot democratic şi trebuie să se simtă în siguranţă. Nu numai la

Cotroceni, ci peste tot pe unde treburile Ţării îl solicită. Vedeţi, cum o faptă este denaturată şi folosită în scop de culpabilizare, de intoxicare? România se confruntă, însă, cu probleme mult mai importante care trebuie aduse la cunoştinţa opiniei publice.

Bomba de pe Otopeni

Îmi amintesc de **un alt caz.** Nu îl prezint pentru că am fost **angrenat personal în rezolvarea lui,** ci deoarece şi el este semnificativ faţă de articolul lui Doru Dragomir.

Era spre **sfârşitul verii anului 1983,** când **răspundeam de controlul antiterorist şi antideturnare pe Aeroportul Otopeni.** Intrasem în tură la ora **2000. Î**n jurul orei **221 – 2230,** prin staţie, sunt solicitat să mă prezint urgent în sala de control-vamă, unde se efectuează controlul bagajelor călătorilor intraţi în ţară.

Intrând în sală, am realizat, pe loc, următoarele: la două mese se continua controlul bagajelor dar lucrătorii-vameşi aruncau priviri furişe spre celelalte trei mese, unde activitatea se întrerupsese. La masa din mijlocul celor trei era prezent şeful punctului, doi vameşi şi **locţiitorul meu, It. maj. E.** Acesta, **fost luptător, triplu campion balcanic,** era numai de câteva luni în acest serviciu. Nimic nu trăda tensiunea celor patru dar mi-am dat seama că ceva este în neregulă.

Mă apropii calm şi observ pe masa respectivă

un colet izolat, ambalat în carton, de mărimea unui televizor portabil. Lt. maj. E. mă ia de o parte şi-mi şopteşte: *„Şefu', s-ar părea că este o bombăcapcană".* Observ că privirile tuturor erau îndreptate spre noi. Îl bat pe umăr şi-i spun: *„Zâmbeşte camarade, zâmbeşte chiar dacă ţi-a intrat morcovu în fund"* şi fac semn unui vameş să vină la mine, timp în care gândeam: *„Peste puţin timp, aterizează următoarea cursă, pasagerii din sală nu sunt «terminaţi», până anunţ Unitatea şi-mi trimite specialiştii durează aproape o oră, timp în care ar trebui evacuată sala şi întreruptă orice activitate".*

Pe loc, anunţ în staţie: ***„Vârtejul la P3"*** şi îi spun vameşului, care era deja lângă mine: *„După ce plec cu bazaconia asta, vă continuaţi activitatea". „Dar..."* dă să mă întrerupă. *„Niciun dar, este un ordin".*

A luat poziţie de drepţi, m-a privit drept în ochi şi m-a salutat milităreşte, după care s-a îndepărtat. Locţiitorul meu a zâmbit şi mi-a spus: *„Ce dracu', şefu', nu am văzut încă un vameş să ne salute astfel!"*

„Vei pricepe mai târziu, bătrâne. Rămâi în sală" şi mi-am aruncat privirea în sala de aşteptare a pasagerilor, de care eram despărţiţi printr-un perete din sticlă. Băieţii şi fetele deja acţionau. Ce se întâmplase?

Înainte de a începe controlul, vameşul a auzit **în interiorul coletului** respectiv **un ţăcănit ca**

al unui ceas deşteptător. Suspiciunea a apărut când nimeni dintre pasageri nu a revendicat coletul. Iar **noi aveam stabilite semnale şi parole pentru toate situaţiile imaginabile ce s-ar fi putut produce. La parola *„Vârtejul la P3”*** *(eram* în legătură cu întregul dispozitiv), concomitent s-au produs **următoarele acţiuni:** autoturismul de intervenţie a tras la P3 (una din uşile prin care pasagerii ieşeau din sala de aşteptare, şi cea mai apropiată de locul în care mă aflam); colegii din rezervă au venit în sala de aşteptare şi, cu răbdare, calmitate şi zâmbete pe feţe, au îndepărtat toţi pasagerii spre scările care duceau la restaurantul aeroportului; doi subofiţeri de pe estacadă nu au mai permis accesul nimănui, iar subofiţerul de la dispecerat, pentru orice siguranţă, a anunţat punctele de control să ridice baricadele.

Totul a durat circa patru minute. Am luat coletul în braţe, cu paşi repezi am străbătut cele două săli şi l-am depus în portbagajul autoturismului de intervenţie. Subofiţerul-şofer, a aruncat peste el pe tura anti-schjje, am urcat în maşină şi am demarat în trombă spre o cazemată, special amenajată, aflată la circa 2 kilometri, unde am depus coletul sub pază. Când m-am înapoiat, locţiitorul meu ştia deja de ce vameşul respectiv m-a salutat în poziţie de drepţi.

Prin aceasta, am vrut să scot în evidenţă că **nu aveam tehnica specifică dezamorsărilor pe**

aeroport. Ulterior, mulţi m-au întrebat de ce am luat coletul în braţe şi l-am transportat la cazemată. *„Deoarece în faţa vameşului nu a apărut din senin. Pentru că a fost transportat cu electrocarul, deoarece a urcat pe banda transportoare. Deci, a fost supus zdruncinăturilor şi nu putea exploda din această cauză. Şi, în ultima instanţă, hotărârea a fost a mea. Pentru care am primit felicitările comandanţilor”.*

Mai vreau să scot în evidenţă un lucru: **un stat care-şi respectă aceşti luptători trebuie să facă tot posibilul să le asigure suportul tehnic necesar. Cu orice preţ.** Şi atunci, întreb: de ce unii interpretează eronat eforturile Guvernului Român pentru dotarea acestor luptători? Mai vor încă morţi din rândurile lor? Doresc producerea unei tragedii în cazul producerii unui act terorist pe teritoriul nostru naţional? Deoarece, nu mai este niciun secret că **România a devenit placa turnantă a terorismului internaţional.**

Allah, Allah, vin uslaşii!

Referitor la paza şi apărarea unor ambasade, reprezentanţe străine şi domicilii ale corpului diplomatic acreditat în România, aici **USLA** nu avea sferă nelimitată, după cum afirmă dl. Oblojan. Era ceva imposibil. **Avea în competenţă unele ambasade şi reprezentanţe străine din zona arabă** (cea mai „fierbinte”), **din Asia şi Ambasada Statelor Unite.** Celelalte erau

asigurate de **Unitatea specială „F”,** cu specificul ei, despre care noi ştiam ceva, dar foarte vag.

Spuneam că obiectivele din zona Orientului Apropiat şi Mijlociu erau din zona cea mai „fierbinte” a lumii. Că erau ale Israelului, ale Siriei, ale Iordaniei, ale Irakului etc, tot un drac! **Măsurile de pază şi apărare la aceste obiective erau foarte drastice,** având în vedere faptul că oricând puteau fi atacate. Tensiunile din zona arabă se răsfrângeau şi peste hotare. Iar în România studiau mii de studenţi din această zonă, mulţi dintre ei fiind membri ai unor organizaţii teroriste.

Băieţii din dispozitivele de pază şi apărare trebuiau să fie permanent în stare de veghe, observând cu atenţie tot ce „mişcă” în zonă, iar când comanda Unităţii primea informaţii că un anume obiectiv este vizat, se luau **măsuri suplimentare.** Cadrele de la alte servicii întăreau dispozitivele, iar în unitate rezerva era în permanentă alarmă. Aceste situaţii durau zile, timp în care pupam familiile în gând…

Reţin că, la **3 – 4** zile după ce m-am prezentat la **U.M.0640,** împreună cu încă doi ofiţeri sosiţi din teritoriu, am fost chemat în biroul ofiţerului de serviciu şi **col. Popescu Mircea** ne-a făcut un scurt instructaj. Eram cazaţi în unitate, aşa că eram la „îndemână”. Un autoturism de serviciu ne-a transportat la Ambasada Siriei şi col. Popescu ne-a introdus în rezerva obiectivului,

subordonându-ne unui locotenent. Instructajul nostru s-a făcut din mers, locotenentul se vedea că ştie meserie. Maşina rezervei, o dubită, era parcată în curtea unui locatar din imediata apropiere a obiectivului. În ea ne-am odihnit, pe rând, două nopţi şi o zi, cât a durat misiunea, în ea am mâncat. Am omis să spun că am fost introduşi în dispozitiv în jurul orei 2100”.

Când, **în iunie 1979, Ambasada Egiptului a fost ocupată de studenţii irakieni,** era să o încurcăm. Rău de tot. Această ambasadă era **asigurată,** atunci, **de un singur subofiţer de la „F”.** Aveam şi noi informaţii că studenţii irakieni intenţionau ocuparea ei în forţă. Am fost solicitaţi să acordăm sprijin subofiţerului respectiv. Dimineaţa, la ora **0545** (răspundeam atunci de acest serviciu), în cadrul misiunii pe care am dat-o schimbului care intra, la ora 0600, în dispozitiv, am menţionat clar, anume, **cpt. A.V., locţiitorul şefului de schimb:** *„Cu una din maşinile de patrulare, execuţi punct fix de observare a Ambasadei Egiptului, pe strada Polonă. La vedere. În cazul apariţiei unor grupuri de studenţi străini, treci cu maşina pe trotuarul Ambasadei, la intrarea principală, şi în cooperare cu subofiţerul de la «F» nu permiţi intrarea în ambasadă. Legătura permanentă cu dispeceratul. Întrebări?”* *„Nu. Am înţeles!”*

În jurul orei **900,** am fost chemat, de către **col. Mircea Popescu,** la Aeroportul Otopeni,

pentru a participa la o **şedinţă**/Aproape de ora prânzului, sunt înştiinţat prin staţie: ***„Ambasada Egiptului ocupată în forţă!”*** Mărturisesc, mi s-au înmuiat picioarele. Aveam de străbătut o distanţă bunicică, de peste 12 km. Tot timpul drumului, în maşină, mă frământam. **Eram şef de serviciu** şi direct răspunzător de activitatea subordonaţilor. Cu noi mai era şi **mr. I.B., şeful de Stat Major.** Ştiu că la un moment dat, am răbufnit: *„Fir-ar a dracu’ de şedinţă, tovarăşe colonel! Noi stăm la gargară şi obiectivele sunt ocupate!”* Ce se întâmplase?

Ambasada Egiptului era amplasată pe colţul intersecţiei Bdului Dacia cu str. Polonă. Nicio maşină nu avea voie să staţioneze în perimetrul cuprins de clădirea ambasadei. La un moment dat, **unul dintre autobuzele care circula pe Bdul Dacia frânează brusc în faţa ambasadei** (şoferul a fost forţat să oprească). **Din el, se revarsă zeci de studenţi irakieni,** care, în câteva secunde, escaladează gardul dinspre bulevard şi pătrund în forţă în interior. Bietul căpitan A.V. privea neputincios din maşina de patrulare. Cu el mai erau doi militari în termen, dar nu puteau pătrunde în interiorul ambasadei. Şi chiar dacă ar fi avut permisiunea, ce puteau face? în acest timp, **celor dininte** rlor **li se alătură alţi studenţi, veniţi pe jos dinspre hotelul „Doro**banţi”. **Totul sincronizat.** Subofiţerul de la „F” stătea în faţa intrării principale, situată pe

strada Polonă şi nu avea posibilitatea să observe în lungul Bdului Dacia. Nici căpitanul A.V. Altfel ar fi observat apropierea grupurilor de studenţi şi ar fi dat alarma.

Ocupând ambasada, studenţii irakieni au făcut prăpăd. Dispeceratul Unităţii a fost alertat imediat de căpitanul A.V. S-a dat alarma la **SSI,** care a trimis două echipaje la faţa locului. Adică **12 luptători.** Au fost deosebit de eficienţi, **iar când am ajuns noi, ambasada era deja eliberată. Deşi, studenţii erau în jur de o sută,** au început de la parter şi au terminat la etajul I (atâtea nivele avea clădirea). **Au „curăţat" totul în calea lor. Nimeni nu a fost ucis.** Doar câţiva studenţi irakieni răniţi, l-a pus Alah al lor să stea în calea uslaşilor…

Câţiva vecini cu care ne cunoşteam foarte bine mi-au povestit, ulterior, **că nu le venea să creadă că aşa ceva este posibil. Î**n scrâşnete de frână, cele două maşini de intervenţie au oprit în faţa intrării principale şi din ele s-au revărsat luptătorii care au pătruns în interior. Şi, îmi povesteau râzând cum **săreau studenţii pe geamuri. Uşile, mobilierul din birouri, ferestrele – praf şi pulbere**! Dar până la lăsarea întunericului, echipajele de tâmplări şi zugravi au pus totul la punct…

De la acea intervenţie, o scenă tragi-comică. **Unul dintre echipajele de intervenţie era condus de It. maj. Ene.** Fizionomie pur arabă,

într-un grup de tineri arabi, nu ai fi zis că era european. La un moment dat, pătrunzând într-o încăpere de la etaj, poc! Un glonte îi şuieră pe la ureche. Noroc cu Ene-arabu: avea reflexe de felină, dobândite în urma a sute de ore de antrenament. Cine trăsese în el? Nimeni altul, decât un poliţist din cadrul ambasadei, care îl confundase cu un student irakian. Dar şi Ene s-a orientat, într-o fracţiune de secundă. **Nu a tras. Putea să-l facă sită pe poliţist.**

Printre armele din dotarea noastră erau pistoalele ***Stecikin,*** al căror toc din lemn de tek se puteau ataşa, transformându-le în pistol-mitralieră. Încărcătorul avea **32 de cartuşe.** Puteai executa foc în serii, sau foc cu foc. Erau nişte **bijuterii, de o precizie formidabilă.** Ene avea toate motivele să tragă. Nu ar fi putut să-l condamne nimeni, dar şi-a dat seama pe cine avea în faţă. **U.S.L.A. nu avea nevoie de oameni, de cadre avide în a trage, care să nu se poată orienta în fracţiuni de secundă.** A fost singurul foc de armă tras.

În loc de recompense... „şedinţe sexuale”.

În urma acestei intervenţii, prin Ml, corpul diplomatic al Ambasadei R.A. Egipt a adus mulţumiri Unităţii. A fost însă şi un „dar” care era să ne coste libertatea sau cariera. **Şefii noştri din Ml au început cercetările,** toată după-amiaza zilei respective şi o parte a nopţii. Bietul căpitan A. a dat cu subsemnatul cât pentru

două generaţii. S-a verificat şi răsverificat modul în care am executat pregătirea schimbului la intrarea în serviciu. Toată activitatea mea până la ocuparea ambasadei. Comandanţii noştri au fost luaţi în focuri. De către cei din minister, care, **după consumarea faptei, erau mari specialişti în antiterorism.** Specialiştii lui peşte! *„De ce nu a stat maşina pe trotuarul ambasadei”* (în concepţia lor putea cuprinde tot perimetrul). *„De ce nu aţi prevăzut o asemenea situaţie?”* (o prevăzusem, dar ordinul era clar: se face doar observarea din punct fix). *„De ce nu aţi intervenit de la început în interiorul ambasadei?”* (adică echipajul condus de căpitanul A.V.).

Această întrebare ne-a scos din pepeni. Pe lângă faptul că un ofiţer şi doi militari în termen nu ar fi putut face faţă unui număr de circa o sută de tineri dezlănţuiţi decât deschizând focul în plin, ceea ce era strict interzis, un lucru era clar: **nimeni nu avea voie să facă un pas în interiorul ambasadei,** dincolo de gard sau poartă. Ar fi trecut ilegal graniţa în R.A. Egipt, deoarece teritoriul respectiv era **teritoriu egiptean.** Nici dacă te chema cineva din interiorul ambasadei nu aveau voie să intri. Ordinele erau clare. **Luptătorii de la SSI aveau această aprobare.** *„De ce căpitanul Filip era la Otopeni?” „De* ce… De ce…?” Ce mai, o sfeclisem!

„Şedinţele sexuale” (adică luatul la întrebări) se ţineau lanţ. Erau mai catolici decât Papa! Nu

puteau pricepe câteva lucruri elementare: nu aveam în pază şi apărare directă acel obiectiv; de la gard, în interior, incinta ambasadei este teritoriul respectiv, unde nu ai voie să intri, chiar dacă eşti invitat (interveneau doar cei anume numiţi); de unde era maşina cu cpt. A., în punct fix de observare, nu putea interveni în secunda în care oprise brusc autobuzul. Şi mai câte?!

Noroc cu ai noştri comandanţi. Au luat-o şi ei pe coajă, dar ne-au susţinut, ne-au apărat. **Cu aşa comandanţi, mergi şi în iad!** Pe astfel de comandanţi îi aperi. Cu preţul vieţii tale. Să nu credeţi că spun cuvinte mari. Nu îi conteşti şi nu le pui la îndoială calităţile şi capacitatea profesională. Aşa cum s-a întâmplat cu zeci de cadre, cu funcţii şi grade mari, după evenimentele din decembrie 1989. A fost contestat şi înlăturat chiar generalul (r) Nicolae Militaru (Lepădat), numit ilegal ministru al Apărării. Mai ţineţi minte cum a fost apărat de subordonaţii săi generalul Ştefan Guşe, când la Cluj s-a primit ordin de a-l cerceta?...

Î**n urma acestui incident, la cererea R.A. Egipt şi cu aprobarea M.I., U.S.L.A. a luat în primire şi paza şi apărarea acestei ambasade. Cum scrie la carte.** O perioadă a rămas şi subofiţerul de la „F”. Cu treburile lui, noi cu ale noastre. **Diplomaţii egipteni erau foarte mulţumiţi.** Pe cele două trotuare ale clădirii ambasadei, de pe Bdul Dacia şi strada Polonă, de

unde începea clădirea propriu-zisă, s-a interzis circulaţia pietonală. La circa 50 în era amplasată rezerva cu militarii în termen. Aproape lipit de clădirea ambasadei era un bloc cu opt etaje, locuit cu foarte mulţi chilieni, refugiaţi politic în România, în mă loviturii de stat din Chile. Vorbeau deja bine româneşte. De câte ori plecau ori soseau acasă, îi salutau cu deosebit respect pe băieţii din dispozitiv. **Toţi locatarii din împrejurimi, dar absolut toţi, erau** foarte **mulţumiţi de prezenţa noastră. Î**n sensul că **se simţeau în siguranţă,** lucru pe care l-au mărturisit nu o dată.

Au mai fost încercări, vizavi de această ambasadă dar numai prezenţa dispozitivului de pază şi apărare tăia pofta oricui. **De la acea intervenţie a băieţilor de la SSI s-a dus buhul, printre studenţii străini,** despre **noi.** Când treceau pe lângă obiectivele pe care le aveam în pază, îi priveau pe cei din dispozitive cu mai multă atenţie, parcă cu respect dar şi teamă în acelaşi timp. **Au încercat să studieze dispozitivele dar** erau **reperaţi urgent şi luaţi la întrebări.** Sistemul de pază şi apărare de la fiecare obiectiv era schimbat în permanenţă. Era o luptă de studiu, de tatonare, iar noi eram pregătiţi să intervenim în alte moduri.

Referitor la această problemă, mai doresc să scot în evidenţă un aspect, de care noi, uslaşii, am fost şi suntem mândri. **U.S.L.A. şi-a adus contribuţia, deloc de neglijat, la creşterea**

prestigiului ţării noastre în exterior. Prin profesionalismul dovedit în activitatea de combatere a terorismului pe teritoriul naţional, uslaşii şi-au câştigat **admiraţia şi preţuirea specialiştilor din străinătate, a membrilor corpului diplomatic acreditat în ţară. Şi, nu în ultimul rând, teama comandourilor teroriste.** Acest prestigiu s-a consolidat de-a lungul anilor. **U.S.L.A.** a făcut schimb de experienţă cu specialişti antiterorişti din mai multe state şi era **unanim apreciată şi recunoscută.**

De ce se temeau teroriştii de USLA

Am specificat că U.S.L.A. avea în pază şi apărare ambasade şi domiciliile diplomaţilor din cele mai fierbinţi zone ale lumii. Printre ele se număra **şi Ambasada Iordaniei.** Erau perioade în care membrii corpului diplomatic iordanian erau vizaţi în mod direct. Iar când aceste ameninţări nu erau luate în serios sau erau tratate cu superficialitate, se producea inevitabilul. Un asemenea caz s-a întâmplat **în vara anului 1982.**

Un diplomat al Ambasadei Iordaniei a ieşit la plimbare. Cum membrii corpului diplomatic nu ceruseră însoţire şi gardare, respectivul diplomat se plimba cu fiul său, în vârstă de circa 6 ani. **Ajuns în dreptul hotelului „Bucureşti”, în faţa copilului său, diplomatul este împuşcat mortal** cu un pistol cu amortizor, de Ahmad Mohammed Ali Al-Hersh, palestinian cu cetăţenie

iordaniană, membru al organizaţiei Abu Nidal (OAN). Arma şi muniţia i-au fost trimise pe cale diplomatică de Mustafa Said Hasan Al-Khardali, un alt membru al OAN.

Actul terorist s-a petrecut în jurul prânzului. De la atentat. Şi până la capturarea teroristului au trecut exact **20** minute, în care organele M.I. Şi uslaşii au dovedit un înalt profesionalism şi spirit de sacrificiu. Specialiştii în domeniu au apreciat, la momentul respectiv, că a captura un terorist înarmat, într-un centru urban aglomerat, într-un timp atât de scurt şi fără să producă alte incidente, nu este la îndemâna oricui. Dar a fost la îndemâna organelor de securitate române. A acelor cadre care au fost batjocorite, umilite, vânate, bătute şi chiar ucise în evenimentele din decembrie 1989. A acelor organe care şi în primăvara anului 2007 sunt făcute răspunzătoare pentru toate relele din „epoca de aur”, uitându-se intenţionat că Miliţia, Securitatea, M.Ap.N. Şi Justiţia erau conduse tot de partidul unic…

Sau, în toamna anului **1983.** Un avion de pe o rută internă din fosta URSS a fost deturnat de patru terorişti. Au obligat echipajul aeronavei să aterizeze pe aeroportul din Burgas (Bulgaria). Luptătorii antiterorişti bulgari au acţionat cu un profesionalism pe care noi l-am invidiat. Teroriştii ceruseră prezenţa presei şi a televiziunii pentru a-şi prezenta cererile. Antiteroriştii bulgari se puseseră în mişcare spre aeroport încă de când

aeronava deturnată intrase în spaţiul lor aerian. Câţiva luptători s-au „transformat” rapid în jurnalişti şi cameramani, iar împreună cu grupul de lucrători din mass-media s-au apropiat de aeronavă şi… la momentul prielnic i-au capturat pe cei patru terorişti şi au eliberat ostaticii.

Relevant este faptul că, pe timpul cercetărilor, teroriştii au declarat că, iniţial, intenţionaseră să aterizeze pe aeroportul Otopeni, să ceară alimentarea aeronavei şi să decoleze în altă direcţie. Dar, cunoscând prestigiul de care se bucurau antiteroriştii români, au renunţat în ultimul moment. De fapt, când s-a aflat itinerarul probabil al aeronavei capturate, conducerea U.S.L.A. luase măsurile cuvenite. Pe Aeroportul Otopeni erau „aşteptaţi” de luptătorii din SSI. Pe aeroport s-au deplasat şi mai multe ambulanţe, iar Spitalul de Urgenţă a fost alertat.

Mai vreau să subliniez câteva probleme. U.S.L.A. nu a avut în pază şi apărare niciun obiectiv strategic de pe teritoriul naţional. Iar cuvântul „etc”. introdus la sfârşitul citatului din cartea *„Fantomele lui Pacepa”* spune multe. Prea multe, pe marginea căruia se pot face nenumărate speculaţii. Prin aceasta, se poate pune în seama uslaşilor tot ce vrei şi nu vrei, ca: executarea de descinderi, percheziţii şi arestări, maltratări ale unor persoane. Dar câte speculaţii nu se pot face?

Pentru Dumnezeu, stimaţi jurnalişti şi scriitori, vă rog din suflet, când mai scrieţi despre uslaşi

(actualmente Brigada Antiteroristă), documentaţi-vă bine! Nu mai aruncaţi vorbe în vânt. *„Deoarece, cuvântul nerostit îţi este prieten dar vorba spusă este duşman”.* Destul au dezinformat această naţiune o şleahtă de nemernici. Din cauza: acestei dezinformări, au fost ucişi uslaşii în faţa sediului M.Ap.N.

!) în această cauză, cadavrele lor au fost batjocorite, mutilate. De nişte indivizi care şi-au spus *„revoluţionari”.* Din această cauză* **era să fie măcelărit întregul efectiv al SSI,** condus de mr. Ene. Atunci când au fost chemaţi să apere TVR. De fapt, au fost atraşi tot într-o capcană.

Atunci, în vâltoarea evenimentelor din decembrie 1989, **la această dozinformare a contribuit din plin „centrul de dezinformare” de la Televiziunea Liberă** (Liberă de ce?).

Tovarăşi, nu ne călcaţi pe bombeuri!

Revenind, spuneam că în această unitate totul era nou pentru mine. În primul rând, cadrele şi atmosfera care domnea în rândul lor. **Unitatea era încadrată numai cu cadre: subofiţeri, maiştri militari** şi **ofiţeri.** Bineînţeles, erau şi angajaţi civil. **Niciun militar în termen** nu **a fost încadrat în această unitate. Niciodată.** Fac această precizare, deoarece, după decembrie 1989, mulţi jurnalişti şi chiar agenţii de presă au afirmat această enormitate.

Până **în 1976,** când **m-am prezentat la această unitate,** am avut mulţi comandanţi. Deja

îmi formasem o părere despre ei. Aceasta, până am ajuns la U.S.L.A., unde optica s-a schimbat complet. Şi în cadrul **Batalionului de Securitate din Oradea,** unde am fost repartizat după terminarea şcolii de ofiţeri **(august 1964),** comandanţii erau profesionişti, exigenţi, cu grijă faţă de subordonaţi, de rezolvarea problemelor cu care aceştia se confruntau. Dar disciplina era cazonă.

Şi acum, la 21 ani de la pensionarea mea, afirm cu toată certitudinea: **la U.S.L**.A., **parcă toţi comandanţii au fost aleşi.** Cu o excepţie pe care o voi prezenta mai târziu. Având în vedere specificul deosebit al acestei unităţi, unicat fără exagerare, acest lucru era ceva firesc. **Deşi severi şi exigenţi, erau corecţi şi drepţi.** Nu se afirmau plini de importanţă, de pe poziţia funcţiei pe care o aveau, ci simplu, camara-deşte. Marea majoritate a timpului o petreceau în unitate sau în dispozitivele respective. Erau mereu alături de noi, cei aflaţi în misiune. Pentru că **întreaga activitate a Unităţii era o misiune permanentă.**

Munceau foarte mult, toţi erau profesionişti, inteligenţi şi, lucrul cel mai important, ştiau să lucreze cu subordonaţii. **Ne cunoşteau toate greutăţile iar încrederea noastră în ei era totală.** Ştiam că într-o situaţie dată ne puteam adresa lor cu toată încrederea. Nu voi uita omenia şi înţelegerea de care a dat dovadă **şeful de Stat**

Major, col. P. Firan, când, pe timpul Universiadei studenţeşti (1980), am avut o problemă familială deosebită. Chiar a doua zi a Universiadei. Dimineaţa, comanda unităţii era în totalitate în dispozitiv. Permanenţa la comandă o asigura şeful de Stat Major. În jurul orei 600, m-am prezentat cu toată încrederea la dânsul şi i-am raportat situaţia disperată în care eram.

M-a ascultat calm, m-a îmbărbătat, a vorbit omeneşte cu mine, mi-a pus Indispoziţie un autoturism şi… m-a învoit pentru restul zilei (răspundeam atunci de bazinul olimpic de înot şi de sala în care se desfăşurau întrecerile de scrimă, având în subordine câteva zeci de cadre). În această situaţie, când fiecare cadru avea o răspundere riguros stabilită, să învoieşti pe cineva o zi întreagă era ceva!

Aceştia erau comandanţii noştri. Dar şi când ne cereau ceva, adică ne ordonau, mâneam pietre, cum se spune. Iar noi ofiţerii, care eram la nivele de comandă inferioară acestora, eram pregătiţi de aşa natură încât să respectăm o regulă nescrisă: *„Dacă ai ceva de făcut, atunci rezolvă totul. Dacă ai primit un ordin, gândeşte prima dată şi nu te avânta orbeşte. Iar dacă apare vreo problemă pe care un subordonat de-al tău nu o poate rezolva, atunci să vină la tine cu toată încrederea, să nu se chinuie inutil. Iar decizia îţi aparţine. Doar eşti comandant”.* Acest citat dacă îl pot numi astfel care aparţine col. (r) Ştefan Blaga ***(nea Fane,***

cum îi spuneam noi în intimitate) ar putea sta scris, cu majuscule, în biroul oricărui comandant, la vedere. Indiferent la ce nivel al ierarhiei militare se află. Această atitudine a comandanţilor, la orice nivel, a generat şi credo-ul fundamental al uslaşilor: ***Îndeplineşte-ţi misiunea indiferent de preţul plătit pentru asta. Nu eşti niciodată singur”.***

Pentru a înţelege corect cine au fost uslaşii, care a fost viaţa lor, care era activitatea lor profesională şi socială, familială, consider că trebuie pătruns până în intimitatea acestora. Atât cât se poate, deoarece cuvintele sunt seci. Ştiu că foştii mei comandanţi, colegii şi miile de subordonaţi cu care am lucrat în Trupele de Securitate, până a fi selecţionat şi încadrat în această unitate, se vor simţi, poate, lezaţi. Dar nu pot să nu fac din nou remarca: uslaşii, de la funcţia cea mai mică din organigrama Unităţii, până la comandantul lor, col. ŞTEFAN BLAGA, au fost oameni deosebiţi. Nicio dată, în nicio împrejurare, nu s-au lăsat călcaţi pe picioare. Şi noi am fost îndrumaţi şi controlaţi de partidul unic, dar până la un punct.

Când era vorba de activitatea strict profesională – prevenirea şi combaterea terorismului pe teritoriul naţional –, toţi se dădeau la o parte. Răspunderea era prea mare. Dar noi ne-o asumam. Şi câte sfaturi „înţelepte”, câte *„îndrumări preţioase”* nu primeam din partea

organelor superioare de partid?! Iar când se producea un act terorist, comanda Unităţii era încordată, nu avea putere de decizie proprie. Din această cauză, au murit uslaşi în timpul misiunilor, din această cauză s-a comis acel măcel, pentru care acum este condamnat fostul comandant al uslaşilor, în acel proces „AUTOBUZUL”. Iar ghiuleaua de „terorist” care ni s-a atârnat de gât, în decembrie 1989, a fost grea. Foarte grea, dar nu ne-a îngenuncheat.

Spre deosebire de unităţile antiteroriste din alte ţări, comanda unităţii noastre nu prea avea putere de decizie proprie. Voi da un iinţiur exemplu. În fosta R.F.G., la producerea unui act terorist acţiona **în** subunitate de luptători din celebra unitate „G.S.C. – 9”, care era în Mlurmă. Ajuns la locul comiterii actului terorist, comandantul acestei **lubunităţi** executa recunoaşterea, studia situaţia şi, dacă împrejurările îi permiteau, acţiona. Între timp, era alarmat comandantul, alţi factori, io întrunea Comandamentul de criză, dar de multe ori, când ajungeau în locul respectiv, actul terorist era lichidat.

Dacă împrejurările permiteau, reacţia luptătorilor trebuia să fie» extrem de rapidă şi dură. Aşa se întâmplă şi în prezent. Aşa se întâmplă în Anglia, în S.U.A., ca să nu mai vorbesc de Italia. Pe când la **noi** (mă refer până în decembrie 1989)?!...

Când se producea un act terorist, U.S.L.A. acţiona numai la ordinul Comandantului Suprem, iar legătura între Ceauşescu şi comanda Unităţii era asigurată de gen. Iulian Vlad. De fapt, toate avansările, decorarea cu ordine şi medalii, trecerile în rezervă erau. (mnate de Preşedintele României.

„Căpoşii de la USLA" – tovarăşi buni... de ocolit

În toamna anului 1981, a fost ocupată **Ambasada** Burundi.

Deoarece statul respectiv nu le dăduse studenţilor bursele timp de trei luni, aceştia au ocupat ambasada lor, l-au luat ostatic pe ambasador, l-au introdus într-o încăpere de la etajul I, unde, legat într-un fotoliu, doi studenţi îl ţineau sub ameninţarea cuţitelor. Ambasada era ocupată de circa 70 de studenţi burundezi. Primul care a ajuns la faţa locului a fost comandantul Unităţii cu două echipaje de la SSI (unitatea nu avea în pază şi apărare acest obiectiv, nici măcar în supraveghere). La vederea luptătorilor, care de-al dracu' au primit ordinul de a sta la vedere cu echipamentul de luptă asupra lor, studenţii au ameninţat că îl vor ucide pe ambasador, dacă se apropie cineva.

Mai multe personalităţi din conducerea Ml, din alte Direcţii şi de la organul superior de partid au sosit la faţa locului. Deşi col. Blaga s-a opus, aceştia au sugerat să fie aduse întăriri. Iar cum o

sugestie din partea organului superior era un ordin, comandantul s-a executat. La lăsarea întunericului, a sosit şi cursul de reciclare al subofiţerilor, de care răspundeam atunci. Între timp, Ceauşescu a ordonat ca Unitatea să nu intervină. În paranteză fie spus, era ciorba lor, a burundezilor. Ce mai, seara erau mai mulţi uslaşi decât studenţii din interior. Bătaie de joc! Băieţii frământau de nerăbdare. Personal, nu fusesem acasă de peste 36 de ore (cu o noapte înainte asigurasem permanenţă la cursul de reciclare).

Şeful SSI l-a implorat pe comandant să-i permită să intervină. A **dat asigurări** celor prezenţi **că nu va fi nicio victimă –** *„câteva capete sparte, mâini şi picioare rupte”.* Le-a prezentat şi modul de anihilare a celor doi care-l ţineau sub ameninţarea cuţitelor pe ambasador. Dar. **Comandantul era, pur şi simplu, asaltat cu sfaturi, indicaţii, fără a primi însă aprobarea de a interveni.** Noi asistam neputincioşi la neputinţa dânsului. Unii dintre noi s-au exprimat nu focmai elegant faţă de cei prezenţi, lucru remarcat de aceştia, fără însă a reacţiona. ***„Căpoşii de la U.S.LA.*** – cum ne spuneau toţi –, *sunt disciplinaţi, sunt buni tovarăşi, dar* **e *mai bine să nu fii în preajma lor”*** Iar alţii ne numeau: *„Cei care nu prea sunt normali”* având în vedere faptul că **eram în stare să facem imposibilul pentru a executa ordinele comandanţilor noştri. Î**n fine, era şi

ordinul Comandantului suprem de a nu acţiona. A doua zi, **în urma unor negocieri, studenţii au cedat.** Totul a fost un mare şi urât rahat, care ne-a lăsat un gust amar…

Terorişti, ocoliţi România!

Deci, era în **5 mai 1976,** când m-am prezentat **la Comandamentul Trupelor de Securitate,** la col. Panciuc, şeful de Stat Major, pe care l-am respectat şi îl respect în mod deosebit. După o scurtă convorbire, în care s-a interesat de situaţia mea familială şi de unele probleme de la Batalionul din Oradea, mi-a ordonat să mă prezint la U**.M.0640, Batalionul de securitate comandat de col. Filimon Gheorghe.** Acest batalion avea un specific şi o organigramă aparte: pe lângă subunităţile încadrate de militari în termen, avea şi un număr relativ mare de cadre (subofiţeri şi ofiţeri) al căror comandant era **col. Popescu Mircea. În** totalitatea sa, **unitatea avea trei misiuni principale:** paza şi apărarea unor ambasade, reprezentanţe străine şi domicilii ale corpului diplomatic acreditat în România; controlul antiterorist şi antideturnare la aeroporturile Otopeni şi Băneasa şi asigurarea securităţii pasagerilor şi aeronavelor în zbor şi la escale de scurtă durată.

Cadrele acestui ultim serviciu, precum şi toţi ofiţerii din Statul Major, aveau paşapoarte (universal valabile, prin

reciprocitate). Aceasta, deoarece pe lângă cursele obişnuite de pasageri, oricând puteau fi organizate ori comandate curse charter ori de transport mărfuri. Care, la rândul lor, trebuiau să fie asigurate pe timpul zborului şi la escale, indiferent de aeroportul de destinaţie. Este necesar să precizez că **cele trei misiuni erau asigurate numai de către cadre,** militarii în termen fiind aceia care îi sprijineau. De asemenea, trebuie să specific că **la controlul antiterorist şi antideturnare erau încadrate şi persoane feminine.**

Aceasta era unitatea de bază, de atunci, încadrată cu militari în termen (destinaţi pentru sprijinirea îndeplinirii misiunilor) şi cadrele celor ti oi servicii, care răspundeau efectiv de prevenirea terorismului. Numai în Bucureşti. Nucleul **de comandă, pe linia antiteroristă, condus de** col. Ştefan **Blaga („R.B**.”-ul), precum şi celelalte servicii erau situate în două clădiri din Capitală, Nu prea era normal. Ba chiar deloc.

Dar aceasta era concepţia şefilor din Ml şi a tovarăşilor din CC. Atunci. **Abia după circa doi ani de la sosirea mea,** la nenumăratele insistenţe ale nucleului de comandă al „R.B.-ului”, s-a dat aprobarea ca întreaga **activitate antiteroristă din România** să fie **sub o comandă** unică. **Aşa a luat** fiinţă **U.S.L.A.,** cu misiunile ei specifice, foarte bine stipulate şi limitate. **În teritoriu, U.S.L.A. avea**

compartimente specifice, denumite ***„Arta”.***

Persoane nedocumentate, oameni rău intenţionaţi au afirmat că veste compartimente erau încadrate cu uslaşi, că nu numai în Bucureşti, ci şi în ţară au fost trupe U.S.L.A. Şi câte şi mai câte! **Cel mai pornit împotriva uslaşilor** a fost gen. (r) **Nicolae Militaru,** iar împotriva Trupelor de Securitate, marele politolog Silviu **Brucan.** La un moment dat, acesta a afirmat răspicat: „Dacă *vreţi să-i găsiţi pe teroriştі, căutaţi în Trupele de Securitate”…*

Subliniez încă o dată: ÎN ROMÂNIA NU AU EXISTAT TRUPE DE USLAŞI. Î**n** România, **a existat o singură unitate antiteroristă: USLA.** Una **singură, dar bună! în** fiecare judeţ, **în cadrul Inspectoratului Judeţean de Securitate era un compartiment *„Arta”,* încadrat cu 3 – 5 ofiţeri** (în raport de mărimea judeţului şi importanţa obiectivelor de pe raza sa). **Aceşti ofiţeri nu erau uslaşi.** Făceau parte din organigrama Inspectoratului respectiv, dar erau specialişti în activitatea de prevenire a terorismului. **Din** punct **de vedere profesional, U.S.L.A. răspundea** de **pregătirea lor, de activitatea acestora. La fel şi cadrele care executau controlul antiterorist şi antideturnare pe aeroporturile din ţară.** Şi acestea erau cadre ale Inspectoratului respectiv, dar îndeplineau o misiune specifică. De pregătirea, îndrumarea, sprijinul şi controlul

activităţii lor răspundea tot U.S.L.A. Iar persoane nedocumentate şi rău intenţionate au speculat acest lucru…

Nu este lipsit de importanţă să precizez că **U.S.L.A. a pornit de** la **zero. Î**n contextul situaţiei internaţionale, când fenomenul terorismului luase amploare, şi în ţara noastră s-au produs două evenimente care, prin urmările lor, au grăbit procesul de creare a U.S.L.A.

Ambasadorul Israelului – salvat de la moarte

Prin anii 1969 – 1970, Direcţia de Contraspionaj, condusă atunci de gen. Neagu Cosma, **a prevenit comiterea unui act terorist pe teritoriul patriei noastre.** Era perioada în care palestinienii, pe de o parte, israelienii pe de altă parte, declaraseră un război total şi fără graniţe unii împotriva celorlalţi, în care acţiunile teroriste predominau. Prin actele lor comise fără discernământ, cărora le-au căzut victime persoane nevinovate (copii, femei, bătrâni), au îndoliat întreaga Europă.

Prin mijloacele specifice acestei munci, ajutate de informatorii din rândul palestinienilor (publicarea listei cu informatorii, d-le Ticu Dumitrescu!), cadrele de contraspionaj au depistat două comandouri palestiniene care intenţionau să-l răpească sau să-l asasineze pe ambasadorul Israelului acreditat la Bucureşti. Planul era diabolic: ambele comando-uri trebuiau să

acţioneze concomitent: unul ocupa, în forţă, Ambasada Israelului, sechestrând persoanele din interior, iar al doilea ocupa o instituţie guvernamentală românească, luând ca ostatici persoanele aflate acolo. Apoi, urmau să-şi prezinte pretenţiile părţii române: punerea la dispoziţie a unui avion cu doi piloţi şi rezervoarele pline, precum şi un autobuz care să-i transporte pe membrii comando-ului şi pe ostaticii de la ambasadă la aeroport. În cazul unui refuz, membrii ambelor comando-uri s-ar fi sinucis, nu înainte de a-i lichida fizic pe toţi ostaticii. Era o acţiune de gen kamikaze.

Membrii comando-urilor executaseră deja recunoaşterea, introduseseră deja armamentul în ţară, care fusese „depozitat” într-o cameră la un hotel. Pe lângă faptul că organele de contraspionaj i-au filat permanent pe membrii primului comando (membrii celui de al doilea nu au putut fi depistaţi), au mai acţionat într-un mod deosebit de ingenios. Profitând de un moment favorabil, în care cameră de hotel era „goală”, au intrat, iar specialiştii din Serviciul tehnic al Securităţii (viitorii „terorişti” din decembrie 1989!!) le-au scos armamentul din funcţiune. Prin scurtarea percutoarelor de la arme (pilâre) şi scoaterea cuielor percutoare de la grenade. După care au reintrodus armamentul în ascunzătoarea respectivă, fără a lăsa nicio urmă care să dea de bănuit. S-a luat această măsură pentru a se evita

orice risc.

Se intenţiona răpirea sau asasinarea ambasadorului israelian, deoarece acesta fusese condamnat la moarte de un tribunal al ***„Mişcării Palestiniene de Eliberare”,*** acuzat de atrocităţi împotriva poporului palestinian, în războiul de şase zile, când acesta se afla în armată cu gradul de general.

Alegându-se momentul potrivit, membrii primului comando au fost reţinuţi, anchetaţi, li s-a demonstrat că li se cunoaşte intenţia, inclusiv al celui de al doilea comando, după care li s-a pus în vedere să părăsească imediat România, să meargă la şefii lor şi să le spună că nu se va permite ca teritoriul României să devină câmp de confruntare între palestinieini şi israelieni. Iar dacă ei, sau oricare alţii vor reveni, Securitatea română nu va mai fi atât de binevoitoare. Ceea ce s-a şi întâmplat.

S-a procedat în felul acesta, deoarece Ceauşescu atrăsese atenţia că relaţiile cu palestinienii şi, în general, cu lumea arabă să fie protejate, diir nici să nu se permită a se aduce atingere, aici în România, Israelului.

Această împrejurare a determinat Direcţia de Contraspionaj să înfiinţeze un compartiment antiterorist, cu un mic nucleu de ofiţeri: M **Grigoraş, M. Nicolae, N. Constantin, H. Armeanu, P. Aristotel ş.a.**

Cadrele acestui compartiment erau într-o

alertă continuă şi pregătite să intervină în cazul unei informaţii sigure, ori în cazul producerii unui act terorist. Printre altele, ei au prevenit şi comiterea unui act terorist care, dacă s-ar fi produs, ar fi implicat România în nişte complicaţii internaţionale cu urmări greu de prevăzut.

Atentat cu Golda Meir în viaţă

Pe **5 mai 1972,** în a doua zi a vizitei oficiale a primului ministru israelian, **Golda Meir,** la Bucureşti, seara urma să participe la Templul Coral la o slujbă religioasă. Deplasarea urma să o facă pe jos. Se luaseră măsurile de securitate specifice acestei vizite protocolare, dar... cu câteva minute înainte de a se începe deplasarea, de la Beirut, **D.I.E.** (Direcţia de Informaţii Externe) a primit o telegramă de avertizare în care se spunea că patru arabi plecaseră de la Cairo cu destinaţia Bucureşti în scopul de a o asasina pe Golda Meir când urma să se deplaseze pe jos, la Templul Coral.

Nu mai era timp pentru a se lua măsuri suplimentare de securitate, în această situaţie, **a fost alertat compartimentul antiterorist,** care, prin măsuri specifice şi dând dovadă de un înalt profesionalism, **în jurul orei 1730, a arestat, pe o stradă laterală din apropierea Templului Coral, patru arabi. Toţi erau înarmaţi cu pistoale mitralieră şi grenade în mână. Acţiunea cadrelor din acest compartiment a fost atât de rapidă încât cei patru nu au**

apucat să-şi folosească armamentul, rămânând pur şi simplu blocaţi.

Cei patru terorişti au fost duşi într-o casă de oaspeţi a Guvernului, anchetaţi, iar pe timpul când serveau cina au fost fotografiaţi în secret, în dimineaţa următoare, la bordul unei aeronave româneşti, au fost **expulzaţi din ţară. Ulterior, D.I.E. l-a identificat pe cel care organizase această operaţiune în persoana lui Abu Daoud, nimeni altul decât comandantul activ al atacului terorist asupra echipei olimpice israeliene la Olimpiada din München.** Iar asasinarea premierului israelian a fost planificată de către *„Palestine Libération Organisation”* P.L.O. – (respectiv O.E.P.).

Al doilea eveniment care a grăbit crearea U.S.L.A. l-a constituit deturnarea aeronavei de pe ruta internă Oradea-Bucureşti, în septembrie 1973. Ţin minte că atunci activam în cadrul Batalionului de securitate din Oradea, iar din compania pe care o comandam un pluton era destinat pentru a interveni la aeroport. Aveam planuri de cooperare cu comanda aeroportului, cu subunităţi din M.F.A., se făcuseră nenumărate exerciţii, dar în privinţa unei deturnări… pauză! Multe capete au căzut atunci, iar cu subsemnatul s-au făcut mai multe şedinţe „sexuale”…

O mică paranteză. În 1992, dacă nu mă înşel, în cotidianul *„Cri-şana”* s-a prezentat, în serial, interviul cu cel care a organizat şi a condus acea

deturnare. Puţin a lipsit ca cei care au comis acest act terorist, pentru că a fost un act terorist clasic, să nu fie etichetaţi ca eroi. Mă rog, libertatea de exprimare nu poate fi luată nimănui…

După această deturnare (act terorist), **a luat fiinţă prima echipă pentru asigurarea securităţii pasagerilor şi a aeronavelor în zbor şi la escală de scurtă durată.** Ulterior, au fost asigurate toate cursele interne şi externe şi s-a trecut la executarea controlului antiterorist şi antide-turnare pe aeroporturi, precum şi la **constituirea Serviciului Special de Intervenţii.** Col. Ştefan Blaga, împreună cu un mic colectiv de cadre, a fost în **R.F.G.,** de unde a adus **echipamentul** specific activităţii antiteroriste.

Deturnarea unei aeronave… cu un picior de lemn

Septembrie 1973. Pe aeroportul din **Oradea** are loc **prima deturnare de aeronavă din lume, de la sol.** Securitatea, dacă mă pot exprima în felul acesta, aeroportului se asigura cu pază contractuală, în dotare fiind **pistoale mitralieră ZB** (din timpul celui de Al Doilea Război Mondial) şi **pistoale** TT, capacitatea încărcătorului 7 cartuşe. Nu se realiza **niciun fel de control antiterorist şi antideturnare asupra pasagerilor şi a bagajelor.** Aceştia soseau la aeroport, intrau în sala de aşteptare, după care se îmbarcau în avion.

În vara anului 1966 am executat prima cursă cu un avion chiar pe ruta Oradea-Bucureşti, iar ultima înaintea acelei deturnări, în primăvara lui 1973, aşa că scriu în cunoştinţă de cauză. În plus, am primit ordinul ca un pluton din compania pe care o comandam să-l pregătesc pentru a interveni la aeroport.

Securitatea turnului de control trafic, care era punctul vulnerabil, al aeroportului, era realizată prin prezenţa unui **ofiţer de serviciu-securist, în ture de 24 cu 24. În** ziua producerii actului terorist, de serviciu era mr. Olteanu Ion, dotat cu un pistol Makarov cu două încărcătoare. Total 14 cartuşe.

Aeronava era un **avion IL-2,** capacitatea 25 de pasageri. Cei **23** de pasageri erau îmbarcaţi, în cabina echipajului, mecanicul de bord şi telegrafistul verificau sistemele, iar copilotul şi o stewardesă stăteau la scara avionului **aşteptându-l pe pilotul-comandant** în acel moment, **de pe şoseaua Oradea-Salonta, a pătruns în trombă un autoturism Moskvici-taxi, a oprit la câţiva metri de scara avionului şi din ei au ţâşnit trei tineri,** dintre care unul şchiopăta puţin şi avea asupra lui **o armă de vă nătoare cu ţeava retezată** (cu ajutorul unei pânze de bomfaier i-au tăiat, O cm din ţeava şi 15 cm din pat). Ceilalţi doi aveau arme albe **(cuţite) şi un bidon de plastic cu substanţă inflamabilă.** Sub ameninţarea armei i**. În** obligat

pe copilot şi stewardesă să urce în aeronavă, au închis uşa, **I tiu** obligat pe copilot să se aşeze la locul lui şi să decoleze, **cap-com-**pas **Austria.** Ţeava armei de vânătoare era lipită de ceafa lui. **Combustibilul asigura doar ruta Oradea-Bucureşti,** cu o mică marjă de sigu-i.inţă. În linie dreaptă, cea mai apropiată ţară occidentală era Austria.

Cei trei erau din Marghita: Bela Moka, 34 ani, cu un picior din lemn în urma unui accident pe care l-a suferit în toamna anului 1957 pe când lucra la un S.M.T, căsătorit; **fraţii Papp** – Iosif, 27 ani şi Ion, 28 ani, care lucrau ca sculptori de pietre funerare la cimitirul Rulikowski din Oradea. În dimineaţa zilei respective au luat un taxi din Marghita.

Trebuie precizat două lucruri: încă de la început, **copilotul le-a spus că este nou în meserie, având doar 50 ore de zbor. În** timp ce Moka ţinea lipită ţeava armei de vânătoare de ceafa copilotului, fraţii Papp – unul ţinea bidonul de plastic cu substanţa inflamabilă ridicat deasupra capului, iar celălalt cu un cuţit în mână şi o brichetă – ameninţau că, dacă cineva mişcă, revarsă substanţa pe jos şi îi dau foc. La decolarea de pe pistă, paza contractuală a tras un foc de armă spre avion, glonţul înfigându-se în conducta de lichid de frână al trenului de aterizare, fără să producă avarii serioase.

Autorităţile austriece au returnat

aeronava în România, împreună cu toţi pasagerii care au avut ghinionul de a fi îmbarcaţi la Oradea.

Cei trei terorişti au fost **internaţi în lagăr,** după care **eliberaţi** şi şi-au văzut de treburile lor. **Moka a căutat să revină în România** pentru a fugi şi cu soţia, a fost **prins de grănicerii jugoslavi şi predat Securităţii.** A fost condamnat şi închis la Gherla, apoi Craiova.

După evenimentele din **decembrie 1989** a fost **eliberat. În** cotidianul *Crişana* (Oradea) au apărut două articole, ultimul, dacă nu mă înşel, în 2003, care pur şi simplu m-au revoltat. Aceşti trei terorişti **aproape că nu au fost transformaţi în eroi** şi propuşi să „pozeze" pentru a li se ridica statui. D-na Erika Faber a scris romanul *„Aripi frânte. Povestea singurei deturnări de avion reuşite din România",* pe care nu mi-am propus să-l comentez, cu toate lipsurile de documentare. Zeci de ziarişti s-au perindat pe la casa lui Moka din Marghita, în dorinţa de a-i lua un interviu.

Un singur lucru nu se recunoaşte. Prin acţiunea lor nesăbuită, **cei trei au pus în pericol vieţile a 27 de pasageri şi membri ai echipajului.** Copilotul nu avea decât 50 ore de zbor, insuficiente pentru a i se încredinţa conducerea unei aeronave.

Mr. Olteanu Ion, de serviciu în turnul de control trafic, a fost condamnat la 3 ani de închisoare şi decăzut din drepturi, şeful

Inspectoratului de Securitate Bihor, col. Ristea a fost mutat disciplinar…

Aeroporturile din România – mai sigure ca cele din SUA…

Ca urmare a acestui act terorist şi pe fondul intensificări acţiunilor teroriste pe plan internaţional, în România au fost **luate măsuri specifice pentru prevenirea, combaterea ori anihilarea acţiunilor teroriste. La U.M.0640, din Bucureşti, au fost formaţi, pregătiţi şi încadraţi celebrii „şoimari”. În** teritoriu s-a trecut la verificarea temeinică a pasagerilor de pe listele de zbor, în evidenţele operative ale M.I. Nicio aeronavă nu decola fără această verificare a pasagerilor.

În cadrul Inspectoratelor de Securitate au fost **înfiinţate compartimentele „Arta”,** cu atribuţii de verificare, identificare şi control operativ privind posibile apartenenţe de persoane la acţiuni cu caracter terorist. **În fiecare judeţ au fost înfiinţate compartimente speciale de luptă antiteroristă – *„RB”,*** care aveau şi misiunea de protecţie a înalţilor oficiali care vizitau judeţul. Cadrele acestor compartimente aveau şi sarcina de a prezenta situaţia operativă pe linie antiteroristă în fiecare unitate militară de pe teritoriul judeţului. Au fost **selecţionate şi pregătite cadre pentru executarea controlului antiterorist şi antideturnare pe aeroporturile din ţară.** Aceste cadre erau în nomenclatura

Inspectoratului de Securitate, dar de pregătirea lor era direct răspunzătoare U.S.L.A. Erau „copiii” noştri – „uslaşii” din teritoriu.

În judeţul Bihor, de la înfiinţare şi până la evenimentele din decembrie 1989, de compartimentul U.S.LA. a răspuns mr. Căprariu Aurel, cel care mi-a relatat şi „filmul” deturnării aeronavei de pe ruta Oradea-Bucureşti. Actualmente este pensionat, cu gradul de colonel…

În **toamna** anului **1978,** lucrătorii de la controlul antiterorist şi antideturnare de la Aeroportul **Oradea** au **prevenit deturnarea unei aeronave.** Pe fluxul plecări s-au prezentat **trei tineri, fraţii Şomogy (21 – 24 ani),** din localitatea Nuşfalău, judeţul Sălaj, de profesie **dulgheri.** Din neatenţia subofiţerilor de la filtru, primul dintre fraţi a reuşit să treacă în sala de aşteptare. **La al doilea a fost depistat pistolul artizanal.** Imediat i-a „turnat” şi pe ceilalţi doi. La cercetări au recunoscut totul: intenţia de deturnare a aeronavei spre Occident. Pentru aceasta au confecţionat **trei pistoale artizanale din lemn,** dând dovadă de o ingeniozitate care i-a lăsat mască şi pe specialiştii Inspectoratului de Securitate. Nu voi irosi spaţiul tipografic cu a descrie cum au fost confecţionate. Menţionez că la verificarea acestora, s-a dovedit că **gloanţele aveau o putere de pătrundere deosebită.** Pistoalele erau ascunse în… chiloţi.

În **octombrie 2003,** lucrătorii de la controlul antiterorism şi antideturnare de pe Aeroportul Internaţional **Timişoara** au descoperit un **revolvor *Smith & Weson,*** de calibru 38 special, **şi 50 de cartuşe** în baga-jnlo unui cetăţean american de naţionalitate română. În vârstă de 68 ani, (ntâţeanul **s-a îmbarcat pe Aeroportul J.F. Kennedy din New York.**

După cum a relatat C. Sabin în ziarul *Dimineaţa în Vest-Ziua de Vest: „Culmea este că românii au descoperit o **armă de foc, scăpată de americani chiar după înăsprirea controalelor** la unităţile aerportuare de peste Ocean, **după** incidentul din **11 septembrie 2001** de la WTC".* I) an Idolu, directorul Aeroportului International Timişoara a afirmat: *„Este **de remarcat profesionalismul specialiştilor de la Brigada Antitero-**ristă**-Antidetumare.** La controlul bagajelor, echipei de control i s-a părut suspect că în interiorul maşinii de scris se afla o bucată de staniol. Această foiţă de aluminiu ascundea revolverul, astfel ca acesta să nu poată fi detectat în interiorul unei maşini de scris, de către aparatura specializată. Am crezut că e un test şi nu o armă de foc adevărată".*

Intenţia pasagerului era de a se repatria. Incidentul a fost rezolvat de procurorii de la Parchetul Timiş şi ofiţeri de la Centrul Zonal de Combatere a Crimei Organizate şi Antidrog Timişoara, şi ambasadorul SUA la Bucureşti.

De remarcat că în **februarie 2002,** tot pe Aeroportul Internaţional **Timişoara** a fost **depistat un cetăţean american cu un pistol asupra** sa. La vremea respectivă, ancheta a fost preluată imediat de FBI…

„O să vă mănânce mândria, tovarăşi…”

Dar penuria de cadre era mare. Mai ales în ceea ce priveşte Serviciul care se ocupa cu paza şi apărarea ambasadelor. Şi atunci, **din circa 600 de elevi ai şcolilor de subofiţeri-miliţie de la Câmpina şi Slatina, au fost selecţionaţi, în urma unor teste riguroase, circa 60 de elevi. În** trimestrul III al ultimului an, aceştia au făcut practică, timp de 3 luni, la U.M.0640 Băneasa. Pe parcursul celor trei luni, **o parte dintre ei nu au rezistat exigenţelor impuse şi cerute de activitatea antiteroristă. Au mai rămas cam 40 (din 60!!), care în 1975 au început efectiv activitatea specifică.**

Pe parcurs, cei care au dovedit aptitudini deosebite au fost promovaţi în funcţie. Astfel a fost şi cazul **zg, mi. Gh. M.,** bihorean care, după numai doi ani, datorită profesionalismului dovedit, a seriozităţii, şi a faptului că s-a remarcat prin spirit organizatoric şi a justeţei luării unor decizii în fracţiuni de secundă, a fost promovat ca şef de grupare în Serviciul de pază şi apărare a ambasadelor şi reşedinţelor diplomaţilor, având în subordine cadre mai în vârstă. Şi în cazul lui s-a adeverit zicala din armată: *„funcţia doboară*

gradul”.

Prin aceasta, vreau să scot în evidenţă faptul că, **la USLA, niciodată promovările nu s-au făcut pe bază de pile şi relaţii, ori în baza principiului *„unul te propune, altul te susţine”* ci numai în baza capacităţilor şi aptitudinilor dovedite. Era o regulă de fier.**

Fiind şi bihorean, m-am mândrit cu acest subofiţer. Timp de mai bine de doi ani, mi-a fost subordonat. Bihorul a mai avut doi uslaşi dar s-aUĂ” pierdut” pe drum. Aveam şi noi uscăturile noastre…

Î**n timpul executării serviciului, uslaşii erau supuşi şi unor tracasări ori ameninţări din partea nomenclaturii, ori a familiilor acestora. Dar unii erau corecţi.** Voi da un singur exemplu. În cadrul grupării de care răspundea zg, mi. Gh. M., era şi reşedinţa ambasadorului R.F.G., situată în fosta reşedinţă a lui Gheorghe Gheorghiu-Dej. Pe aleea principală, se intra şi la **reşedinţa lui Fazekaş, fostul vice-prim-ministru.** Soţia dânsului era profesoară universitară dar avea un defect: era fudulă de urechi. Adică, stătea cam prost cu auzul. Cele două reşedinţe fiind învecinate, despărţite doar printr-un gard de sârmă, aveau şi grădinile învecinate.

Într-o toamnă, de serviciu la reşedinţa ambasadorului R.F.G. fiind subofiţerul C.T., acesta este chemat de **soţia tovarăşului Fazekaş,**

căreia i s-a părut că o persoană a-pătruns în grădină şi a furat din fructe. Subofiţerul este făcut cu ou şi oţet, ameninţat că va fi dat afară iar a doua zi arestat. **Bietul C**.T. **i-a vorbit foarte politicos dar ne-auzind bine, dânsa a crezut că a jignit-o.**

Problema a ajuns până la Guvern. Ce mai, trebuia să se ia o măsură, cu toate că subofiţerul respectiv nu avea în consemn nici măcar un centimetru din locuinţa şi dependinţele lui Fazekaş. Fiind însă în imediata apropiere, ai noştri au consimţit, tacit, să o supravegheze şi pe aceasta. **Atunci, a intervenit însuşi Fazekaş.** A chemat la dânsul pe subofiţerul Gh. M. Şi pe C.T., pe locţiitorul meu, It. maj. L, i-a ascultat calm, şi-a dat seama de situaţie şi le-a cerut să uite totul, să-şi desfăşoare serviciul în aceleaşi condiţii, deoarece este foarte mulţumit de ei. Acelaşi lucru l-a accentuat şi băiatul dânsului, **Gyuri.**

Normal ar fi fost ca la acea convorbire să particip personal dar am raportat comandantului că nu concep ca acel subofiţer să fi vorbit obraznic cu soţia lui Fazekaş, că îl cunosc foarte bine şi-mi asum răspunderea asupra întregii sale atitudini. Iar dacă ar fi să-l pedepsească cineva, atunci eu aş fi cel în măsură, deoarece **şi-a părăsit postul când a fost chemat de d-na Fazekaş.** ***„Măi Filipe, pe voi o să vă mănânce mândria”,*** mi-a spus ulterior **secretarul Comitetului de partid pe unitate, lt. col. F.** *„Nu mândria, tov, colonel,*

*ci **demnitatea.** Nu dumneavoastră ne-aţi învăţat acest lucru?”*, i-am replicat. Nea Fane, cum îi spuneam în intimitate col. Blaga, era de faţă şi zâmbea mânzeşte. *„Căpos ca toţi ceilalţi! Liberează-mi biroul ca să pot respira aer curat!...”*

Prin aceasta, am vrut să scot în evidenţă faptul că uslaşii trebuiau să facă faţă şi unor astfel de situaţii (şi Doamne, câte au mai fost!), să dovedească tact, răbdare în relaţiile cu alte persoane şi să nu-şi piardă cumpătul în faţa „zeilor” vremii şi, nu în ultimul rând, relaţia coman-<l.int: subordonat şi invers.

Î**n anul 1976, nucleul de cadre s-a mărit. Au fost încadraţi şi tineri direct din viaţa civilă. Media de vârstă a Unităţii era şi a rămas** 32 **ani. Pregătirea lor era dură, mai ales a celor din SSI.** Comandanţii se ghidau după dictonul: *„Cu cât mai multă sudoare pe câmpul de antrenament, cu atât mai puţin sânge pe câmpul de luptă”*. Iar câmpul de luptă putea fi oriunde. Î**n cadrul programelor de pregătire şi antrenament, nu se ţinea cont de grade şi funcţii.**

Deviza era „care pe-care”. Şi aşa, încetul cu încetul, cu multă transpiraţie şi voinţă, uslaşii deveneau luptători desăvârşiţi, atât în spaţii închise, cât şi deschise, trăgători de elită, specialişti în folosirea aparaturii de control antiterorist şi antideturnare. Se făceau antrenamente intense pentru dezvoltarea

spiritului de observaţie, pentru antrenarea memoriei vizuale, se forma flerul. **Se punea accentul pe echilibrul psihic.** Se dezvolta spiritul de echipă, camaraderia.

După amnistia din 1979, doar USLA putea face ordine...

Prezenţa uslaşilor în jurul obiectivelor încredinţate devenise un fapt cotidian, cu care locuitorii Capitalei au început să se obişnuiască. Datorită modului de comportare, **atât ei cât şi militarii în termen de la U.M.0640 au început să-şi câştige respectul şi încrederea locatarilor din jur.** Aveau încredere în ei, deoarece se simţeau în siguranţă. Şi, vă rog să mă credeţi, cunoscând situaţia militarilor. În termen din Trupele de Securitate, faptul că erau supuşi nenumăratelor privaţiuni, când am luat la cunoştinţă de modul în care aceştia îşi desfăşoară serviciul la U.S.L.A., toate tentaţiile care le fac cu „ochii”, la început am fost sceptic. *„Imposibil să nu calce vreunul pe bec”,* mi-am spus. Ei bine, pare de necrezut, dar **niciunul nu a „călcat pe bec”. Iar tentaţiile erau mari.**

Fără aceşti militari în termen, uslaşii nu-ţi puteau îndeplini sarcinile prevăzute în „fişa postului”. Ei erau cei care formau dispozitivele de pază şi apărare, rezervele din dispozitiv. Fiecare obiectiv avea un subofiţer sau doi, în funcţie de mărimea şi importanţa acestuia. M.T. Ji erau schimbaţi la opt ore. În primul rând, **ţinuta**

trebuia să fie impecabilă. Executau serviciul în plin centrul Capitalei, pe principalele bulevarde, în văzul tuturor. Foarte mulţi **aveau postul izolat** – adică într-un loc în care subofiţerul şef de obiectiv trecea mai rar. Erau controlaţi de gradaţi, tot militari în termen.

Mai ales în zilele de duminică, de sărbători legale ori creştineşti, **vecinii** (aşa le spuneam locatarilor din vecinătate) **încercau să le ofere băuturi. Erau refuzaţi categoric dar politicos.** Rezervele stăteau în camioane acoperite cu prelate, sub comanda unui gradat. Î**n apropiere erau restaurante,** bufete, birturi, care le făceau cu „ochiul”. La intrarea în serviciu, după luarea în primire a obiectivului, gradaţii se prezentau la subofiţerul şef de obiectiv cu o listă de cumpărături. Băieţii voiau ţigări, mezeluri, pâine etc. Niciodată, dar niciodată nu s-a cumpărat băutură. Dar comandanţii dădeau dovadă de foarte multă înţelegere faţă de nevoile şi cererile lor.

În vecinătatea obiectivelor locuiau multe cadre militare active ori rezervişti, intelectuali de vază, artişti renumiţi etc care aveau numai cuvinte de laudă despre aceşti băieţi. Dacă membrii corpului diplomatic se simţeau în siguranţă, dacă ieşeau sau intrau zâmbind în ambasadă, acest lucru se datora şi acestor tineri care-şi executau serviciul la vedere.

Este adevărat că **selectarea militarilor**

pentru această unitate era riguroasă. La încorporare, centrele militare făceau o oarecare selecţie privind tinerii care erau repartizaţi să-şi satisfacă serviciul militar la Trupele de Securitate. **La terminarea ciclului I,** dintre aceştia era selectat un număr de militari pentru U.M.0640. **Selectarea o făceau ofiţerii din Statul Major. În** toamna anului **1978** am primit misiunea să mă deplasez la batalioanele din Şomcuta Mare, Cluj, Tăşnad şi Timişoara pentru a selecta un număr de militari dar am refuzat Oradea, deoarece aveam anumite obligaţii morale faţă de comandanţii şi foştii colegi de acolo. Înainte ni s-a făcut un instructaj, am primit ordinele de misiune şi… la treabă.

Nu era un lucru uşor. Niciun comandant, indiferent pe care treaptă a scării ierarhice, nu renunţă niciodată uşor la subordonaţii buni. Î**n fiecare batalion am stat între 2 şi 3 zile, selectând militarii.** Comandanţii de batalioane apelau la diferite subterfugii pentru a-i „ascunde" pe cei buni. Nu ţinea, deoarece eram hârşit cu asemenea treburi. **Ordinul de misiune, semnat de comandantul Trupelor de Securitate, îmi dădea puteri depline** în acest sens. Înainte de a pleca din Bucureşti – am fost trimişi 3 ofiţeri –, de la Statul Major al Trupelor s-a trimis o radiogramă-circulară tuturor comandanţilor de batalioane pentru a-i avertiza să nu ne pună „beţe-n roate". M-am întâlnit cu mulţi colegi din şcoala

de ofiţeri, cu colegi de la cursurile de reciclare. Nu am avut probleme. Şi aşa se făcea în fiecare an...

Î**ntre militarii din dispozitive şi locatarii din imobilele aflate în preajma obiectivelor era o conlucrare permanentă.** Locatarii aveau încredere în ei, deoarece se simţeau în siguranţă. **Când Ceauşescu dăduse acel faimos decret de amnistie, în 1979, în ţară elementul infracţional atinsese cote alarmante.** Bucureştiul a fost pur şi simplu invadat de mii de infractori amnistiaţi de „tăticul" lor. Ziua în amiaza mare, erau smulşi cerceii din urechile femeilor, lănţişoarele de la gât. Tâlhăriile şi furturile din avutul personal erau la ordinea zilei. Infractorii foloseau cele mai ingenioase metode pentru a-i determina pe locatari a deschidă uşile de la apartamente, după care treceau la jaf. Ce mai, nu crease o stare de teamă, o nelinişte generală!

Î**n această situaţie, mulţi dintre noi am cerut comenzii Unităţii» a obţină aprobarea de la conducerea M.l. pentru a ne lăsa să facem ordine în Capitală.** Intenţionam să formăm echipe de câte doi luptători, în faţă o uslaşă drept „momeală". Am dat asigurări că totul se va desfăşura în timpul nostru liber şi că nu va fi nicio victimă, decât bătuţi bine cei care vor înghiţi „momeala". **Normal că nea Fane, comandantul, nici nu a vrut să audă despre aşa ceva. Însă**

avea o vorbă*: … Acel* ***cadru din unitate, care într-o împrejurare oarecare este bătut, nu mai are ce căuta în această unitate”.*** Şi şi-a apărat cadrele. Deoarece au fost şi situaţii de genulcelor de mai jos.

Aţi văzut uslaş bătut?

În vara anului **1984, pit. M.E.** a intrat în restaurantul ***„Perla”*** **–** lângă complexul Dinamo – pentru a servi **cina.** S-a aşezat ia o masă şi a comandat. Atât îmbrăcămintea, dar mai ales aspectul exterior îi dădeau înfăţişarea unui personaj din lumea interlopă. Nerăbdător că nu i se aduce berea comandată, se apropie de bar. Când îl vede, **fără niciun motiv, barmanul vrea să-l pocnească cu o halbă.** M. al nosf eschivează şi loveşte la rândul său. Uşor, pentru că avea mână grea, după care se îndreaptă spre masă. Atâta i-a trebuit. Se reped asupra lui mai mulţi. Uslaşul ia peretele în spate şi începe „morişca”. De data aceasta, fără a-şi menaja forţa. Ce mai, **i-a pus pe toţi la podea, după care i-a numărat. Erau nouă!** Vine Miliţia, se legitimează, se anunţă comanda Unităţii, Miliţia Capitalei şi cabinetul ministrului de Interne. Mare tam-tam! Subofiţerul să fie pedepsit. **Comandantul Unităţii s-a luptat ca o leoaică pentru puiul ei şi l-a scăpat.** Cu ce era de vină săracul?

Sau **cpt. B.** Avea soţia internată în spital şi îi trebuia un cartuş de „Kent” Se duce pe **str. Covaci** – raiul bişniţarilor din Capitală – şi

cumpără un cartuş. Acasă îl verifică: la cele două capete câte un pachet de ţigări, restul **ambalaje cu rumeguş (**oricât voi încerca să spun că nu se aproviziona de la magazine cu circuit închis, nu voi fi crezut). Nu banii pierduţi, ci faptul că *a* fost tratat drept fazan l-a determinat să acţioneze cum a acţionat. **Îşi anunţă un coleg** (amândoi erau **aşi în artele marţiale)** şi a doua zi, la **ora 9°°,** s-au postat, câte unul, **la cele două capete ale străzii Covaci.** La un semnal, au pornit. **Tot ce au întâlnit în cale – bişniţar – a fost pus la pământ.** Nu au aplicat nicio lovitură mortală. **S-au întâlnit la centru, s-au salutat în stilul luptătorilor de arte marţiale, după care au dispărut.** Soseşte Miliţia, apoi maşini ale Salvării, încep audierile martorilor.

Toţi au declarat că aşa ceva nu au văzut în viaţa lor (nici nu aveau de unde) **şi nici nu credeau că se poate.** Deoarece, unii au declarat că au observat lovituri caracteristice stilurilor de luptă asiatice, bănuiala a căzut pe uslaşi. Nu s-a putut dovedi nimic. După evenimentele din 1989, cpt. B., trecut în viaţa civilă, s-a remarcat în viaţa sportivă. **A devenit preşedintele Federaţiei Române de Arte Marţiale** (nu mai reţin la care stil), a obţinut succese remarcabile în Anglia şi China. În vara anului 1993 a fost şi la Oradea, predând câteva cursuri instructorilor la Casa de cultură a sindicatelor. Cu unul dintre aceştia am stat de vorbă şi mi-a relatat că, deşi instructor, cu

centura neagră cu un dan, nu a mai văzut tehnica folosită de B. *„D-le Filip, corpul lui era numai fibră, puteai preda anatomia pe el. Pe stradă nu dădeai doi bani pe el”.* Când am vizionat, la TV, primul film cu M. Dudikov, i-am spus soţiei: *„Uite-l pe camaradul B”.*

Am prezentat cele două cazuri – poate nu cele mai bine alese – nu pentru a demonstra că luptătorii-uslaşi stăpâneau procedeele de atac şi auto-apărare. Am vrut să arăt că **nu era bine să-i calci pe bătătură, în rest, fiecare stătea blând în banca sa.**

Dar, de ce să nu mai prezint încă o „picanterie”? **La sfârşitul fiecărui curs de reciclare cu subofiţerii,** se organiza un **banchet de absolvire** la un local din Capitală, la care participau comandantul Unităţii şi şeful de Stat Major, sau unul din locţiitorii dânsului. **Din timp, un subofiţer se ocupa cu pregătirile,** iar fiecare îşi achita partea, inclusiv a celor pe care îi invita – soţia sau soţ. Invitaţii din partea comenzii Unităţii – nu.

Pe o stradă din **apropierea Unităţii** era un **mic restaurant,** foarte cochet şi curat. **Şeful localului şi chelnerii ne cunoşteau foarte bine. În** toamna lui **1981,** la terminarea unui curs – cursul avea o durată de o lună – s-a organizat banchetul la acel local. Totul a decurs normal, până la spartul târgului.

Invitaţii plecaseră iar **pit. J.A.,** care răspundea

de organizare, se retrăsese **în magazie cu chelnerul-şef** pentru a achita consumaţia. Şeful localului era la masa noastră. Deodată auzim nişte răcnete din magazie, zgomot de obiecte căzute. Ne repezim la faţa locului: **pe jos zăceau doi chelneri** care se văitau, **peste ei un morman de ambalaje** iar pit. J.A. cu mâinile la şold întreba obsedant: ***„De ce ap încărcat nota?”***

Vă daţi seama ce se întâmplase!

Şeful localului mi se adresează: „D-/e *maior, îmi cer scuze,* ***chelnerul-şef este nou şi nu vă cunoaşte”.*** La care izbucnesc: *„De ce să ne cunoască? Am consumat vreodată pe daiboj?”* Nu o mai lungesc. Încă o „hibă a noastră: **nu admiteam să fim luaţi de fazani...** Dacă era mulţumiţi de tratație lăsam bacşiş, nu mi-e ruşine să recunosc acest lucru. Dacă nu, banii jos şi drumul spre ieşire…

Informatorii U**.S**.L.A.

Revenind, reamintesc că **locatarii din imobilele aflate în preajma obiectivelor care erau asigurate de** U**.S**.L**.A. se simţeau în sigu**ranţă. **Prezenţa dispozitivelor tăia cheful oricărui infractor de a acţiona în zonă.**

Menirea principală a acestor dispozitive era prevenirea. Pentru îndeplinirea acestui deziderat concurau mai multe măsuri de valoare informativ-operative, în cadrul cărora un loc deloc de neglijat l-au avut Vi aceşti **locatari.** De foarte multe ori, **am primit informaţii deosebite** de **la**

aceştia. Veneau la ofiţer ori subofiţer să spună că în blocul vecin a intrat o persoană suspectă, că la familia cutare vin persoane dubioase, că în maşina cutare, parcată în locul cutare, sunt dof indivizi care studiază obiectivul.

Cel mai expus obiectiv, din punctul de vedere al facilităţilor de observare a dispozitivului, era **Ambasada Iordaniei:** în spate parcul Ioanid, în faţă, peste semnul giratoriu al drumului, alt parc. Era foarte greu de supravegheat întreaga zonă. Locatarii ne-au ajutat foarte mult. **Se crease o conlucrare permanentă între aceşti locatari şi militarii din dispozitiv.** Aceste persoane nu au fost infirmatorii noştri. Nuuu! Nici măcar nu le ceream acest lucru. Dar erau oameni de bună credinţă, patrioţi aş putea spune, care ne sprijineau direct în activitatea noastră. **Nu cumva doreşte cineva publicarea listelor cu aceşti locatari?**

Pe militarii în termen îi mai ajutau într-o privinţă. Iarna, când era gerul mai mare, aduceau la maşina de rezervă sticle cu ceai fierbinte, ori îi serveau pe militarii izolaţi cu căni cu ceai.

În ceea ce priveşte **obţinerea de informaţii** privind activitatea specifică, unitatea avea două „braţe" principale. Unul era **serviciul informativ-operativ,** care se ocupa cu obţinerea în sine a informaţiilor. Fără colaboratori sau **informatori,** această activitate devenea nulă. Are curajul cineva să-i condamne pe aceştia, prin

informaţiile cărora s-a prevenit comiterea multor acţiuni teroriste pe teritoriul naţional? Are curajul cineva să spună că aceştia au făcut „poliţie politică”?

Celălalt „braţ” era **serviciul de analiză şi sinteză,** care se ocupa de selecţionarea, interpretarea şi analizarea unei imense mase de informaţii brute, neprelucrate, adunate atât din ţară cât şi de peste hotare. O perioadă, la Colectivul învăţământ au fost detaşaţi şi doi ofiţeri de la o unitate a **M.I.,** care vorbeau fluent limba engleză şi franceză. Aceştia traduceau toate articolele sau materialele pe specificul terorismului şi anti-terorismului ce le erau indicate. **Ne-**au ajutat foarte mult în redactarea unor materiale şi documentare necesare cursurilor de reciclare, ori Serviciului de analiză şi sinteză.

Cadrele din serviciile respective trebuiau să fie specialişti de înaltă clasă. Dacă informaţiile sunt proaste, nici cea mai bună analiză din lume nu va obţine nimic. Iar dacă analiza este proastă, toate eforturile celor care adună informaţii sunt degeaba. **Comanda Unităţii trebuia să fie la curent cu evoluţia terorismului pe plan internaţional,** cadrele să cunoască noile forme şi metode de acţiune ale teroriştilor. **Trebuiau cunoscute legăturile internaţionale ale organizaţiilor şi grupărilor extremist-teroriste, intenţiile lor faţă de**

România. De aceea, nicio metodă a arsenalului tehnic modern în obţinerea de informaţii nu putea înlocui munca cu informatorul ori lucrătorul operativ infiltrat în diferite medii. Iar mediile care interesau direct U.S.L.A. erau, în special, **studenţii străini şi doctoranzii din România.**

Un loc deloc de neglijat era **colaborarea cu celelalte unităţi ale DSS** în privinţa schimbului de informaţii. Când în lume se petrecea vreun act terorist cu implicaţii deosebite şi era anihilat de unităţile speciale de luptă antiteroristă, se întocmeau materiale documentare cu învăţămintele rezultate, ce erau prezentate tuturor cadrelor.

Aşa a fost în cazul intervenţiei celebrului S.A.S. la Mogadiscio, a unităţii speciale antiteroriste israeliene pe Aeroportul Entebe, a Jandarmeriei franceze pe Aeroportul din Marsilia, a tentativei de asasinare a preşedintelui Ronald Reagan, a acţiunii „Autobuzul" de la Timişoara etc. Îmi face plăcere să precizez, fără intenţie de laudă, că **am participat la întocmirea multor asemenea documentare.**

„Şoimarii", „Baiazid" şi maeştrii de la USLA

Repet, **pe 5 mai 1976, din ordinul cel Panciuc, m-am prezentat la U.M.0640, care-şi avea sediul în incinta Comandamentului Trupelor de Securitate,** la col. Filimon. Din prima zi, am luat **contact cu *„şoimarii".*** Cu 13

dintre ei, am dormit săptămâni, într-un mic dormitor de paturi suprapuse. Dar ce atmosferă?! Când am intrat în dormitor, şapte tineri stăteau, care pe paturi, care la două mese de lângă două din cele trei ferestre. Toţi erau civili, iar pe câteva cuiere-pom atârnau uniformele companiei aeriene TAROM. Dintr-o scurtă privire circulară am reţinut totul. Am salutat şi m-am prezentat. Toţi s-au ridicat alene – mă depăşeau în înălţime, am 1,72 în – mă priveau fix dintr-o poziţie lejeră. Dacă eram în trupe, jar mâncau. M-am îndreptat spre ultimele paturi suprapuse şi l-am ales pe cel de la „mansardă" – aveam privirea asupra întregului dormitor. Am auzit o singură remarcă, căreia nu i-am acordat atenţie: *„Se va obişnui el".* Am realizat destul de repede despre ce era vorba.

În prima noapte, nu am dormit deloc. Câte doi-trei se echipau şi plecau. În locul lor veneau alţii. **Toţi tineri, parcă aleşi dintre sute de tineri. Î**nfăţişarea mai mult decât plăcută. Fizicul şi comportamentul puică spuneau *„Stai blând în banca ta!"* Prestanţă. Debordau de enertjin Glume, tachinări. Ba o perniţă, ba un papuc erau trimise cu o **jiM** cizie milimetrică în capul cuiva. Stam întins pe orizontală, în cel mai mtias pat din micuţul dormitor, la mansardă. Priveam şi ascultam. Era **ditri** lume. Îmi ziceam: *„Unde dracu' ai nimerit Pepino?"* (era porecla pe «fire mi-au dat-o colegii din promoţia 1970 – 1971 a cursului comandan (ilor de batalioane de la

Făgăraş durata 9 luni, când m-am ambiţionat «? i am învăţat limba spaniolă). În conversaţiile pe care le purtau, erau pomenite capitalele multor state, tipuri de aeronave, aeroporturi, impresii de călătorie ş.a. Ascultând, mi-am dat seama cu cine am de-a **l**. ice. Erau celebrii ***„şoimari”.*** Cei care asigurau securitatea pasagerilor în zbor şi la escale de scurtă durată.

Acesta a fost primul meu contact cu uslaşii. Cu viitorii mei cama-lazi. Cu atmosfera deosebită care domnea în această unitate. A doua zi, **l-**am întâlnit pe pit. L. C, originar din Maramu. Dar un fost subordonat de-al meu, pe timpul cât îşi satisfăcea stagiul militar la Batalionul de securitate din Oradea. Peste aproximativ o săptămână, l-am întâlnit şi pe pit. Gh. P. Era la serviciul care executa controlul antiterorist şi antideturnare pe Aeroportul Otopeni. Dar tot un fost subordonat, sergent comandant de pluton, în acelaşi batalion. Subordonat mie, atunci comandant de companie. Aceştia doi mi-au dat primele noţiuni privind specificul Unităţii. Nu mi-a fost ruşine să le ascult sfaturile. Eu, căpitan, ei, plutonieri. Dar aveau deja experienţă, fiecare în domeniul său. Eu, profan!

La început, am fost numit în Statul Major, ofiţer specialist cu pregătirea militară a cadrelor. Sprijineam şi ofiţerul care răspundea de pregătirea de luptă a militarilor în termen. Primul contact pe care l-am avut cu aceştia a fost în

poligonul de tragere. Eram curios. Comandantul de companie mi-a prezentat raportul, după care am trecut în revistă fiecare pluton. Toţi *„me-teii”*, cum le spuneam eu, înalţi, bine făcuţi, mă priveau direct în faţă când treceam prin faţa lor, majoritatea dintre ei cu un mic zâmbet înfiripat în colţurile buzelor. Niciunul nu era: omplexat. Privirile lor parcă spuneau: *„Să te vedem de ce eşti în stare!”*

Am instruit multe contingente de militari în termen dar nu voi uita rezultatele finale ale acestei şedinţe de tragere: un singur militar a obţinut calificativul de ***„satisfăcător”,*** câţiva de ***„bine”*** şi restul ***„foarte bine”,*** *ja* sfârşit, am pus să tragă cadrele companiei. Sub **27** de puncte niciunul. Simţeam că sunt provocat. Am luat o armă, poziţia în genunchi, am înfăşurat cureaua armei în jurul braţului stâng şi am ordonat comandantului de companie: *„Cronometrează!”* Rezultatul: **25** de puncte în cece secunde (am trimis un gând de mulţumire coloneilor (r) Olaru şi preica, foştii mei comandanţi la Oradea, care m-au învăţat meserie). –

După tragere, toţi îmi zâmbeau. Eram deja de-al lor. După ce am /verificat programul pentru următoarele ore, când să părăsesc poli genul, aud o voce: ***„V-am spus că ăsta-i Baiazid!”*** Nu m-am oprit, **dar** în mine eram foarte mulţumit. Era porecla pe care mi-o dăduseră mille ţării, prin **1966,** la batalionul din Oradea şi transmis oral.

De la început, militarii în termen îşi studiază ofiţerii, comandanţii, îi vânează şi le spee culează greşelile, îi caracterizează, pentru ca în final, exact ca elevii profesorilor, să le dea o poreclă. Cu care rămân stigmatizaţi pe **viaţaj** La Oradea, cea mai haioasă, poreclă a primit-o comandantul batalionului – col. Atomi – „Ceapă”. Îi plăcea creştinului ceapa la nebunie; Când eram în tabere, dimineaţa se auzea strigătul: *„Bucătar, ceapal,* O mânca până şi cu pâine cu marmeladă…

Paralel, mă pregăteam în domeniul specific al antiterorismului. Împreună cu alţi ofiţeri care veniseră din mai multe garnizoane. Aceastl pregătire o făceam după-amiaza, **până noaptea târziu.** Specificul Uni] **taţii** te punea să înveţi din mers. A fost greu. Treptat, reuşeam sănd încadrăm, să îndeplinim misiuni din ce în ce mai complexe, mai grelei Unii au clacat.

Încă o paranteză: **în vara anului 1966, am făcut parte din primi promoţie de ofiţeri ai Trupelor de Securitate care a terminat cursul de kodokan judo din ţară, pentru ca în toamna lui 69 să obţin cea] tura albastră.** Mai trebuia să promovez o categorie, obţinerea centuri cafenie, urmând apoi să candidez la centura neagră. Dar m-am lăsat] Născuse soţia. Deci, nu eram profan. Dar pregătirea fizică, ca uslaş a constituit o surpriză. Plăcută. L**-am avut instructor pe Marinescu (actualmente preşedintele karate-ului din România).**

Studiase artele mar]ţiale în Indonezia.

Pe vremea aceea, nu avea rival în ţară. A dezvoltat la noi calităţile fizice şi morale ale adevăratului luptător. Care îşi respectă adversarul şi care excelează prin **forţa spiritului de stăpânire** şi nu se lasă prade furiei oarbe. A acelei furii teribile care foloseşte loviturile cu mâinile şi picioarele, în dorinţa de a-l distruge pe adversar. Învăţam şi ne exersam în procedeele de atac şi autoapărare, cu şi fără arme. Atunci am aflat că **un om, în urma unor îndelungi antrenamente, poate stăpâni 32 de procedee de a-şi omorî adversarul cu mâinile goale.** Ne punea să exersăm ore întregi lovituri cu muchia palmelor în trunchiuri de copac ori în ziduri, să frământăm ca aluatul nisipul umed. Pe lângă acestea băieţii din serviciul respectiv erau trimişi în fiecare an, pe rând, câte e lună, la munte apoi la mare, unde executau antrenamente specifice.

Ministerul de Interne, se mândrea pe bună dreptate, cu acest Serviciu. Toate seriile de pregătire ale şefilor de direcţii, ale comanj danţilor de Mari Unităţi şi Unităţi erau aduse în poligonul de pregătire! antrenament de la Băneasa, special pregătit, al Unităţii, unde cadrelej acestui serviciu prezentau exerciţii demonstrative. **Cele mai „gustatei erau intervenţiile din elicoptere şi luptele de autoapărare împotrivă**

4... «im şase **adversari.** Tot aici, în urma

acţiunii nereuşite de captu-Mie, i celor trei terorişti din 23 august 1981, se prezentau învăţămintele, lu' **îi** această acţiune.

Trebuie să precizez că, **la Comandamentul Trupelor de Securi-**i aflat **la Băneasa, existau două poligoane:** unul pentru pregătirea ipncifică a cadrelor, altul pentru pregătirea militarilor în termen. Poligonul pentru pregătirea cadrelor era format din mai multe clădiri cu un etaj, Mm acoperiş, trotuare betonate, ferestre, geamuri. În acest poligon se **oKt**. cuta pregătirea pentru intervenţie în diferite situaţii, inclusiv prin co-I**Mirarea** luptătorilor din elicoptere. Actualmente, am remarcat că şi luptă-imn din Brigada Antiteroristă a S.R.I. se antrenează în acest poligon

Poligonul pentru pregătirea militarilor în termen de la **U.M.0640** avea o lungime de circa **150 m,** presărat cu tot felul de obstacole, inclusiv trecerea prin tuneluri în flăcări. Pe timpul cât militarul trecea acest poligon, din două difuzoare se auzea realitatea câmpului de luptă: rafale de arme automate, avioane în picaj şi exploziile bombelof, zgomot de i. incuri, comenzi urlate, strigătele răniţilor etc. Era **poligonul psihic.**

Separat, tot în Băneasa, erau **poligoanele pentru tragerea cu** pistolul, **cu pistolul-mitralieră, puşca mitralieră şi puşca cu lunetă-**distanţa **300 m. Î**mpreună cu mr. Potecă am conceput, pe timpul când oram la Colectivul

învăţământ, **ţintele speciale** pentru trageri: un tero-iist căruia nu i se vedea decât umărul şi jumătatea capului între doi iau trei ostatici (un singur exemplu), ţinte alergând etc. La trageri, dacă cineva lovea un ostatic, rezultatul era nesatisfăcător...

Într-o toamnă, pe stradă... Toamnei, la circa 50 m de reşedinţa ambasadorului israelian, într-o intersecţie cu sens giratoriu, aşteptau două autoturisme Dacia, iar pe trotuar, chiar lângă vila regretatului Amza Pelea, col. Blaga dădea ultimele indicaţii cadrelor care trebuiau ca, la ora 1900, să întărească dispozitivul la Ambasada Israelului! La ora 2000 urma să înceapă o recepţie. A sosit şi maşina de serviciu a comandantului. Mai era **prezent şi un It. cûl, de la Secţia de Propagandă a M.l.** Auzise multe despre noi şi **voia să vadă pe viu cum acţionăm.**

Cu noi era şi **Marinescu.** Acesta i-a pregătit creştinului o „surpriză”, fără să raporteze comandantului. La ordinul dânsului am urcat în cele două autoturisme: în prima cinci cadre, în cea de-a doua doar două, bancheta din spate fiind liberă pentru „surpriza” lui Marinescu. Prima maşină a pornit, moment în care Marinescu cică voia să-i raporteze ceva comandantului. Acesta i-a spus*: „Îţi pleacă maşina”.*

Marinescu a luat-o la fugă şi, **în mersul maşinii, a făcut un plonjon de circa 3 în direct prin geamul stânga – spate şi a aterizat**

pe banchetă. S-a ridicat repede, a privit în spate şi **l-a salutat pe comandant.**

Nu are rost să descriu uluiala ofiţerului de la eşalonul superior…

I

„Nomenclaturiştii”… fără cămin

În această unitate, am desfăşurat o muncă grea dar plină de satisfacţii. Trebuia să ai aptitudini native, să te naşti pentru aşa ceva. Voi reveni asupra acestui aspect. Înainte, aş vrea să mă opresc asupra unul alt aspect. Este absolut necesar. Asupra vieţii noastre sociale, familiale, Reţineţi, vă rog, mă refer numai la uslaşi. Greşit s-au vehiculat ideile că securiştii, deci şi uslaşii, se aprovizionau de la magazine cu circuit închis, că atunci când ne mutam într-o garnizoană primeam imediat apartamente confort unu, cu spaţiu excedentar şi altele.

Locatarii de pe strada Căderea Bastiliei, din Bucureşti, îşi mai aduo aminte cum în anii 77 – 78, într-o clădire era un permanent du-te-vino. Zi şi noapte. Acolo, în camere cu câte **6 – 8** paturi suprapuse, locuiam noi uslaşii, în aşteptarea repartizării unui apartament, pentru a ne aduce familiile. Acolo găteam sau mâneam hrană rece. Acolo ne şi odihneam. Într-un permanent du-te-vino. Pentru că unii veneau, alţii plecau. În şi din misiune. În această atmosferă, ne odihneam după un serviciu de 10,12 ore sau chiar mai multe zile.

Aceasta era viaţa noastră de „plăceri”. Mai

bine zis, de privaţiuni. Ne lipsea un singur lucru. Un cămin al nostru, la care visam chiar] şi în misiuni. Un cămin al nostru, al fiecăruia, cu familia sa. Poate şi spună cineva în ce valută se poate evalua dorul de familie? Dorinţa cal atunci când intri pe uşă să tè întâmpine soţia cu faţa zâmbitoare şi copilul să ţi se arunce în braţe? Era oare o dorinţă absurdă a noastră? Nu zic că nu ne-am plâns. Dar în limitele regulamentelor militare, respectând strict

Personal, am stat despărţit **11** luni de familie. Iar când mi s-a repartizat un apartament cu două camere (e drept, confort I) în BerceniJ pe strada Verigii, la etajul VII, am fost fericit. Am avut camarazi care au] aşteptat şi doi ani. Aşa-i că nu vă vine să credeţi? Dar martori sunti locatarii din blocurile în care am locuit. Iar cererea pentru instalarea unui post telefonic la domiciliu mi s-a aprobat peste patru ani. E drept că aveam sistem special de legătură cu unitatea. Dar…

În cele 11 luni, am stat o perioadă la fostul meu subordonat din Oradea, pit. L.C. (cel din Maramu), care avea o garsonieră confon III în Ferentari. În trei blocuri cu astfel de garsoniere, locuiau zeci de uslaşi şi cadre de la Trupele de Securitate. Majoritatea dintre ei cu familiile. Cei mai în vârstă, probabil, au văzut cum arată astfel de garsoniere. Hol lung, uşi de-o parte şi de alta. Când ai deschis uşa intrai direct în garsonieră. Nu bucătărie, nu balcon, nu baie – decât un duş. Acolo

se dormea, acolo se gătea. Apoi am stat la pit. Gh. P., care mi-a pus la dispoziţie sufrageria, deşi avea şi el doi copii. Acolo anr stat câteva săptămâni, cu soţia şi copilul nostru.

Pe timpul când capitole din această lucrare apăreau în săptămânalul *„Crişana plus”,* am stat de vorbă, fără exagerare, cu peste o sută «În persoane din judeţ, şi din ţară. Cu foarte mulţi foşti colegi, foşti coin, mdanţi. Nu voi prezenta reacţiile, mai mult decât favorabile, pe marginea celor scrise. Mă voi opri asupra unui singur aspect: **neîncre**clorea. **Manifestată în special de tineri,** mulţi dintre ei studenţi. Nu au fost multe persoane care au reacţionat astfel, dar au fost.

Tot ce am scris, şi voi mai scrie, este purul adevăr, care poate fi verificat de oricine şi oricând. Şi atunci, de ce afirmaţii de genul: *„Să nu scrie acest securist că a stat 11 luni fără locuinţă, pentru că minte. Ăştia primeau imediat locuinţă. Ştiu eu”.* Şi-era un tânăr care, pe timpul când activam deja, nici nu era conceput. O altă persoană a făcut cam uceeaşi afirmaţie faţă de un bun amic al meu din Oradea, care întâmplător este de naţionalitate maghiară şi care a cunoscut foarte bine situaţia mea, care întâmplător mă vizita anual la Bucureşti (după ce am primit locuinţă) şi care, nu întâmplător, a căutat să-i prezinte realitatea persoanei respective. Degeaba!

Altul*: „În Oradea era un restaurant în care*

aveau accesul numai securiştii şi familiile lor” (!!!) Sau: *„Ce-iporcăria asta pe care o scrie, că nu se aprovizionau de la restaurantele şi magazinele lor?”* Specific din nou: eu m-am referit numai la uslaşi. Iar dacă cineva din Oradea îmi arată care era acel restaurant în care aveau accesul numai securiştii, îi ung pereţii cu slană şi îi mănânc! **Aveam, într-adevăr, o popotă pe fosta B. Bela, unde aveau acces toate cadrele din garnizoana Oradea (nu numai securiştii).**

Ori altul, tot tânăr: *„Ce îi tot laudă pe aceşti uslaşi? în decembrie 1989, ei au împânzit toată ţara cu terorişti”.* Alţii, am impresia, au citit în diagonală serialul respectiv. O persoană a făcut o precizare cam de genul: *„Nu este adevărat că Batalionul de securitate l-a prins pe acel dezertor* (era vara anului 1973 – n.a.). *L-au prins ţăranii pe câmp”.* Era la o întâlnire cu cititorii din Oradea, când la Cercul Militar era lansarea unei alte cărţi pe care editura „OBIECTIV” mi-o tipărise.

Acţiunea se petrecuse în cu totul alt an şi a ţinut încordată populaţia acestui judeţ două nopţi şi trei zile. Iar din Batalionul de securitate din Oradea, în acea misiune de capturare a dezertorului respectiv, a fost împuşcat mortal un militar în termen, conductor de câine de urmărire.

La o întâlnire cu cadrele Regimentului Mecanizat din Beiuş, invitat fiind dl. Cristian Negureanu (sala arhiplină), totul a decurs în cele mai bune condiţii. Un singur lucru m-a deranjat.

Un căpitan» şi un maior m-au întrebat, foarte revoltaţi: „De *ce de la noi nu a fost selecţionat nimeni pentru U.S.L.A?” şi „Cum de vis-a permis să faceţi pregătirea în străinătate?”* Nu are rost să prezint replicile…

Al doilea aspect, şi cel mai important. După ce militarii în termen m-au „adoptat” drept **Baiazid,** după ce cadrele (în special subofiţerii) şi-au dat seama de ce pot şi cum mă comport, am fost înconjurat de camaraderia lor. **O camaraderie care nu poate fi înţeleasă de oricine** şi pe care nu prea îmi găsesc cuvintele necesare pentru a o descrie. Aici ar trebui să intervină pana unui scriitor. În această unitate, era o **atmosferă amicală** la care m-am adaptat foarte repede. Pe parcurs, mi-am dat seama că aceşti profesionişti, fiecare în domeniul său, **se respectau reciproc. Î**şi formaseră o lume a lor, a oamenilor dispuşi saşi servească Ţara şi să trăiască sub spectrul permanent al morţii. **O lume în care moartea putea veni instantaneu,** din arma unui terorist „a unui colet-capcană etc. Camaraderia între noi, uslaşii, era ceva grozav!

Carlos (pe Otopeni): „Aici, nu se poate face nimic!”

O altă misiune permanentă a U.S.L.A. era asigurarea securităţii pasagerilor şi a aeronavelor în zbor şi la escale de scurtă durată.

Ei, pentru această misiune **„eram invidiaţi,** şi

încă rău de tot! Doar călătoream în toată ţara şi în lumea întreagă. Fără nicio excepţie, toate cursele TAROM (interne şi externe) erau asigurate. Numai cine nu cunoaşte dedesubturile acestei misiuni, privaţiunile şi riscurile pe care le incumbă, îi putea invidia pe „şoimari”. **Dar s-a întrebat cineva vreodată: în perioada 1976 decembrie 1989, câte aeronave ale companiei TAROM au fost deturnate? Niciuna!** Şi aceasta în condiţiile în care pe plan internaţional deturnările erau un lucru frecvent. **Sau câte aeronave s-au confruntat cu tragedia ca la bordul lor să explodeze o încărcătură explozivă? Niciuna!**

Numai pentru acest fapt, finanţarea Unităţii s-a justificat din plin. Iar acest lucru s-a datorat uslaşilor. Pe de o parte, **controlul antiterorist şi antideturnare de pe aeroporturile Otopeni şi Băneasa, precum şi pe cele din ţară, se făcea la sânge.** Fluxurile plecări şi sosiri, sala de aşteptare pasageri, tot ce era în incinta aerogării erau asigurate de către cadrele acestui serviciu. Inclusiv estacada, accesul autoturismelor. Paza exterioară, piste, depozitele de combustibilul etc erau asigurate de către unităţi şi subunităţi de la MAP.N. În cele 12 ore de serviciu, cadrele trebuiau să fie în permanentă veghe.

Chiar celebrul terorist Carlos (Şacalul), care a fost şi în România, a avut posibilitatea să „studieze” dispozitivul de pe aeroportul Otopeni. Concluzia: *„Aici nu se poate face*

nimic”…

Î*n peregrinările sale prin Europa, Carlos jucase cartea legăturilor lui Haddad în mod strălucit, permiţându-i să înfiinţeze o infrastructură extraordinară (Haddad, „Bătrânul”, cum era denumit de apropiaţii săi, a fost conducătorul FPEP). Astfel,* ***în Ungaria se bucura de sprijinul preşedintelui János Kádár, al ministrului de Interne şi al serviciului***

* **mi rot ungar.** Omul care se ocupa de grupul lui Carlos şi în acelaşi timp îl supraveghea era Sandor Racz, adjunctul ministrului de Interne. În porioada 1979 – 1982, a avut câteva sedii în Ungaria.

Cel mai frecvent paşaport pe care îl folosea pentru a ajunge la **mim** Inie sale din Europa era cel **eliberat de Yemenul de Sud,** pe nu-mnle Ahmed Adil Fawaz. Când intra **în România** nu avea nevoie de in st paşaport. Aici nu era binevenit, ci **mai degrabă tolerat. Î**nsă, om o toleranţă la un nivel impresionant. Guvernul României le acorda, lui şi „prietenilor” săi, *„facilităţi pentru odihnă şi recreere”,* pentru a se putea reface după ultimele acţiuni teroriste, ori pentru a se putea pregăti pentru celelalte. Cu aprobarea directă a preşedintelui Ceauşoscu, şi-a păstrat bazele din Bucureşti şi după 1980. Dacă Haddad **nu** fusese niciodată impresionat de Ceauşescu, etichetându-l *„un fel ţie nebun ca şi*

Gaddafi”, Carlos avea o părere mult mai tolerantă.

Ceauşescu era convins că TAROM, companie aeriană de stat, ora **vizată de Carlos.** Şi atunci, **pentru a preveni punerea în aplicare a planurilor non-existente de deturnare a avioanelor acestei companii,** a dat **ordin ca, în România, Carlos să aibă mână liberă,** punându-i la dispoziţie armament, case conspirative, baze de antrenament şi bani. Autorul cunoaşte cadre superioare din fostul aparat al Securităţii care nu erau de acord cu această politică dar nu aveau ce face. Ordinul era ordin. Indiferent de regim.

Carlos a acţionat şi în solda lui Ceauşescu, când, pe 21.02.1981, un grup al său a aruncat în aer Radio Europa Liberă, distrugând staţia (Je radio care îl înfuria atât de tare pe conducătorul român, rănind patru persoane în acel act terorist. Sau trimiterea a trei bombe artizanale din Spania dizidenţilor români care trăiau la Paris. Aşa a ajuns să poată studia dispozitivul antiterorist de la Aeroportul Otopeni…

Legendarii „şoimari”.

***„Şoimarii”,* cei care asigurau efectiv această misiune, erau recunoscuţi pe plan internaţional ca adevăraţi profesionişti.** Pe timpul îndeplinirii misiunilor, nimeni nu ştia cine sunt aceştia, unde sunt dispuşi în aeronavă. Dar erau prezenţi la datorie.

Misiunea le cerea să călătorească în toată

lumea. Dar câte **privaţiuni** nu erau obligaţi să suporte?! De la îmbarcarea pasagerilor şi până la aterizare, vigilenţa lor era permanentă. Odată ajunşi pe aeroportul de destinaţie, până la îmbarcarea pasagerilor pentru reîntoarcerea şi alimentarea aeronavei, ei" erau cei care asigurau paza acesteia pe pistă. Avionul şi terenul rezultat din proiecţia lui pe sol era teritoriu românesc. Iar dacă escala era de una sau mai multe zile, paza acesteia era un chin. Întregul echipaj părăsea aeronava, care rămânea în grija echipei de la U.S.L.A. „Şoimarii" îi asigurau securitatea. Pe rând.

De cele mai multe ori, abia aveau timp să intre în aerogară respectivă pentru diferite cumpărături, şi apoi, la întoarcere, vigilenţa lor trebuia să fie mărită. Aceasta, avându-se în vedere că, pe multe aeroporturi, controlul antiterorist şi antideturnare era labil. Iar datorită efectivului redus de cadre, în special în sezonul estival, **soseau pe Otopeni cu o cursă, stăteau 2 – 3 ore, după care se îmbarcau pe o altă aeronavă, cu altă destinaţie dar cu aceeaşi misiune. Abia apucau să dea un telefon acasă (dacă aveau telefon) şi să se intereseze de problemele familiale. Erau situaţii în care „şoimarii" nu dădeau pe acasă câte o săptămână.** Şi atunci, întreb: aceste „călătorii" erau voiaje de plăcere?

Unii dintre ei au trăit şi tragedii. În vara

anului 1982, o cursă charter cu marinarii şi membrii echipajelor care trebuiau să-şi schimbe colegii lor de pe navele de pescuit oceanic româneşti era asigurată de **cpt. I.D**. Şi **pit. A.T.** Pe aeroportul de destinaţie, **Las Palmas,** în loc să aterizeze pe pistă, ca orice avion, acesta **a plonjat în Ocean, la câteva sute de metri de ţărm.** Se mai întâmplă, nu? Pe dracu'! La impactul cu apele oceanului, **avionul s-a dezmembrat în două. Oceanul era plin de rechini.** Norocul sau soarta, cum vreţi să-i spuneţi, a fost de partea celor din avion. Echipajul aeronavei, marinarii şi echipajele navelor de pescuit au dat dovadă de un **sânge rece ieşit din comun.** Unu la mână. Doi: majoritatea dintre ei erau **buni înotători.** Dar factorul hotărâtor l-a constituit faptul că **un motor al avionului a continuat să funcţioneze şi sub apă. Vibraţiile acestuia,** propagate prin apă, **au ţinut rechinii la distanţă.**

Prin Ministerul de Externe, Unitatea ţinea permanent legătura cu aeroportul din Las Palmas. Dar **vestea tragediei s-a răspândit. Din nou, toţi uslaşii care erau liberi s-au prezentat la Unitate. Din toate colţurile Capitalei, fără să le ceară nimeni acest lucru.** Peste o sută de români şi doi camarazi de-ai noştri erau în pericol. Degeaba comanda Unităţii a încercat să ne lămurească să plecăm acasă pentru a ne odihni, majoritatea dintre noi urmând a intra în serviciu peste pâteva ore. **Toţi, dar absolut toţi, ne-am**

oferit voluntari pentru orice misiune. În toate dispozitivele, băieţii şi fetele erau îngrijoraţi, dar îşi îndeplineau parcă cu mai multă îndârjire atribuţiunile de serviciu. **Când s-a comunicat că nu sunt victime şi cu toţii sunt în siguranţă la ţărm, a fost o explozie de bucurie.** Nu mai contau funcţiile şi gradele. Toţi ne îmbrăţişam şi râdeam.

În acea zi, răspundeam atunci de cursul de reciclare subofiţeri, nu s-a mai ţinut niciun curs…

Sosiţi în ţară, cei doi „şoimari" au dat dovadă de o rară modestie dar şi de faptul că sunt ataşaţi Unităţii. **Au primit o săptămână de permisie şi posibilitatea să opteze pentru oricare unitate din Ml sau alt serviciu din Unitate. Au refuzat totul.** Psihologul Unităţii a stat de vorbă cu ei, medicul Unităţii, apoi o echipă de medici de la Centrul de pregătire şi antrenament al echipajelor de aviaţie i-a examinat. Cei doi – sănătoşi tun! Cpt. I.D. a cerut să plece din nou în misiune. A plecat peste circa trei zile. Tot ca „şoimar". Multe cadre din minister au rămas surprinse. Noi, nu. L-am înţeles şi l-am admirat. A fost un exemplu pentru toţi.

Iar, pe aceşti oameni, un Nicolae Militaru, un Silviu Brucan, Brateş sau alţii îi etichetau terorişti! în decembrie 1989.

Mare-i grădina Domnului şi mulţi… Încap în ea!

Î**n România, avioanele se deturnează mai**

greu...

Un alt caz. De data aceasta de pe o rută internă. Într-una din zilele toamnei anului **1983,** cursa Bucureşti-Caransebeş şi retur era asigurată de plutonierii I.R. Şi A.T. După decolarea de pe aeroportul din Caransebeş, o stewardesă este chemată de către un pasager, care îi înmânează un plic deschis spunându-i: *„Du-l comandantului şi să execute cele scrise!”* Instantaneu, aceasta şi-a dat seama despre ce este vorba şi i-a replicat prompt, cu zâmbetul pe buze: *„Imediat, domnule, numai să scot cafetiera din priză”,* după care se îndreaptă spre spatele avionului, făcându-i un semn discret pit. A.T.

„Acesta, cu nonşalanţă, se îndreaptă spre mica cambuză a stewardeselor, trage perdeaua, ia plicul, scoate din el o bucată de hârtie şi citeşte, la început cu stupefacţie, cererea pasagerului. Acesta ameninţa că, dacă avionul nu-şi schimbă direcţia spre Viena, îl aruncă în aer. Ca argument***: „Am o sticlă cu nitroglicerină pe care o pn pe genunchi”.*** Preţ de câteva secunde, subofiţerul se concentrează apoi îi cere stewardesei: *„Arată-mipasagerul”.* După ce aceasta îl indică, el continuă: *„Te duci încet şi liniştită spre cabina echipajului. În rest, lasă pe mine”.*

Stewardesa o ia încet pe culoar, cu plicul la vedere. „Şoimarul” o urmează cu un aer plictisit, timp în care face un semn discret colegului său (semn stabilit dinainte) pentru a fi pe fază. În

limbajul lor tăcut, acest semn spunea: *„Avem o urgenţă roşie”. Î*şi pregăteşte cătuşele, pe care le maschează şi, când ajunge în dreptul pasagerului observă, cu coada ochiului, că acesta ţinea pe genunchi o sticlă al cărui conţinut era gălbui. Mai face un pas, se întoarce brusc şi cade peste pasager, punându-i concomitent şi cătuşele.

Celălalt coleg sare de pe locul său şi începe să liniştească pasagerii care au rămas blocaţi. Îl duc pe pasagerul respectiv în spate iar prin staţia din cabina piloţilor este anunţat turnul de control al Aeroportului Băneasa, pentru a i se face o primire „călduroasă”.

La aterizare, în urma cercetărilor, ce credeţi că era în sticla respectivă? Palincă curată! Din aia care bate, de departe, orice băutură alcoolică din lume. Cei doi subofiţeri au fost avansaţi la gradul de locotenent şi recompensaţi băneşte. Au meritat-o din plin, deoarece au prevenit deturnarea unei aeronave.

Pe la mijlocul lunii **ianuarie 1984,** cursa **Arad-Bucureşti,** de după-amiaza, decolase. După ce a apărut anunţul că pot **fi** desfăcute centurile, **un pasager** s-a ridicat de pe locul său şi **a intrat la toaletă, având asupra lui o sacoşă de plastic.** Afirmasem, de mai multe ori, că şoimarii trebuiau să **fie** foarte atenţi la tot ce mişcă în aeronavă. Subofiţerului care era mai aproape de toaletă i s-a părut suspect faptul că pasagerul a intrat în toaletă cusacoşa şi a luat în colimator uşa

acesteia.

Când uşa s-a deschis mai întâi a apărut **un pistol,** apoi pasagerul respectiv care l-a îndreptat **spre stewardesă cu intenţia de a o lua ostatică** şi a deturna aeronava. Nu a apucat să-şi ducă planul la îndeplinire, deoarece **subofiţerul a tras asupra lui şi l-a rănit la umăr.** Teroristul a căzut, moment în care **un alt pasager-terorist s-a ridicat cu o încărcătură explozivă în mână** şi s-a îndreptat spre acesta. Nu a apucat să facă decât vreo trei paşi, deoarece **celălalt subofiţer l-a imobilizat şi a făcut inofensivă încărcătura explozivă** (la nicio cursă, niciodată, nu se ştia câţi şoimari sunt şi unde sunt dispuşi).

Cum este normal, cei 50 de pasageri s-au panicat la început, pentru ca apoi totul să decurgă normal. Din nou, doi şoimari au prevenit deturnarea unei aeronave ori distrugerea acesteia în aer…

Unii cititori se vor întreba, pe bună dreptate, cum au trecut cei doi de filtrul de control cu pistolul asupra unuia dintre ei. Era un **pistol improvizat:** percutor folosit în construcţii la împuşcarea hoiturilor, iar glonţul era… chiar un bolţ…

Şi cu această ocazie doresc să scot în evidenţă un lucru, dacă mai este necesar: **uslaşii trebuiau să se orienteze în fracţiuni de secundă. De asemenea, să posede cunoştinţe minime în diferite domenii.** Cine a mai pomenit ca în

România cineva să posede un litru de nitroglicerină? Sau să o transporte în condiţii de zdruncinături (zborul unei aeronave)?

Tancul... de sub căpiţa de fân

Mai vreau să subliniez un lucru. Am arătat înainte privaţiunile în serviciu şi greutăţile familiale ale uslaşilor, faptul că mulţi dintre **ei** „călătoreau" în toată lumea. **Unii dintre ei erau burlaci. Dar cât a existat această unitate, niciunul dintre ei nu a rămas în străinătate. Şi o puteau face. Foarte uşor. Dar, cu toate greutăţile, au dovedit că sunt români adevăraţi, patrioţi, care ţin la această ţară. Iar oameni ca ei sunt căutaţi pe toate meridianele lumii.**

Deoarece, multe cadre proveneau din viaţa civilă, iar unele dintre ele nu aveau terminate studiile liceale, şi în acest sens comanda Unităţii a

fost alături de ei. Din cauza misiunilor, **neputând urma cursurile la seral,** s-a insistat şi s-a găsit înţelegerea necesară. Astfel, **la liceul Gh. Şincai s-au organizat cursuri comasate de două ori pe săptămână,** marţea şi joia, între orele *200—800,* ceea ce corespundea echivalentului orelor de seral pe o săptămână. Dar, pentru a urma cursurile respective, cadrele făceau **eforturi deosebite,** paralel cu executarea mfsiunilor.

Şefii de serviciu, comandanţii de schimburi nu s-au plâns niciodată de greutăţile pe care le

întâmpinau la întocmirea foilor de starea gărzii, a planificării cadrelor. Din acest punct de vedere, aveau întreaga latitudine de răspundere. Numai serviciul să nu sufere. Nimeni nu se amesteca în aceste planificări, comandantul era suveran. Dar trebuia să ţină cont de toate greutăţile familiale ale subordonaţilor, de facilitarea studiilor, de darea liberelor. Iar în acest timp, serviciul nu trebuia să sufere. Şi se descurcau al dracului de bine: apelau la cadre din alt schimb, la voluntariat, iar **întotdeauna se găseau colegi care să-i înlocuiască pe cei care urmau cursurile liceale. De multe ori, se ofereau prea mulţi.** Apoi, aceştia trebuiau să le întoarcă gestul, să facă de serviciu în locul lor, în celelalte zile, dar niciodată nu a apărut vreo ne-înţelegere, vreun reproş. Din contra, camaraderia îşi spunea şi de această dată cuvântul, iar comandanţii dovedeau că-şi cunosc subordonaţii şi se zbat pentru ei.

Cel căruia uslaşii trebuie să-i mulţumească pentru acest lucru (continuarea studiilor) este col. (r) Filimon, un comandant deosebit de exigent dar înţelegător, apropiat de subordonaţi, preocupat mereu de greutăţile şi frământările lor. Niciodată nu l-am auzit ridicând vocea. Nici pe el, nici pe alţi comandanţi. Era moldovean, din comuna Nuşanei – aproape unde se atârnă harta ţării în cui –, renumită prin patriotismul sătenilor, care au ţinut frontul pe loc o săptămână. Peste ani, în

comuna respectivă, **sub o căpiţă de paie** a fost găsit **îngropat un tanc.** Doamne, câtă vâlvă s-a făcut în jurul acestui caz…

Mai târziu, unele cadre, printre care şi subsemnatul, au fost selecţionate pentru a da examen la facultatea de Drept ori la alte facultăţi. **Nu aveam echivalentul a doi-trei ani de facultate, ori locuri asigurate, cum greşit a fost dezinformat acest popor.** Cel puţin promoţia mea de ofiţeri. Am început chiar pregătirile dar, după circa o săptămână, majoritatea cadrelor au trebuit să renunţe. Aceasta, deoarece misiunile erau tot mai numeroase şi mai îndelungate. Au renunţat, dar nu s-au plâns. Nu au făcut o tragedie din aceasta. Nu contează câtă pregătire ai, contează să fii om, contează ceea ce realizezi şi cum realizezi, ce laşi în urma ta. **Şi uslaşii au lăsat ceva în urmă: numele unităţii l-au transformat în renume – locul III în Europa.**

Prin natura atribuţiunilor de serviciu, **uslaşii erau permanent în contact cu persoane şi oficialităţi străine, de multe ori la nivel**

Î**nalt.** Dacă luăm în considerare numai oficialităţile şi membrii corpului diplomatic, ale căror sedii şi domicilii erau în paza şi apărarea noastră, sau acelora cărora le asiguram gardarea. **Un singur abuz, cea mai mică încălcare a atribuţiunilor de serviciu, putea declanşa un conflict internaţional.** Diplomatic. Atâta ne-ar fi

trebuit! în cel mai bun caz, degradarea ne mânca. În cel mai rău, puşcăria…

Misiunea de la… barul „Intercontinental”.

În vara anului **1982** am executat **cea mai lungă, dar şi cea mai plăcută misiune.** Eram la Colectivul învăţământ şi era o pauză în organizarea cursului de reciclare cu subofiţerii. În România **trebuia să sosească ministrul Petrolului dintr-o ţară arabă,** căruia Unitatea trebuia să-i asigure gardarea. Cu o zi înainte de sosirea acestuia, col. Blaga a chemat la cabinet trei ofiţeri: mr. B., It. maj. M. Şi mr. Filip. La o cafea, ne-a făcut instructajul, am mai stat de vorbă şi, la plecare, ne-a spus: *„Vă alegeţi turele”.* Cum eu nu prea reuşeam să dorm noaptea – din cauza nenumăratelor misiuni pe timp de noapte mi se dereglase ritmul biologic – **am ales tura de noapte,** între 2200 – 06 °. A doua zi eram deja în misiune.

Ministrul era **cazat la Intercontinental, etajul VIII.** Soţiei i-am spus doar atât: *„Circa o lună nu te baza pe mine. Lipsesc noaptea”.* Programul ministrului era următorul: până în jurul orei 1700 îşi rezolva problemele, apoi plimbare prin oraş cu soţia, pe la ora 21 era la hotel, se» odihnea şi **la 23°° precis urca la barul de la etajul XI.** Fiecare dintre noi avea alături câte un subofiţer de la SSI (cu mine a fost pit. Barbărasă). În bar erau pregătite două mese cu eticheta „REZERVAT”, la peretele opus intrării. Înainte, cu

circa zece minute, urca Barbărasă, apoi subsemnatul, pentru a face loc şi, în urmă, ministrul cu soţia. Nouă, chelnerul ne aducea două sticle de un litru: una era cu Pepsi, în cealaltă zeamă de la salată de sfeclă roşie pentru băiatu'.

În fiecare seară se producea câte un cântăreţ/cântăreaţă de muzică uşoară, programul durând până pe la ora 400. După circa o săptămână am avut plăcuta surpriză să-l văd pe maestrul **Dan Spătaru. Ne cunoşteam,** dânsul fiind un client fidel al soţiei care lucra la librăria Sadoveanu, vizavi de restaurantul Mărăşeşti. În prima pauză s-a aşezat la masa noastră şi, *„D-le consilier"* în sus, *„D-le consilier"* în jos, am petrecut o seară minunată. Bineînţeles că nu neglijam obiectivul, iar maestrul ne „acoperea" foarte bine. **Ministrul nu a stat niciodată mai mult de ora 130.** Când revenea în cameră, noi stăteam sau patrulam în faţa uşii, pe rând.

După câteva zile de la întâlnirea cu maestrul Spătaru observ că soţia se uită cam lung la mine şi mă întreabă: ***„Ce misiune execuţi ia barul de la Inter?"*** Comandantul Unităţii încă nu începuse să aibă acele întâlniri cu soţiile noastre. Mi-am dat seama cine m-a „trădat" şi un fost nevoit să-i explic despre ce era vorba. Şi-a cerut iertare. A fost singura dată când am vorbit despre misiunile sau serviciul meu. Misiunea a durat ceva mai mult de **trei săptămâni.** Au fost rarisime astfel în

misiuni şi nu mulţi au avut parte de ele…

Aventuri la Tbilisi

În ceea ce priveşte executarea controlului antiterorist şi antideturnare, eram recunoscuţi pentru respectul acordat pasagerilor. Pe majoritatea aeroporturilor din alte state, acest control este executat numai de către bărbaţi, inclusiv asupra persoanelor feminine. Un lucru absolut penibil. Am realizat penibilul acestei situaţii în primăvara anului **1984.** Atunci, împreună cu mai mulţi camarazi, unii dintre noi cu soţiile, am plecat pentru câteva zile în fosta Uniune Sovietică. Pe aeroportul internaţional din **Tbilisi,** primul şoc l-am avut chiar pe fluxul sosiri. **Ştiau cine suntem,** dar de-al dracu' **ne-au controlat la sânge.** Nu ar fi fost nimic, dar când **au început să le controleze pe colegele noastre şi pe soţii,** neam simţit ridicoli. Râdeau, glumeau, întârziau cu detectoarele de metal pe la piepturile lor, la picioare. Fetele şi soţiile noastre se înroşiseră ca focul.

Cum am urcat în autobuzul care ne aşteptau, ne-a întâmpinat poza cu figura tătucului **Stalin.** Am fost cazaţi la **Hotelul Adjara. Î**n jurul orei 1600 am ieşit la plimbare. În primul magazin universal în care am intrat ne-a uluit **bogăţia şi varietatea produselor.** Doamnele: şnur la raionul de cosmetice. Şi au început surprizele. **Auzindu-ne vorbind româneşte, vânzătoarele s-au uitat unele la altele, după care ne-au înconjurat.**

Am stat mai bine de două ore în acel magazin. Erau **urmaşele moldovenilor deportaţi din R.S. Moldovenească.** Câte nu ne-au povestit!? Multe ne-au invitat la ele acasă, să le cunoaştem părinţii. Bineînţeles că nu am putut onora invitaţiile.

După cină, pe la **ora** 2130 am ieşit din nou. Când am păşit în stradă, parcă aterizasem în altă lume. **Totul luminat a *giorno,* magazinele deschise,** lumea veselă pe stradă, mulţi tineri. **A doua zi era** 8 **martie** şi am rămas surprinşi când am observat că în niciun magazin, nicăieri **în comerţ,** nu era nicio persoană feminină – **doar bărbaţi.** Am aflat că la ei, de 8 martie, femeile sunt libere. De trei ori am circulat cu

— N.E.D.: îl trădez pe dl. Filip! Cina a durat ceva mai mult decât era prevăzut… Era împreună cu un coleg şi soţiile. Într-o altă zonă a imensului restaurant (stil sovietic) era o nuntă. Bine dispus, unul din nuntaşi a venit cu paharul de votcă să ciocnească. Văzându-i „entuziasmul” şi prevăzând urmarea şocului pe rochia soţiei, colegul l-a prins instantaneu de mână. Considerând gestul un atac, nuntaşul a sărit la bătaie. Au venit imediat şi „întăririle”. Spate în spate, mărturisea dl. Filip, *I-am întins ca pe sarmale”…Ce* a urmat? Un chef pe cinste cu nuntaşii!

taxiul. Şoferii, când auzeau că suntem din România, exclamau: ***„Ro mânia! Haraşo!”, „Ceauşescu, oceni haraşo*** cu toate insistenţele noastre, doi dintre ei nu au vrut să ne ia o copeică.

România era apreciată în Georgia, Ceauşescu iubit…”

Să revin. Pe aeroporturile din România nu se putea întâmpla **aşa** ceva. Bărbaţii sunt controlaţi de bărbaţi, femeile de femei-uslaşe. Este respectul dovedit faţă de pasageri şi însoţitorii acestora. **Iar modul în care se execută acest control dădea siguranţa echipajelor şi pasa—gerilor că la bordul aeronavelor nu se poate introduce material exploziv, armament sau materiale ce pot fi folosite pentru o deturnare,** în acest sens, am avut mai multe „nemulţumiri” din partea unor pasageri, mai multe „plângeri”, tratate cu toată seriozitatea, dar care dădeau întotdeauna câştig de cauză cadrelor acestui serviciu.

Dacă, spre exemplu, un geamantan, un colet ori un bagaj de: mână trecut prin aparatul cu raze X apărea pe monitorul lucrătorului] cu cel mai mic dubiu, era puricat la sânge. * Politicos, pasagerul era invitat să-şi depună bagajul pe o masă laterală, să-l deschidă (niciodată lucrătorul nu-l deschidea – era o regulă de aur nescrisă) şi să] scoată toate lucrurile. Unii îşi arătau nemulţumirea deschis, dar reali-i zău că nu au ce face, băieţii şi fetele îşi făceau datoria. Pe timpul cât am răspuns, aproape doi ani, de un schimb pe Aeroportul Otopeni, **nu a fost tură – fără exagerare –, în care subordonaţii mei să nu găsească asupra pasagerilor cuţite, nungeacuri ori alte**

obiecte tăioase. Nu erau admise nici forfecuţele de unghii.

Nu mai reţin decât că era toamna, când flerul unui subofiţer a dat rezultate peste aşteptări. După ce controlase geamantanul unui călător care **pleca la Roma,** dat ca suspect de subofiţerul de la monitor, i-al mulţumit, l-a rugat să-şi închidă geamantanul, cu urarea tradiţională: *„Călătorie plăcută”.* Deoarece era printre ultimii pasageri pe fluxul plecări, l-a urmărit din priviri. După ce erau controlaţi, pasagerii trebuiau să urce o scară pentru a ajunge în sala de aşteptare. După ce călătorul] respectiv urcase câteva trepte, subofiţerul şi-a strigat un coleg, au alergat după acesta şi l-au poftit înapoi. Concomitent am fost chemat **şi**

** N.E.D.: Când am fost la Damasc, la Târg (1989), am trecut prin aeroporturile, din Bucureşti şi Damasc (tur şi retur) cu o... rangă de 50 cm, pentru deschiderea! lăzilor! Fireşte, nu în bagajul de mână. Erau prea multe conserve în valiză...

La întoarcere, pe aeroportul din Damasc, culmea vigilenţei: n-am fost lăsaţi în avion cu o portocală, a trebuit s-o consum pe loc...

ou. Pasagerul deja dădea semne de nervozitate. Subofiţerul mi-a şoptit: *„Şefu', geamantanul trebuie controlat la sânge!”*

Ce se întâmplase. **La primul control,** subofiţerul a reţinut că **geamantanul** era plin cu lenjerie şi truse de cosmetice, deci **uşor.** La

urcarea acarilor a observat călătorul că **duce cu greutate geamantanul,** înclinându-şi umărul, ceea ce i s-a părut suspect. La controlul amănunţit s-a constatat că geamantanul avea **fund dublu, plin cu exploziv plastic.**

Pasagerul a fost reţinut, cercetat, însă nouă nu ni s-a comunicat lozultatele anchetei. Subofiţerul a fost recompensat băneşte, iar subsemnatul i-a dat două libere consecutive. Merita.

Eficienţa legendară a U.S.L.A.

Privaţiunile pe care trebuia să le suportăm pe timpul îndeplinirii misiunilor ori a sarcinilor de serviciu nu erau acceptate de oricine. Şi pentru această muncă trebuia să ai „chemare”. Îmi aduc perfect de bine aminte de reacţia cadrelor din teritoriu în două cazuri în care au fost detaşate la noi pentru a ne sprijini.

Pe timpul Universiadei studenţeşti din Capitală, U.S.L.A. a primit ordinul ca, pe timpul desfăşurării întrecerilor sportive, să asigure securitatea şi gardarea mai multor delegaţii sportive, securitatea la toate bazele sportive şi în Satul Olimpic. Toate acestea, **pe lângă misiunile permanente ale Unităţii.** Cu efectivul de cadre, U.S.L.A. nu putea face faţă. Era ceva imposibil. Atunci, **din cadrul Inspectoratelor Judeţene** de **Securitate a fost detaşat un număr de cadre.** Din unitatea noastră au fost numiţi şefi de obiective, cărora li se subordonau aceste cadre. Personal, în cadrul fostului complex „23 August”,

răspundeam de bazinul de înot olimpic şi de sala în care aveau loc întrecerile de scrimă, fiind subordonat col. T.I. care răspundea de întregul complex.

Cadrelor aduse din teritoriu li s-a făcut o pregătire specifică, după care…" la treabă". De dimineaţa şi până seara târziu, după plecarea ultimului spectator, eram în misiune. **Ne odihneam 4 – 5 ore noaptea.** Unii acasă, alţii în unitate, pregătiţi pentru intervenţie. Noi eram obişnuiţi cu asemenea situaţii. Cadrele din teritoriu şi-au făcut cu prisosinţă datoria. Dar… în cadrul discuţiilor purtate cu ei pe timpul detaşării, precum şi la terminare, când li s-au adus mulţumiri, **majoritatea dintre ei au declarat** că **pentru nimic în lume nu s-ar încadra în această unitate…**

De securitatea şi apărarea Satului OHmpic răspundea mr. D.L., un foarte bun luptător, care avea în subordine aproape întregul efectiv al SSI. Era un bărbat cât uşa. Într-o zi, în jurul orei 1330, **Satul Olimpic** a fost **vizitat de Nicu Ceauşescu, ministrul Postelnicu, Homoşteanu, gen. Vlad** şi alte cadre cu funcţii superioare în Ministerul de Interne. Bineînţeles, nu putea lipsi col. Ştefan Blaga. După ce au vizitat o parte din clădiri, la un moment dat, Nicu Ceauşescu îi spune ministrului Postelnicu: *„Vreau să văd cum acţionează băieţii tăi!"*

Tot ce urmează ne-a fost relatat, ulterior, şi de

câţiva sportivi, mie de către sportivii maghiari, deoarece mă împrietenisem destul de bine cu ei. **Vorbesc maghiara fluent,** iar atunci **mă descurcam cam binişor în spaniolă şi greacă.** Nu puteam fi trădat nici în **macedoneană.** Timp de doi ani, la vârsta fragedă de 4 şi 5 ani, am copilărit în Colonia greaco-macedoneană din Oradea, unde mama a fost educatoare iar în liceu am avut colegi greci (cu academicianul Fotis ţin şi acum legătura; rar, dar o ţin).

Ştabii erau chiar în apropierea sălii de mese. Prin staţie, comandantul a transmis indicativul: *„Fulgerul la…”. Î*n circa **40 de secunde,** două maşini de intervenţie cu luptătorii în picioare, pe laterale, opresc lui scâşnete de frână. Nici nu opresc bine maşinile, că luptătorii deja alergau spre locurile stabilite din timp. **Maiorul D.L.,** împreună cu doi luptători, îşi face apariţia în sala de mese, răcnind: *„Don’t move!”* Vocea lui de bas, înfăţişarea fioroasădată de echipament şi armament i-au încremenit pe sportivii din sală. În acest timp, în exterior, câţiva luptători – trăgători de elită – îndreptaseră armele spre partea superioară a unei clădiri-dormitor, iar **patru s-au repezit şi au luat în „primire” balcoanele.** Clădirea: P + 3. Ca nişte feline **s-au căţărat din balcon în balcon.** La ultimul etaj au aruncat „ghearele – pisică” şi **s-au căţărat pe acoperiş,** unde au deschis capacele luminatoarelor şi **au apărut la parter,** la intrările clădirii. Toţi au fost

mulţumiţi…

Am purtat nenumărate discuţii cu **diplomaţii din Vest şi din zona arabă. În** special ultimii **mărturiseau bucuria lor când erau trimişi la post în România.** Aceasta, deoarece **aici,** în România, **erau liniştiţi. Ştiau că li se asigură cele mai bune condiţii de protecţie.** Atât lor, cât şi familiilor lor, deşi erau ambasade asupra cărora trebuiau luate cele mai drastice măsuri de pază şi apărare. Iar când la aceste ambasade aveau loc recepţii, ori aveam informaţii certe privind intenţiile de ocupare ale acestora, era jale! Cadrele de la alte servicii stăteau, zi şi noapte, în dispozitive, indiferent de starea vremii şi cu atenţia permanent trează.

În **vara** lui **1979,** după ce luasem în pază şi apărare **Ambasada R.A. Egipt,** comanda Unităţii a primit **informaţii,** din mai multe surse, **că asupra ei se va acţiona din nou în forţă.** Au fost detaşate mai multe cadre din teritoriu pentru a ne sprijini. Misiunea a durat circa **o) săptămână,** timp în care privaţiunile au fost mari. Tot în săptămâna respectivă, nu mai reţin ziua, într-o după-amiază, **într-un local din Grozăveşti,** a izbucnit un **scandal între studenţii arabi.** A trebuit să intervină un **echipaj de la SSI.** Noroc că bătaia s-a mutat în stradă şi, i la sosirea luptătorilor, s-a putut acţiona în spaţiu deschis. Totuşi, un] student a fost înjunghiat destul de grav. Personalul localului nu-şi iläsea cuvintele pentru a

le mulţumi luptătorilor, iar **trecătorii** care au, nistat la acea scurtă intervenţie au rămas **deosebit de impresionaţi.**

Deoarece, **penuria de cadre** încă se simţea, la terminarea misiunii < în din teritoriu au fost întrebaţi dacă nu doreşte cineva să fie încadrat i**. i** U.S.L.A. Linişte!…

Circa o săptămână după acea misiune, am primit ordinul să exe-i utăm **demonstraţii de forţă la obiective mai „sensibile”.** După ce se nxecuta controlul unui obiectiv, subofiţerului sau ofiţerului-şef de obiectiv i se crea o situaţie care necesita intervenţia rezervei de la dispeceratul Norviciului. În funcţie de distanţa faţă de obiectiv, maşina de intervenţie trebuia să se încadreze în barem. Oprea, iar băieţii ţâşneau afară luând poziţiile dinainte stabilite. Totul cronometrat. Aceste demonstraţii de forţă erau foarte „gustate” de locatarii din apropierea obiectivului şi de trecătorii ocazionali…

Muncitorul a primit apartament… de la Securitate

La toate plecările/sosirile lui **Ceauşescu** în/din vizitele efectuate în străinătate, la primirea ori plecarea şefilor de state care ne vizitau (ara, **pe Aeroportul Internaţional Otopeni** se luau **măsuri drastice** de **securitate.** Cu circa o oră înainte de plecare/sosire se făcea un **careu din oamenii muncii,** predominând muncitorii din Sectorul 3, în care se aflau cele mai multe

întreprinderi.

Noi, cei de la U.S.L.A., aveam sectoare foarte bine stabilite şi luam în primire autobuzele cu muncitorii încă de când soseau, după care îi îndrumam la locurile pe care trebuiau să le ocupe în cadrul careului uriaş. Luam legătura cu activiştii de partid din întreprinderile respective, stăteam de vorbă cu muncitorii, după care ne ocupam locurile în dispozitiv. Eram sprijiniţi de cadre aduse de la alte unităţi şi formaţiuni ale M.l.

Fiecare ofiţer de la U.S.L**.A. avea o porţiune de circa 15 – 2**0 m de **care răspundea.** Misiunea noastră era **de a supraveghea mulţimea** din porţiunea respectivă – am omis să precizez că nimeni nu avea voie să aibă asupra lui un pacheţel cât de mic – şi să nu permitem nimănui să ajungă la Nicolae Ceauşescu. Era o problemă foarte dificilă.

De fiecare dată, după onorurile care i se prezentau, Comandantul Suprem trecea în revistă careul oamenilor muncii, trecând prin faţă la circa 3 – 4 m. Ei bine, cu ocazia unei plecări, era prin anul **1978,** când a ajuns în dreptul muncitorilor de la întreprinderea Electroaparataj, un muncitor din coloană a strigat: *„Tovarăşe Ceauşescu!”* Acesta s-a oprit şi **a făcut semn ca muncitorul să fie lăsat să vină la el.** Petentul i-a înmânat **un plic** explicându-i că de doi ani a fost pe la toate forurile pentru a obţine **o locuinţă corespunzătoare,** dar degeaba.

Ceauşescu a primit plicul, atrăgându-i atenţia că nu era locul potrivit pentru un asemenea gest. Printr-un semn discret, gen. Iulian Vlad şi şeful Comandamentului care răspundea de întregul dispozitiv (atunci era col, Vasile Crăciunoiu) au fost chemaţi şi li s-a ordonat să ia măsuri drastice împotriva ofiţerului care răspundea de porţiunea din care a ieşit muncitorul.

După plecarea lui Nicolae Ceauşescu, gen. Iulian Vlad s-a interesat ce fel de cadru este ofiţerul respectiv şi, după ce a fost informat că este un ofiţer excepţional, a concluzionat: ***„Să nu fie luaie niciun fel de măsuri împotriva ofiţerului.*** *Noi nu avem obligaţia să le dăm locuinţe le muncitori, aceasta este treaba sindicatelor şi a organelor de partid”.*

Dar a mai dat un ordin. Ca muncitorul să nu fie persecutat şi să se urmărească ca să primească locuinţă. După ce cadrele de securitate au stat de vorbă cu acel muncitor, i-au promis că va aveai tot sprijinul Securităţii. Într-adevăr, după circa **3** luni, când întreprind derea a primit un lot de locuinţe, muncitorul a primit un apartament şi a avut numai cuvinte de mulţumire la adresa Securităţii.

Şi cu noi, col. Ştefan Blaga a ţinut o şedinţă „sexuală” dar fără urmări. Ofiţerul din dispozitiv nu avea nicio vină.

La astfel de soluţii apelau cei disperaţi. Un astfel de caz s-a mai înregistrat la Fântâna Mioriţa, traseul pe care se deplasa coloana cu

Nicolae Ceauşescu când revenea de la Aeroportul Otopeni. Un cetăţean] s-a aruncat disperat în faţa coloanei, care a fost obligată să oprească] A alergat direct la maşina în care se afla Preşedintele şi i-a înmânat! un plic. Nu cunosc urmările, dar bănuiesc că cererea a fost rezolvată…

La Congresul XIII, USLA… punea bombe!

Deoarece, U.S.L.A. răspundea şi de activitatea de pe celelalte] aeroporturi din ţară, periodic erau iniţiate teste pentru verificarea] modului în care se execută controlul antiterorist şi antideturnare. Ofiţerii care erau numiţi aveau ordinul să penetreze filtrele cu armament asupra lor. Pe comandant nu-l interesa cum procedezi: cum te prezinţi la aeroportul respectiv, cum maschezi arma. Esenţial era să penetrezi filtrul. Personal, am participat la două astfel de". misiuni" – un pe Aeroportul M. Kogălniceanu, cealaltă pe Aeroportul din Timişoara; De fiecare dată, cu toată ingeniozitatea de care am dat dovadă, am fost „prins". Unii camarazi au reuşit. Unul dintre ei a dat dovadă de o ingeniozitate rară pentru mascarea armamentului, care l-a lăsat mască şi pe comandant. Nu o prezint, deoarece aş putea da idei cuiva…

O „misiune" pe care o îndeplineam cu cea mai mare plăcere era testarea dispozitivelor celorlalte unităţi şi formaţiuni ale M.l. adoptate cu ocazia diferitelor Congrese, aniversări ş.a. Aceasta,

deoarece şi aceste unităţi testau, periodic, dispozitivele U.S.L.A. de la amba ori cele două aeroporturi. La cel de-**al XMI-lea Congres** al P.C.R. un fost **numit să testez dispozitivele de la Ştefan Gheorghiu** unde m, **în** cazaţi o parte dintre delegaţi. M-am interesat din timp ce delegaţii mint cazate acolo şi am ales-o pe cea din Târgu Mureş. Cu circa 5 minute înainte de sosirea acceleratului în Gara de Nord eram pe peron, pe la mijloc. Eram îmbrăcat la ţol festiv, doar participam la cel <lej-al XMI-lea Congres, cu o geantă diplomat în mână…

La sosirea trenului şi coborârea delegaţilor, m-am strecurat printre ei. Cum vorbesc fluent limba maghiară, am intrat repede în discuţie cu doi delegaţi. Cum-necum, **comanda Unităţii reuşise să intre în posesia** unei icreditări, pe care „specialistul” a multiplicat-o, dându-ne fiecăruia câte una. Alături de cei doi, cu care continuam dialogul, ne-am apropiat de autobuze, am scos acreditarea abia la scară şi am lipit-o de piept privindu-l drept în ochi pe individul care le controla. Am urcat şi **autobuzul** a pornit.

Continuând discuţia, cu infinite precauţiuni am scos din geanta diplomat **un pachet de mărime unei cărămizi.** Când am intrat pe poarta Academiei **l-am strecurat sub scaun** şi am reţinut locul. La coborâre mi-am aprins o ţigară şi am rămas în urmă până m-am „pierdut”. Am intrat într-**o clădire** unde, **la parter, sub scară, am**

lăsat al doilea pachet. M-am mai plimbat pe afară, nimeni nu m-a întrebat nici măcar de sănătate, după care am intrat în clădirea în care am bănuit că este **Comandamentul obiectivului.** Am aruncat o privire circulară. Nu mă înşelasem.

M-am apropiat de biroul în spatele căruia am observat un civil impunător pe care ceilalţi îl priveau cu respect şi i se adresau cu formula: *„Tovarăşe colonel”.* Am luat poziţia de drepţi şi am raportat cam aşa ceva: *„Tovarăşe colonel! Am neplăcuta misiune de a vă informa că în autobuzul cu nr, de B... sosit din Gara de Nord se găseşte* ***o bombă.***

— Dânsul deja se albise la faţă – ***Clădirea... este minată.*** *Sunt mr. Filip Teodor de la U.S.L.A”.* Nu are rost să mai continui…

Teroriştii – informatorii USLA, uslaşii – urmăriţi de Secu...

U.S.L.A. era recunoscută pe plan internaţional privind eficienţa legendară a serviciilor sale, probată prin luarea tuturor măsurilor pentru combaterea terorismului pe teritoriul naţional. Modul de executare a controlului antiterorist şi antideturnare la cele două aeroporturi din Bucureşti, dispozitivelor de pază şi apărare de la ambasade şi alte obiective, au fost „studiate” de persoane interesate. Sub diferite forme, absolut toate au fost nevoite să recunoască că *„aici nu se poate face nimic”.*

Eficienţa aceasta se datora şi aparatului informativ al Unităţii şi al Securităţii care, prin colaboratorii lor din anumite medii, erau la curent cu încercările comandourilor teroriste de a pătrunde în ţară şi a acţiona. Paralel cu întărirea măsurilor de pază şi apărare la obiectivele vizate, aceste comando-uri, fie că nu li se permitea intrarea în ţară – sub legende deosebit de plauzibile –, fie li se permitea intrarea, erau urmăriţi pas-cu-pas şi, într-un *„moment prielnic”,* erau *„înhă* taţi”.* Apoi, expulzaţi din ţară. Ferm, dar politicos. Şi **niciunul** dintru **aceste comando-uri nu a încercat să revină.**

Aceşti colaboratori au fost aceia care au sprijinit Securitatea română, U.S.L.A., în prevenirea multor acţiuni teroriste. Şi atunci, întreb: **„cine doreşte publicarea listelor foştilor colaboratori ai fostei Se-curităţi, nu cumva doreşte şi publicarea listei celor din exterior?** Nu se gândeşte nimeni la enormitatea acestei cereri? **Cine nu stăpâneşte situaţia operativă în toate domeniile poate să se apuce de cioplit linguri de lemn!** în cel mai bun caz.

După decembrie 1989, când situaţia operativă din domeniul economic nu mai era stăpânită (specialiştii din domeniu au fost înlăturaţi, fiind securişti), la mai multe întreprinderi au avut loc **explozii cu urmări] catastrofale:** fosta „înfrăţirea” din Oradea, în

Făgăraş, la Târnăveni, Galaţi ş.a. S-au încheiat **acorduri dezavantajoase** pentru partea română, au fost **devalizate Bănci,** întreprinderile au dat **faliment** cu buna-ştiinţă a celor interesaţi. **România a fost vândută bucată cu bucată.** Când îi aud pe guvernanţii ori politicienii noştri, pe marii analişti văitându-se de situaţia în care a ajuns România îmi vine să spun: *„Ne meritǎm soarta”…*

Nu zic, şi la noi au pătruns oameni cu pile, nu prea mulţi şi nu în funcţii de decizii. Aveam şi noi uscăturile noastre. Inerente unei colectivităţi de aproape **800 de cadre.** Dar erau **repede marginalizaţi.** Singuri făceau acest lucru. Munca de prevenire şi combatere a terorismului nu admitea nicio greşeală, niciun „rebut” uman.

Cazul colonelului T., deşi singular, este deosebit de semnificativ şi întăreşte zicala: *„Excepţia confirmă regula”.* Poate sunt un tip mai dificil dar mi-au repugnat dintotdeauna linguşeala, încercarea de a „mă vârî sub pielea comandanţilor”. Să bat de mai multe ori la o uşă. Acest colonel împingea linguşeala şi plecăciunea până la limitele ridicolului. Dar trebuia să-l suportăm.

Era rudă, într-adevăr îndepărtată, cu „Tovarăşa”. Era obsedat de a şti tot ce se întâmplă în cadrul colectivului de care răspundea: ce a zis cutare, ce a făcut cutare.

Căuta să aibă „ciripitori”. Dar l-am „citit” repede. Uslaşii, marea covârşitoare a lor, nu erau căzuţi cu ultima ploaie în unitate. Trebuia să ştii să lucrezi cu ei. Cea mai dificilă muncă din partea unui comandant.

Pentru că veni vorba de informatori. Să ştiţi că **şi noi, uslaşii, făceam obiectul supravegherii informative.** Am realizat aceasta când am fost pensionat. Cu câteva luni înainte, am avut o şedinţă „sexuală” cu şeful de cadre şi secretarul Comitetului de partid pe unitate (ultimul pro v/unea din rândurile noastre şi era nevinovat). Atunci, mi-am dat seama ci se cunosc prea multe despre activitatea mea extra-profesională.

Nu am fost uşă de biserică. Mi-a plăcut şi-mi place şi mie să i onsum un pahar de tărie, să-mi scald ochii cu ce-i plăcut şi Domnului. Dar cât am activat mai aveam un principiu: *„Nu mă deranjează dacă un terorist mă ia drept ţintă şi începe să tragă în mine când apar în vizorul lui. Dar mă enervez al dracului când se deschide foc asupra mea din propria tabără”.* Vi se pare nerezonabil acest principiu?

În acea direcţie, am încercat să neg totul. Dar, **când mi s-au prezentat declaraţii ale unor persoane, poze, s.a., mi-am dat seama** că **am fost urmărit informativ, inclusiv prin interceptarea convorbirilor telefonice.** Au recunoscut acest lucru. De atunci, am rămas cu un gust amar dar nu port ranchiună nimănui. Şi-au

făcut „datoria” într-un serviciu „murdar” al fostei Securităţi…

Atentat la viaţa lui Nicolae Ceauşescu

Se spune că **asupra preşedintelui Nicolae Ceauşescu au fost mai multe tentative de asasinare.** Conform istoricului Cristian Tron-cotă, probabil că singura încercare reală a fost cea a grupului condus de clujeanul Răul Volcinschi – relatată în lucrarea *„Duplicitarii – O istorie a Serviciilor de Informaţii şi Securitate ale regimului comunist”.* **De** fapt, este şi singura despre care subsemnatul are cunoştinţă.

În **1981** s-a constituit un **grup format din Tudor Butnaru,** fost adjunct al ministrului învăţământului, **Mircea Stoica,** şeful Catedrei de Drept de la ASE*, şi **Simion Pop,** fost decan al Facultăţii de Drept din Cluj-Napoca. Acest mic grup de intelectuali considera că singura soluţie pentru salvarea României era **eliminarea fizică a lui Ceauşescu.**

Cei trei l-au cooptat şi pe **Răul Volcinschi,** fost deţinut politic. După evenimentele din Ungaria (1956), a fost condamnat la 25 ani de închisoare, unde şi-a câştigat faima de „om de acţiune”. În urma Decretului de amnistie din 1964, a fost eliberat şi s-a angajat ca şofer, în 1981, după ce a fost cooptat de grupul celor trei intelectuali, într-un parc din Craiova l-a cunoscut pe **Petre Năstase.**

După ce s-au împrietenit, i-a spus: *„Ţara are*

*nevoie de oameni ca tine”. Î*n scurt timp, acesta a devenit planificatorul şi coordonatorul acţiunii, reuşind să atragă în complot şi pe **Viorel Roventiu** şi **Nicolae**

— N.E.D.: Numit, fiind „sigur” politic! La Catedra de Drept a ASE, în 1981, mai erau soţia lui Ion Traian Ştefănescu (ministrul Tineretului şi Sportului) şi conf, dr. Rucăreanu, considerat cel mai bun din România în Drept comercial, membru în Comisia de Arbitraj a CAER. „Nesigur”…

Pe ambii i-am avut profesori. De clasă (europeană)…

Stanciu, de profesie şofe Yi, prieteni cu Năstase. Aceştia nu i-au cunoscut pe cei trei intelectuali care au format grupul. Împreună cu Vol-cinschi, cei trei au făcut un legământ şi au jurat că dacă vor fi descoperiţi şi prinşi să declare că încercau să facă rost de armament pentru a ataca şi jefui o agenţie CEC.

Nicolae Stanciu era din comuna Gostinu (Giurgiu). ** Complotiştii au aflat că **Ceauşescu urma să efectueze o vizită de lucru la CAP-ul din această comună, situaţie în care localnicul a oferit informaţii complete privind traseul pe care urma să se deplaseze coloana oficială şi date despre zonă. S-a convenit ca atacul asupra maşinii prezidenţiale să aibă loc în punctul în care drumul spre Gostinu făcea o curbă de 90°, loc aflat şi în pantă. Coloana prezidenţială fiind obligată să reducă foarte mult viteza era **locul ideal pentru**

o ambuscadă.

În noaptea de 8/9 septembrie 1983, cei trei şoferi au spart sediul Postului de Miliţie din comuna Osica de Sus (Olt), sustrăgând două pistoale-mitralieră AKM, 8 încărcătoare şi 500 de cartuşe calibru 7,62 mm. Drept urmare, D.S.S. Şi Comandamentul Trupelor de Securitate şi-au alertat unităţile şi subunităţile din subordine şi s-a trecut la vaste acţiuni de cercetare, scotocire şi supraveghere pentru recuperarea armelor. Concomitent, **Securitatea l-a convins pe Ceauşescu să-şi anuleze toate vizitele în teritoriu,** iar în Capitală au fost luate măsuri deosebite pe traseele pe care se deplasa.

Şi U**.S.L.A. a fost alertată,** pentru cercetare fiind folosite şi elicoptere. **După două săptămâni** de căutări **cei trei** au fost **capturaţi** Iniţial, Viorel Rovenţiu, considerat „creierul”, a fost condamnat la moarte, iar ceilalţi doi la câte 20 ani de închisoare. Ulterior, pedeapsa lui Rovenţiu a fost comutată iar pedepsele micşorate. Consider interesant să relatez că **Securitatea nu a reuşit să afle că cei trei intenţionau să atenteze la viaţa lui Ceauşescu şi nici să facă vreo legătură cu Volcinschi şi cei trei intelectuali,** fondatori ai grupului…

Icre de Manciuria cu cioburi de sticlă şi… avansare

Pe 1 mai 1980, Ceauşescu a dat o recepţie festivă restrânsă la Vila Club Bazin. În meniu

erau şi **icre de Manciuria pe rondele mici de pâine.** Primii s-au servit **Ştefan Andrei** şi **Gheorghe Oprea** şi au simţit imediat **cioburi de sticlă** în gură. Nicolae Ceauşescu încă nu gustase nimic. **Cei doi l-au chemat pe gen. Neagoe, l-au făcut cu ou şi oţet, după care i-au raportat preşedintelui.** Acesta a spus: *„Cineva a vrut să mă omoare! Dacă ajunge un ciob de sticlă în sânge, pleacă spre inimă şi nu-l mai scoţi…”*

S-au dispus cercetări, judecarea şi condamnarea celui vinovat pentru tentativă de omor. Nimeni nu ştia de unde să înceapă, **l-a sal.**

uit telefonul de la bucătărie, care înregistra toate convorbirile.

După ce casetele respective au fost derulate, s-a trecut la ascultarea lor. Ce se întâmplase? Cel care răspundea de magazie s-a dus şi a pus, cu o lingură de lemn, din borcanul de 5 kg în care se aflau icrele, **O** cantitate pe o hârtie cerată. Cum pentru protocol trebuiau 300 de (jrame, a înclinat **borcanul** care a alunecat şi **s-a spart** pe jos. S-a lupezit la telefonul din bucătărie şi l-a sunat pe şeful lui: *„Veniţi că am neapat borcanul!”* Deoarece trebuiau servite icre de Manciuria, **le-au** ales **pe cele mai curate,** iar pe cele cu cioburi le-au pus într-un alt borcan, pe care l-au îngropat în spatele benzinăriei Doina.

Şeful personalului pe bucătărie a fost luat la întrebări şi, în faţa evidenţelor, **a recunoscut totul.** Toată tărăşenia a fost raportată lui

Ceauşescu. Acesta îl cunoştea de mult timp pe împricinat şi **i-a dat în primire Intercontinentalul!...**

„Teroriştii" – în unitate, de partea Revoluţiei...

Acestea au fost, în mare, misiunile U.S.LA Şi viaţa noastră, descrisă de subsemnatul aşa cum s-a priceput. Şi atunci, întreb: s-a simţit cineva paria în propria sa ţară, când ştie că a servit-o cu abnegaţie, că şi-a neglijat familia şi viaţa socială în interesul serviciului? Aşa s-au simţit uslaşii în decembrie 1989 şi după. Aşa m-am simţit şi eu, fost lucrător în această unitate de elită, **pensionat când încă nu împlineam vârsta de 43 ani.**

Această unitate, şi o afirm cu toată convingerea, cu o singură excepţie, nu a comis niciun abuz. Greşeli, da, foarte puţine, dar niciuna nu a adus atingere vreunei persoane, sau nu a adus prejudicii Siguranţei naţionale.

Dacă această unitate ar fi fost pregătită şi pentru reprimarea nemulţumirilor populare, ea ar fi primit ordinul să acţioneze în Valea Jiului sau în Braşov. Ar fi primit ordinul de a interveni pe timpul evenimentelor din decembrie 1989. Dar, în numele adevărului, trebuie să specific şi următorul lucru: **în seara zilei de 21 decembrie 89, câţiva zeci de luptători, sub comanda col. Ardeleanu, au intervenit pentru împrăştierea manifestanţilor în zona**

Intercontinentalului. Atât!

Apoi, se ştie că, începând din 22 decembrie, aflat în biroul din sediul CC, alături de gen. Guşe şi revoluţionari, **gen, col. Iulian Vlad,** care răspundea nemijlocit şi de U.S.L.A., **a dat ordine tuturor din subordine de a sta în incinta unităţilor, de a asigura armamentul** şi **muniţia.** Pe **23 decembrie,** în jurul orei **0325,** întreaga ţară a auzit **comunicatul radiodifuzat al acestuia,** în care preciza că toate forţele Securităţii şi ale Ml – deci şi U.S.L.A. – sunt **de partea Revoluţiei.**

Numai renumitul politolog Silviu Brucan susţine contrariul: că **gen.** Iulian Vlad ar fi făcut un joc duplicitar. Faptele au dovedit contrariul.

Uslaşii, specializaţi în lupta antiteroristă, erau în unitate – au fost verificaţi de revoluţionari, există o casetă filmată în acest sens –, timp în care col. Ardeleanu raporta că se pune în slujba Revoluţiei. **Militarii şi Brucan,** deşi li se adusese la cunoştinţă organizarea şi dotarea în detaliu a acestei unităţi (reţineţi, până atunci, foarte puţine persoane cunoşteau acest lucru, fapt absolut normal) **au tăinuit acestea.**

Publicitatea care s-a făcut în jurul uslaşilor, de cele mai multe ori răuvoitoare, în special în timpul evenimentelor din decembrie 1989, a împiedicat formarea unei păreri corecte despre ei. Însă, cu timpul, oamenii cinstiţi şi oneşti şi-au format deja părerea

în legătură cu vinovăţia sau nevinovăţia lor. Şi a triumfat adevărul. **Pe scheletul fostei U.S.L.A. s-a constituit Brigada Antiteroristă. Care, de la început, a repurtat un succes răsunător pe plan intern şi internaţional: lichidarea şi capturarea membrilor comando-ului (patru la număr) care au intenţionat asasinarea ambasadorului Indiei la Bucureşti. A fost o acţiune deosebit de eficace, care a stârnit admiraţia specialiştilor din întreaga lume.**

Capitolul II

TRUPELE DE SECURITATE Linişte în ţară cu... trupe de ocară?!

Când terorismul internaţional luase amploare, în România au fost **luate o serie de măsuri. În ceea ce priveşte Comandamentul Trupelor de Securitate, acesta a stabilit pentru fiecare judeţ constituirea unei subunităţi, pluton ori companie, destinată prevenirii** şi **combaterii terorismului.** Aceste subunităţi executau o pregătire specială şi erau destinate neutralizării ori lichidării acţiunilor teroriste. Sau interveneau pentru întărirea pazei şi apărării unor obiective. Din acest punct de vedere erau subordonate compartimentului ***„Arta”*** din cadrul Inspectoratelor judeţene de Securitate.

După decembrie 1989, mijloacele mass-media abundau în declaraţii care de care mai fanteziste, între care rolul principal l-a deţinut politologul

Silviu Brucan. Care susţinea că acestea erau trupe de uslaşi, lucru total inexact. Este adevărat, **U.S.L.A. a fost sprijinită în mod direct de către un batalion de securitate, respectiv U.M.0640. Fără militarii în termen din această unitate, nici nu şi-ar fi putut îndeplini misiunile.** Iar aceşti militari aveau o răspundere deosebită. Îşi îndeplineau misiunile în văzul populaţiei, în contact direct cu aceasta, de multe ori în posturi izolate.

Tentaţiile pentru ei erau mari. Dar **comanda unităţii respective nu a primit nicio plângere, nicio sesizare din partea populaţiei.** Erau militari disciplinaţi, conştienţi de răspunderea misiunii pe care o executau, fermi în îndeplinirea consemnelor, echilibraţi psihic. **Fără aportul lor direct, fără cooperarea cu militarii în termen din această unitate, uslaşii nu şi-ar fi putut îndeplini activitatea de prevenire a terorismului în Bucureşti.** Dacă nu ar fi fost disciplinaţi şi nu ar fi întrunit anumite criterii şi calităţi, puteau produce evenimente deosebite.

Ce s-ar fi întâmplat dacă un astfel de militar ar fi consumat băuturi alcoolice în timpul serviciului? Sau dacă s-ar fi speriat şi ar fi deschis focul pe timpul cât îşi îndeplinea misiunea la o ambasadă ori domiciliul unui diplomat? Pe lângă panica în rândul locatarilor, ceilalţi militari din dispozitiv ar fi putut, la rândul lor, să deschidă focul. Şi atunci să fi văzut, nu numai conflict diplomatic!? Ce-ar

mai comentat „Europa Liberă” şi alte posturi din străinătate!?

Personal, sunt dator să menţionez **contribuţia deosebită pe care** şi-**au adus-o Trupele de Securitate la activitatea de prevenire a terorismului, pentru activitatea deosebită pe care şi-au adus-o la paza** şi **apărarea obiectivelor de importanţă deosebită, a barajelor, a uzinelor cu producţie specială, a combinatelor chimice, podurilor şi**

75 **viaductelor.** Totdeauna, dar totdeauna, aceşti minunaţi militari în termen erau puşi să apere cele mai sensibile şi vulnerabile obiective. Şi atunci, întreb: de ce, în decembrie 1989, aceste trupe au fost batjocorite? De ce au fost denumite *„trupe teroriste”?* Fidele lui Ceauşescu. Un singur exemplu în acest sens.

„Fideli lui Ceauşescu”, apărau Revoluţia...

În decembrie 1989, Televiziunea era apărată de 263 de militari ai fostelor Trupe de Securitate, comandaţi de ofiţeri bine pregătiţi, suficienţi să ţină piept unui regiment. Fără exagerare. **Nu s-au împotrivit la intrarea revoluţionarilor în Televiziune şi şi-au continuat misiunea. Dar nu s-a avut încredere în ei. S-a spus că toţi cei care poartă petliţe albastre sunt fideli lui Ceauşescu.** Ce porcărie! Poate din teamă, sau dintr-un motiv care-mi scapă, s-au chemat şi au venit ca să apere Televiziunea militari de la

M.Ap.N. Ei şi comandanţii lor nu sunt de vină: au primit un ordin şi l-au executat. Au venit militari de la U.M.0210 Bucureşti, U.M.01842 Titu, U.M.01214 Medgidia, U.M.01841, mulţi dintre ei fără muniţie. **Au venit paraşutiştii, cărora, de ce să nu o spun pe a dreaptă, li s-a făcut o publicitate exagerată, nemeritată.** Nu vreau să culpabilizez aceşti militari, şi-au făcut cu prisosinţă datoria de a apăra Televiziunea.

Dar repet, **nu erau instruiţi pentru asemenea misiuni.**

Deci, în cadrul forţelor care apărau Televiziunea, peste 50% erau militari din Trupele de Securitate, circa 10% paraşutişti şi restul, militari de la M.Ap.N. Î**n dimineaţa zilei de 24 decembrie 1989, din ordinul gen. Todor** (!!! cel care se declara comandant suprem la Televiziune), **militarii cu petliţe albastre au fost dezarmaţi de forţele de la M.Ap.N. Dintre care o parte îşi executau misiunea cu muniţie împrumutată de la ei.** Mare batjocoră s-a făcut atunci!

Un astfel de general, care a mai eliberat toţi teroriştii prinşi la Televiziune, nu are ce căuta în Armată, o face de râs! Este adevărat, au fost dezarmaţi numai pentru câteva ore, după care şi-au continuat misiunea. Dar pixul meu întreabă: s-a gândit, atunci, cineva, ce se petrece în sufletele acestor militari, în sufletul ofiţerilor care asistau neputincioşi la batjocorirea

subordonaţilor?

Sunt convins că, **unul singur dacă s-ar fi împotrivit, nu să tragă, să se împotrivească la predarea armei, ar fi fost executat pe loc! Şi aşa, ar mai fi apărut nişte terorişti**!! Dar au trecut peste această jignire şi umilire. Şi-au făcut pe mai departe datoria. Poate au scrâşnit din dinţi, poate au înjurat în gând, dar şi-au făcut datoria. În faţa unor asemenea militari, nu poţi să spui decât: CINSTE LOR! Tocmai pentru că au purtat petliţe albastre…

Marii acuzatori – activiştii partidului… ilegal

Curios este faptul că cei mai porniţi împotriva lor, ca de altfel împotriva întregii Securităţi, au fost şi sunt tocmai activiştii partidului unic! Care partid le-a organizat şi le-a stabilit misiunile. Nu făceau un pas fără aprobarea partidului unic. România este singura ţară din fostul bloc socialist care, din 23 august 1944 şi până în decembrie 1989 a fost guvernată/condusă de **un partid ilegal**!!! Am curajul să afirm aceasta. Declaraţia P.C.R. din 23 august 1944, privind ieşirea din ilegalitate, este nulă de drept! Ea a fost făcută de un partid neautorizat să funcţioneze! în niciun registru al partidelor politice, al asociaţiilor fără scop patrimonial, P.C.R. nu figurează ca persoană juridică. În acelaşi timp, nu există nicio hotărâre judecătorească prin care să fie autorizat să

funcţioneze. Din aprilie 1924, printr-o Ordonanţă militară, se interzicea, în fapt, activitatea Partidului Comunist din România. Partidul Comunist din România, prin Legea Mârzescu, a fost interzis să mai funcţioneze/ să-şi desfăşoare activitatea…”

Şi aici se mai promova cu pile. Cunoaşte-ţi zicala: *„Ca să promovezi, ai nevoie de doi: unul să te propună, celălalt să te susţină”.* **Şi conta dosarul.** Iar al meu atârna greu. **Dacă am urcat până la un anumit nivel al scării ierarhiei militare, îmi face plăcere să cred că aceasta s-a datorat exclusiv capacităţii mele. Nu aveam niciun fel** de **pile.** Bunicul din partea mamei, Pintea A., a fost comisar-şef în Bistriţa Năsăud, iar o rudă de-a lui a fost cancelar al ministrului de Interne până în 1941; o rudă a soţiei a făcut parte, ca tânăr locotenent, din garda regală; un frate al tatălui meu, Filip A. – odihnească-se în pace amândoi! – condamnat pentru încercarea de trecere frauduloasă a graniţei.

Ce mai, nici în ziua de azi nu-mi pot da un răspuns satisfăcător la întrebarea: cum de am fost admis atâta timp în cadrul acestor trupe, apoi la U.S.L.A? Pentru că, printre altele, **în toamna lui 1966, după ce m-am căsătorit, au venit doi politruci de la Bucureşti, grade mari, să ducă muncă de lămurire cu mine pentru a divorţa. Şi de ce? Deoarece soţia era de naţionalitate**

maghiară! M-au amenințat că mă mută în vârf de munte, în fundul Deltei, la dracu-n praznic. Nu am cedat şi nu-mi pare rău nici în ziua de azi…

Atunci, **în decembrie 1989,** datorită dezinformării, **toţi erau porniţi împotriva Securităţii,** a militarilor din Trupele de Securitate. Şi culmea, repet, **cei mai porniţi erau activiştii.** La cel mai înalt nivel. Cei care ne-au îndrumat şi ne-au controlat atâta timp… În unele garnizoane, batalioanele de securitate au fost încercuite de unităţi de la

— N. edit.: Pe larg în ***„Adevăruri explozive”.***

M.Ap.N., cu tancuri şi blindate. În unele garnizoane, e cazul şi la Oradea, ofiţeri de la M.Ap.N. au asigurat actul de comandă al acestor unităţi. Şi s-au convins că nu au nicio intenţie rea…

Grupul de Aviaţie al Securităţii

Spre sfârşitul anilor „60, în ideea intervenţiei rapide în zone greu accesibile, cele mai pretabile ascunderii unor comando-uri special pregătite în acest scop au fost **înfiinţate,** în cadrul Consiliului Securităţii Statului, **trupele speciale de desant aerian,** aparţinând din punct de vedere al pregătirii specifice de unitatea tot nou înfiinţată denumită **Grupul de Aviaţie al C.S.S. Î**n nomenclatura Ml, această unitate era catalogată la nivel de Direcţie, **condusă fiind de gen. mr. Calomfirescu.**

Deoarece **pentru prima dată se publică în România despre aceste trupe** (după ştiinţa mea), aparţinând batalioanelor de securitate, trebuie să specific că voi prezenta doar unele aspecte generale, care nu constituie secrete militare. În al doilea rând, voi abuza de răbdarea cititorului pentru a-l prezenta, în puţine cuvinte, pe gen. mr. Calomfirescu.

La acea dată, **era unul dintre cei mai buni piloţi existenţi în România,** printre puţini ofiţeri care mai existau atunci în Ml proveniţi din promoţiile de dinaintea lui 23 august 1944. Cu o educaţie tipic ofiţerească, de o moralitate desăvârşită, datorită profesionalismului, a curajului şi a patriotismului dovedit, a fost decorat cu mai multe ordine şi medalii, între care locul de onoare îl ocupă *„Insigna de Aur”* a Aviaţiei române. **A făcut parte din formaţiunea de tineri ofiţeri-piloţi de vânătoare care au salvat podul de la Cernavodă de intenţia Aviaţiei Germaniei hitleriste de a-l distruge pentru a opri înaintarea trupelor sovietice pe direcţia Constanţa-Bucureşti.** Avea o inimă cât să cuprindă „cerul României”.

A făcut parte din singura aviaţie din lume care a luptat, de la egal la egal, cu aviaţia a patru mari puteri: americană, britanică, sovietică şi germană, dându-le lovituri catastrofale. Un exemplu elocvent îl reprezintă pierderile americanilor în **august 1943,** când au

bombardat instalaţiile de la Ploieşti: din totalul de **178** bombardiere ale U.S.A.F. (Forţele aeriene ale armatei SUA), plecate în misiune, doar **88** au reuşit să revină la bază (Benghazi, nordul Africii). Restul au fost distruse sau grav avariate de Aviaţia română, iar instalaţiile de la Ploieşti au continuat să funcţioneze.

Această misiune cu urmări catastrofale pentru americani a dat de înţeles tuturor că în România există o aviaţie de vânătoare de care trebuie să se ţină cont. Pentru ofiţerul-pilot Calomfirescu şi colegii săi lupta însemna EU sau EL! Totul, conştient că România trebuie apărată, împotriva oricărui duşman. Tineri între 21 – 25 ani, piloţii de vânătoare au fost oameni obişnuiţi. Dar atracţia până la obsesie a zărilor albastre, dorinţa nebună de a zbura, profunda dragoste faţă de Ţară şi ne-am, au făcut din ei eroi ai aerului.

Cadrele pentru Grupul de Aviaţie şi ale trupelor de desant au fost selecţionate din întreaga organigramă a C.S.S., dintre cei cu calităţi fizice şi morale peste medie, care aveau şi cunoştinţe în profesia de pilot sau paraşutist. Iar comandantul Grupului de Aviaţie a fost numit acel om de excepţie, gen. mr. Calomfirescu. Locul de amplasare al sediului, care cuprindea Comandamentul şi Centrul de instruire, a fost ales pe o latură a Aeroportului Otopeni, **în spatele Flotilei Speciale a M.St.M.** al **M.Ap.N.** Trebuie

menţionat că, până la constituirea acestui Grup, aeronavele prezidenţiale erau deservite de această flotilă, iar unul dintre motivele pentru care a luat fiinţă acest grup a fost şi acela ca aceste aeronave şi cele care deserveau membrii CC. al P.C.R. să fie preluate de ofiţeri de Securitate. Fac precizarea că **securitatea tuturor şefilor** de **state, a demnitarilor este asigurată de serviciile speciale.**

Războiul M.Ap.N. – Secu – la sol, Grupul de Aviaţie – în aer...

Concomitent, au fost înfiinţate şi Trupele de desant. În cadrul anumitor batalioane de securitate, au fost constituite **subunităţi independente,** care organizatoric făceau parte din unităţile respective dar, din punct de vedere al pregătirii specifice (profesionale), aparţineau Grupului de Aviaţie al C.S.S. Trebuie specificat că, atât cadrele, cât şi militarii în termen erau selecţionaţi după criterii exigente, dar **numai şi numai pe bază de voluntariat.** Nimeni nu a fost obligat, nimeni nu a primit ordinul de a face parte din aceste trupe. Iar selecţionarea, în special a militarilor în termen, era foarte exigentă. Spre exemplu, **un ofiţer destinat să facă această selecţie, din 300 de militari a ales doar 10!**

Trebuia găsit, însă, un specialist care să se ocupe de pregătirea nemijlocită a acestora. Şi atunci, comanda C.S.S. şi-a îndreptat atenţia spre **Iancu Gheorghe.** Acesta era, la acea dată,

conducătorul lotului naţional de paraşutişti sportivi din România, campion olimpic absolut la paraşutism, primul care a realizat o aterizare la punct fix cu o paraşută clasică. Pentru pregătirea militarilor din Trupele de desant ale C.S.S. era nevoie de cel mai bun specialist şi, după cum am specificat, la acea dată şi oră, cel mai bun din ţară era Iancu Gheorghe. A fost contactat, s-au purtat discuţii cu el, fără nicio constrângere ori ameninţare. Şi a acceptat. Astfel, a devenit locţiitorul şefului de Direcţie, gen. mr. Calomfirescu, avansat la gradul de locote-nent-colonel şi numit **comandantul Trupelor de desant.**

Programul de pregătire al militărilor din aceste trupe se făcea în baza regulamentelor militare generale şi a regulamentului Trupelor de Securitate, dar instrucţia de specialitate-desant se făcea în baza regulamentelor elaborate de comanda Grupului de Aviaţie, în special de colectivul de conducere al Secţiei de Desant-Paraşutare, al cărui comandant era It. col Iancu Gheorghe.

Pentru instruirea specifică, efectivele subunităţilor independente din cadrul batalioanelor de securitate făceau eforturi deosebite. Fiind încadraţi numai pe bază de voluntariat, cu dragoste faţă de arma pe care au ales-o, ambiţioşi să demonstreze ce pot, cu timpul, au format adevărate **subunităţi de elită.** Ofiţerii

instructori aveau mână liberă în pregătirea lor dar **subordonatul era respectat.** Cum de altfel se întâmplă în toate unităţile de elită ale forţelor armate din toate statele. Aceştia şi-au creat lumea lor aparte. **Relaţia comandant-subordonat şi invers era mai deosebită, mai libertină.** Aceasta şi datorită faptului că pregătirea specifică incumba riscuri, depindeau unii de alţii, iar greutăţile inerente îi uneau. Din această cauză, şi din altele, au început să fie invidiaţi. Comandanţii unor unităţi puneau anumite piedici ofiţerilor-instructori şi acestor militari. Unii nu puteau înţelege că eforturile depuse de aceştia trebuiau recompensate cu o hrană mai consistentă, respectiv 5.500 de calorii faţă de 3.200 cât aveau restul militarilor.

Şi astfel, C.S.S. **şi-a creat subunităţi şi unităţi care puteau interveni rapid în oricare punct al teritoriului naţional, în special în zona grea accesibilă, cu o mare putere de izbire.** Odată deşănţaţi, aceşti militari erau profesionişti în depistarea, urmărirea şi adoptarea procedeelor de luptă pentru capturarea sau nimicirea comando-urilor străine (inamice). Existenţa acestor trupe era impusă de regulile nescrise şi cerinţele războiului modern, în care, în special în adâncimea strategică, acţiunile de luptă se duc de către subunităţi de profesionişti, luptători desăvârşiţi, cu o mare mobilitate şi putere de izbire. Indiferent de orânduirea socială,

indiferent de partidele aflate la putere, acel stat care-şi desfiinţează aceste trupe comite o crimă naţională.

Încă de la început, la nivelul de comandă al Grupului de Aviaţie, al C.S.S. Şi Flotilei speciale a M.St.M., condusă de **generalul Tiu** (gurile rele afirmă că era rudă cu Elena Ceauşescu) au apărut **disensiuni.** Comanda Flotilei Speciale a încercat să convingă conducerea M.Ap.N. ŞI CC. că existenţa a două escadrile, una a M.Ap.N., alta a C.S.S., nu-şi are rostul, că este un paralelism. Şi mai susţinea că C.S.S. nu avea posibilitatea de a-şi asigura rezerve de cadré pentru aviaţie, lucru pe care-l putea asigura doar M.Ap.N. Lucru total inexact.

Realitatea este că nu vedeau cu ochi buni faptul că Grupul de Aviaţie preluase aeronavele prezidenţiale – ţâţa de muls le-a fost luată de la gură –, nu vedeau cu ochi buni existenţa celor doi profesionişti, gen. mr. Calomfirescu şi lt. col. Iancu Gheorghe, iar la Trupele de desant nici măcar nu se gândeau. **Invidia începea să-şi spună cuvântul.**

Sper să nu mă înşel asupra anului, respectiv 1968, când preşedintele Franţei generalul Charles de Gaulle a efectuat o vizită oficială în România. Cu această ocazie, Ceauşescu a fost invitat, la rândul lui, lă efectueze o vizită oficială în Franţa. Pe cale diplomatică, această vizită a fost fixată a avea loc prin 1970. Cu 10 zile înaintea începerii

vizitei oficiale în Franţa a preşedintelui Ceauşescu, aşa cum se obişnuieşte în astfel de situaţii, o delegaţie de la CC.

— Secţia Protocol –, precum şi ofiţeri de Securitate şi-au deplasat în Franţa pentru ca, împreună cu autorităţile respective, să fixeze întregul protocol al vizitei şi măsurile de securitate.

Ei bine, pe timpul când această delegaţie era în Franţa, s-a întâmplat un accident (intenţionat, neintenţionat – cercetările nu au putut elucida problema) care a dat peste cap totul. Un diplomat al Ambasadei Franţei a condus la aeroportul Otopeni o persoană, după care, la întoarcere, înainte de a ajunge la podul Băneasa, din drumul lateral stânga cum te deplasezi spre Bucureşti, i-a ieşit în faţă un camion care nu a acordat prioritate maşinii diplomatului francez. Acesta a intrat în plin în camionul respectiv iar diplomatul a fost foarte grav rănit. De aici, un mic scandal diplomatic care a dat peste cap vizita lui Nicolae Ceauşescu în Franţa.

Mafia din PCR şi Leana Academiciana

Delegaţia de protocol a primit ordinul de a se înapoia în ţară, fapt ce l-a făcut cu o cursă obişnuită. Aceasta, deoarece aeronava pusă la dispoziţia lor, un AN-26, s-a înapoiat numai cu echipajul format din şase persoane. Avionul a aterizat, s-a apropiat de hangar, după care ofiţerul de serviciu pe Grupul de Aviaţie a primit ordinul

ca un tractor să-i remorcheze în hangar şi să-destineze o grupă de militari pentru descărcare. Când ofiţerul de serviciu a intrat în interiorul avionului, a rămas blocat la propriu de cantitatea coletelor de diferite dimensiuni care ocupau întregul spaţiu. Fiecare colet avea destinatarul scris: membri ai CC, miniştri, directori generali ş.a. Deci, numai persoane sus-puse. Acest fapt a dezamăgit, ca să folosesc un cuvânt mai blând, întreaga conducere şi cadrele Grupului de Aviaţie al C.S.S. Din această cauză echipa de protocol a fost nevoită să se întoarcă cu o cursă obişnuită. Iar acest caz nu a fost singular.

Acesta este motivul real, oricât s-ar supăra unele persoane pe mine, care a dus la apariţia disensiunilor de care pomeneam mai sus. S-a ajuns până acolo încât s-a interzis accesul cadrelor de la Grupul de Aviaţie de a trece prin incinta unităţii Flotilei Speciale à M.St. M., atât pe jos, cât şi cu maşinile. Trebuiau să ocolească pe la dracu-n praznic…

Până la urmă, comanda Flotilei M.St.M. a cerut desfiinţarea Grupului de Aviaţie şi revenirea la situaţia iniţială. Disensiunile au ajuns până la cel mai înalt nivel şi… acum intră în scenă Elena Ceauşescu. Având în vedere că Nicolae Ceauşescu a răspuns o perioadă de Armată şi de organele Securităţii, cu gradul de general-maior, **îşi** dădea seama de importanţa şi eficienţa Trupelor de desant, a grupului de Aviaţie

dar... când femeia îşi pune ceva în cap, îşi vâră dracu' coada... Şi aşa, **în primăvara anului 1974, din ordinul Elenei Ceauşescu (!!!), Grupul de Aviaţie a fost desfiinţat.**

Deoarece nu multe persoane cunosc acest aspect, ar fi bine ca cei care deţin informaţii în acest domeniu (cât de mici) să-şi scrie memoriile, să arate adevărata realitate. Şi, mai ales, să prezinte modul în care au fost tratate cadrele Grupului de Aviaţie după desfiinţare.

Aceasta şi datorită faptului că, după decembrie 1989, s-a dovedit totala nevinovăţie a Trupelor de Securitate. Şi sunt conştient, după cum sunteţi şi dvs., că, **PENTRU SECURITATEA OBIECTIVELOR DE IMPORTANTĂ DEOSEBITĂ, pentru SECURITATEA PERSOANEI Şi A** BUNULUI **PUBLIC ŞI PRIVAT ERA NEVOIE,** este şi acum, **DE ASEMENEA TRUPE.** Acum sunt Trupele de Jandarmi...

Capitolul III

„AUTOBUZUL MORŢII „Cel mai mare act de terorism din România

Vă voi prezenta, pe scurt, o acţiune de intervenţie a organelor Ml, care va dezamăgi, probabil. La sfârşitul căreia au participat direct comandantul U.S.L.A. Şi unul dintre locţiitorii dânsului, col. Tecşan (între timp decedat). Vechiul adagiu „M-e *prieten Platon, dar mai prieten mi-e adevărul"* a stat la baza acestui subcapitol. Pentru unii, cele două acţiuni care urmează pot să doară,

asemenea unei operaţii fără anestezie…

La 23 august 1981 a avut loc un atentat terorist cu implicaţii deosebite pentru opinia publică din România –, care a marcat vieţile a sute de persoane. Deşi organele M.l. au încercat ca cel mai mare atentat terorist cu luare de ostatici să nu fie cunoscut de cetăţenii României, nu au reuşit, deoarece au fost implicate sute de persoane, traseul autobuzului deturnat trecând prin localităţile Hunedoara, Călan, Deva, Făget, Lugoj, până în apropiere de Timişoara. Pe traseul respectiv au fost constituite dispozitive ce au încercat să-l oprească, dar nu s-a reuşit, mii de persoane fiind martore acestor încercări. Din cei 40 de ostatici au fost ucise 6 persoane nevinovate, alte 12 fiind rănite mai mult sau mai puţin. Mass-media a fost cenzurată.

În acea zi de 23 august, autorul a fost numit comandantul rezervei Unităţii, rezervă formată din cadrele de la cursul de reciclare subofiţeri. De la ora 800, din dimineaţa zilei de 23 august şi până la ora 800 a zilei următoare. Cunosc în detaliu „filmul” acestui act terorist.

Pe 23 August defilau… terorişti înarmaţi

Nu are rost să plictisesc cititorii cu detalii privind modul în care s-a format grupul celor trei terorişti care doreau să plece din ţară în mirificul Occident, respectiv în SUA. Cei trei au fost: Viorel Butincu, iniţiatorul acţiunii, 32 ani, din Hunedoara, necăsătorit, de profesie zidar, dar fără

serviciu. Recidivist, avea la activ 16 condamnări, majoritatea dintre «He pentru că încercase să fugă din România. S-a lăudat celorlalţi că ure rude în S.U.A. În iunie 1981 ieşise din penitenciarul Barca Mare. Andrei Drăgănescu, 29 ani, din comuna Pui, judeţul Hunedoara, un copil, la rându-i recidivist, cu 26 de condamnări. Gurile rele au afirmat că era şeful comando-ului, ceea ce nu este adevărat. Al treilea s-a numit Emil Munteanu, 23 ani, din Hunedoara, atras în grup din ieri bilism. Familia i-a oferit condiţii mai mult decât bune pentru educaţie, în anul îl al Facultăţii de Medicină din Timişoara a fost exmatriculat şi se ocupa cu „tăiatul frunzelor la câini”. Fără antecedente penale. Butincu le-a arătat celorlalţi doi suma de **800.000 lei** (o sumă colosală pentru acele timpuri) pe care intenţiona să o schimbe în valută. **La** cursul de atunci ar fi obţinut circa **17.300 dolari.**

În dimineaţa zilei de 19 august, cei trei, împreună cu soţia şi copilul lui Drăgănescu şi Carmen, amanta lui Munteanu, s-au cazat la un hotel din Timişoara. Pe 20 august, cei trei s-au dus la casele lor, femeile şi copilul au rămas la hotel, pentru ca pe 22 august să se întâlnească la casa lui Drăgănescu, în comuna Pui. Î**n noaptea de 22 spre 23 august au sustras de la Postul de Miliţie din comună un arsenal întreg:** trei pistoale mitralieră AKM (automat Kalaşnikov modernizat), calibru 7,62. mm, cu pat rabatabil,

cu şase încărcătoare pline cu muniţie (30 de cartuşe capacitatea unui încărcător x 6 = 180 cartuşe) şi cutii cu încă 570 de cartuşe 7,62 mm, precum şi trei baionete; trei pistoale calibru 7,65 mm, şase încărcătoare şi 55 de cartuşe.

Î**n România se deturnau autobuze...**

Au ales foarte bine momentul: pe 22 august s-a făcut instructajul cu toţi şefii posturilor de Miliţie la judeţ, iar şeful de post din comuna Pui s-a prezentat la post abia în dimineaţa zilei de 23 august. S-a odihnit, săracul, după chinul instructajului de la judeţ. Intrând în post a rămas interzis, şi-a pus mâinile în cap şi, disperat, a dat alarma. Î**n mai puţin de o oră, Miliţia şi Securitatea din Hunedoara, Timişoara şi Bucureşti erau pregătite de intervenţie.** Au mai fost puse în situaţie de intervenţie batalioanele de Securitate din **Lugoj şi Orăştie.**

În dimineaţa zilei de 23 august, cei trei au plecat spre Haţeg şi **au urcat în autobuzul de pe ruta Haţeg-Hunedoara-Orăştie. La Călan,** sub ameninţarea armelor **au deturnat autobuzul** în direcţia Deva-Făget-Lugoj-Timişoara. Pentru autorităţi, **intenţia** celor trei era clară: **intrarea pe aeroportul din Timişoara şi deturnarea unei aeronave.** Au fost alarmate Batalionul de Securitate din Timişoara, compartimentul Arta (corespondentul U.S.L.A), Inspectoratul de Securitate Timiş, condus de col. Aurelian Mortoiu,

Brigada de grăniceri Timiş şi unitatea care, asigura paza aeroportului Timişoara.

Pe cale ierarhică au fost informaţi George Homoşteanu, ministru de Interne şi Tudor Postelnicu, şeful DSS, gen. It. Nuţă, şeful IGM şi primul-ministru Dăscălescu. În jurul orei **1030** a fost **informat şi col. Ştefan Blaga.** Acesta a ţinut permanent legătura cu şeful Inspectoratului de Securitate Timiş, căruia i-a **ordonat ca autobuzul să fie oprit între Lugoj şi Timişoara,** înainte de intrarea în Pădurea Verde şi **să ducă tratative** cu **teroriştii** până când un detaşament de la SSI va sosi la faţa locului. Col. Blaga a ordonat alarmarea unui detaşament de luptători, deplasarea la aeroportul Băneasa şi îmbarcarea în avionul special.

După terminarea demonstraţiilor, **Homoşteanu şi Postelnicu i-au raportat lui Ceauşescu** despre actul terorist. Era în jurul orei 1200. Bulversat, dar şi furios, acesta le-a cerut să plece imediat la Timişoara, în acest timp, într-un avion special pregătit pentru zbor pe aeroportul Băneasa, plini de nerăbdare aşteptau coloneii Blaga şi Constantin Tecşan, locţiitor pe probleme antiteroriste şi antideturnare şi luptătorii de la SSI. Toţi mâncau chibrituri dar nu aveau ce face: **fără ordinul expres al Comandantului suprem nu puteau acţiona.**

Trecuseră deja aproape trei ore...

„Baia" de sânge şi curajul pasagerilor

Pe cititor nu-l interesează **dispozitivul** care a fost adoptat pentru oprirea autobuzului şi capturarea teroriştilor. Pot spune că era format din peste 100 **de militari** (ofiţeri, subofiţeri şi militari în termen, plus ABI-uri, Tv-uri şi autoturisme ARE), iar comandantul dispozitivului a fost numit **col. Teodorescu.** Acest dispozitiv a fost instalat **la circa** 8 **km înainte de intrarea în Timişoara.**

S-a încercat oprirea autobuzului la intrarea în Lugoj, apoi la Topolovăţul Mare, fără succes. De mai multe ori, cei trei terorişti au deschis focul asupra militarilor din dispozitiv. În această situaţie, col. Mortoiu a cerul ministrului Homoştean **aprobarea ca militarii din dispozitiv să deschidă focul** în cazul în care teroriştii vor trage asupra lor. Cerere aprobată. Am omis să precizez că, pe drum, **geamul din spatele autobuzului** a fost **spart de Munteanu,** pentru a putea deschide focul cât mai lejer asupra maşinilor care eventual i-ar fi urmărit. Pe traseu, în autobuz s-a urcat un subofiţer de miliţie care, însă, la Lugoj, profitând de o clipă de neatenţie din partea lui Munteanu, care stătea în spate, a sărit pe fereastra spartă.

La ora 1125, **autobuzul a intrat în dispozitivul capcanei,** cei trei terorişti deschizând focul în plan vertical, pentru intimidare.

S-a putut observa că **femeile erau grupate**

spre mijloc, bărbaţii pe laterale, iar teroriştii erau unul în spate, unul la mijloc iar al treilea în faţă. Prin portavoce, col. Teodorescu le-a cerut să se predea, deoarece sunt încercuiţi. A se reţine: **Ceauşescu încă nu fusese informat, iar pe aeroportul Băneasa col. Blaga şi luptătorii din SSI aşteptau.** Autobuzul continuă înaintarea, situaţie în care se ordonă unui subofiţer să deschidă focul în plan vertical pentru intimidare.

Autobuzul se opreşte şi încep negocierile. Col. Teodorescu trage **de** timp, doar – doar detaşamentul de la SSI va primi aprobarea pentru intervenţie. **Teroriştii cer să li se pună la dispoziţie un elicopter şi 30.000 dolari.** Până la urmă, comandantul dispozitivului le spune că cererile lor vor fi aprobate, dar este nevoie de ceva timp. **Negocierile** au durat circa **o oră şi jumătate.** Acum aşteptau cu toţii. Războiul nervilor a început.

În jurul orei **1330** se pare că **teroriştii şi-au pierdut răbdarea.** Sub ameninţarea armelor, şoferul porneşte autobuzul şi loveşte şi proiectează în şanţ un ABI. **La ordin, un subofiţer deschide focul asupra cauciucurilor,** moment în care situaţia scapă de sub control.

În interiorul autobuzului se aud focuri de armă, **prima victimă** fiind **şoferul.** Autobuzul porneşte, probabil şoferul a apăsat pe acceleraţie în momentul în care a fost ucis, şi se loveşte de un

copac. Militarii din dispozitiv deschid focul. În interiorul autobuzului se aud ţipete disperate şi se observă cum **pasagerii sar asupra teroriştilor pentru a-i dezarma.**

Rănit, Drăgănescu este imobilizat. Militarii sar în autobuz şi-i dezarmează pe ceilalţi doi. Bilanţul este deosebit de tragic: 6 morţi (între care şi o fetiţă) şi 12 răniţi. Totul a durat circa **100 de secunde.** Răniţii şi teroriştii au fost transportaţi la spital.

Terorist – o meserie mortală

Primele cercetări au fost efectuate de procurorul militar şef adjunct al Procuraturii Militare Timişoara, **col. Ladistau Batorfi,** în sarcina celor trei fiind puse: furt calificat în paguba avutului public, deţinere ilegală de arme şi muniţie, lipsirea de libertate în mod ilegal, tentativă de trecere frauduloasă a frontierei, omor deosebit de grav, vătămare corporală gravă şi asociere pentru comiterea de infracţiuni. De reţinut că, după arestarea acestora, **col. Blaga a propus ca cercetarea şi judecarea celor trei să se facă public,** pentru a servi de exemplu pentru societate.

Homoşteanu i-a raportat lui **Ceauşescu** cum a fost soluţionată criza, care **a ordonat ca cei trei să fie lichidaţi fizic*** Postelnicu şi Homoşteanu i-au chemat într-un birou pe coloneii Mortoiu, Nica, Deheleanu şi Blaga. Acesta a fost „tribunalul” care a găsit legenda pentru lichidarea fizică a

teroriştilor: îi vor transporta în comuna Pui.

— N. edit.: Raportarea a făcut-o, telefonic, Tudor Postelnicu (adjunctul lui Homoşteanu), din biroul şefului Inspectoratului Timiş, de faţă fiind mai multe persoane (inclusiv col. Blaga, şeful USLA). Ceauşescu a spus textual: ***„Terminaţi repede cu ei”.*** Putea însemna şi judecarea lor de urgenţă dar Postelnicu a transmis mai departe ce a înţeles sau ce a vrut să înţeleagă…

Sursa: Neagu Cosma / Ion Stănescu – *„Adevăruri” demontate,* Ed. Paco, pag. 89 – 90. Ion Stănescu a fost şeful Securităţii şi ministru al turismului.

pentru „reconstituirea furtului de la postul de Miliţie” şi vor fi împuşcaţi Hub pretextul „fuga de sub escortă”.

Drăgănescu era rănit destul de grav, aşa că la „reconstituire” au fost duşi **Butincu şi Munteanu,** într-un ARE care s-a îndreptat spre Deva. **Lângă Făget,** cum şoseaua trecea printr-o pădure, au intrat **într-o poiană,** ce a devenit **locul de execuţie a celor doi.** Călăii: col. Tecşan şi pit, adj. Iulian Laza. De faţă a fost şi col. Deheleanu. Cadavrele au fost transportate la Deva, unde gen. Macri „aranjase” toate problemele: au fost înmormântate pe ascuns în Cimitirul Călugăreni.

După un timp, **Drăgănescu a fost „ajutat” să se spânzure în celula** în care era închis **de către… Gheorghe Gornic, medic militar**

ginecolog şi medic-şef al Inspectoratului Judeţean de Securitate Timiş. A fost înmormântat, tot pe ascuns, în Cimitirul Săracilor din Timişoara…

Asasinii de la Otopeni – în libertate, uslaşii – condamnaţi…

În 1993 s-a redeschis ancheta, procesul din dosarul „Autobuzul" durând **până în martie 2002.** Pentru a prezenta întregul proces, sentinţele date şi recursurile mi-ar trebui prea mult spaţiu tipografic. Aşa că mă voi mărgini în a prezenta că, prin Decizia nr. 1292, din: 2.03.2002, **Curtea Supremă i-a condamnat pe Nica şi Blaga la câte 13 ani de închisoare, iar pe Laza la 12 ani.** Prin aplicarea prevederilor Decretului 11/1998, li s-a redus pedeapsa la jumătate. **Deheleanu, Nica, Blaga şi Laza au fost degradaţi militar…**

M-am gândit foarte mult înainte de a prezenta acest act terorist. Modul în care au fost lichidaţi cei trei terorişti mi-a lăsat un gust amar, mai ales că **doi dintre ei** au fost **lichidaţi de Tecşan,** care între timp a **decedat.** Sunt convins că, prin aceasta, uslaşii au scăzut în ochii cititorilor, îi întreb: era mai bine dacă treceam sub tăcere această acţiune? Şi îi rog să aibă în vedere că, prin acţiunea unui ofiţer superior din fosta U.S.L.A., nu poţi învinui circa 800 de cadre. Ştefan Blaga a cerut ca cei trei să fie judecaţi public.

Reacţia lui Ceauşescu e în nota acelor

vremuri: **un proces public ar fi adunat mii de oameni, plus mass-media din străinătate** şi s-ar fi dovedit că „societatea socialistă multilateral dezvoltată” nu este perfectă. Dacă cei trei ar fi fost judecaţi, nu public, dar ar fi fost judecaţi – pentru că oricine are dreptul la judecată – **ar fi fost condamnaţi la moarte.** Mai sunt sigur de un lucru: **dacă cei care au executat ordinele ar fi refuzat, ar fi avut aceeaşi soartă** cu cei trei terorişti…

De data aceasta, fără nicio intenţie de a jigni pe cineva, mă adresez cititorilor fără prejudecăţi în analizarea unei situaţii, cititorilor care cunosc evenimentele din decembrie 1989. Nu vi se pare dubioasă redeschiderea acestei anchete? De la sfârşitul lui decembrie 1989, părinţii, soţiile, rudele celor ucişi la Aeroportul Otopeni, a celor atraşi în capcană şi masacraţi în faţa sediului M.Ap.N. cer dreptate. Călăii lor sunt şi acum în libertate.

Cei judecaţi în dosarul *„Autobuzul”* au fost **condamnaţi** pentru uciderea a trei terorişti (fiecare a avut câte o contribuţie) care au omorât 6 persoane nevinovate, între care o fetiţă minoră, şi au rănit alte 12. **Cel care au ordonat şi înfăptuit masacrele de la Otopeni şi din faţa sediului** M.Ap.N. **au ucis de cinci ori mai multe persoane. Şi sunt liberi.**

Cei ucişi în vâltoarea evenimentelor din decembrie 1989 au avut ghinionul de a face parte

din Şcoala de subofiţeri de va Câmpina şi din U.S.L.A. Cei care i-au lichidat pe cei trei terorişti au făcut parte din fosta Securitate şi Miliţie. Fără comentarii!…

Capitolul IV

RĂZBOIUL PSIHOLOGIC ÎMPOTRIVA U.S.L.A.

Teroriştii – criminalii noii Puteri

Dezinformarea din zilele noastre a devenit o adevărată artă, practicată de persoane deosebit de inteligente, având o pregătire specifică. Ea are un singur scop: prezentarea denaturată a unei situaţii, stare de fapt, într-o perioadă bine determinată. Speculându-se lipsa de informare a populaţiei, greutăţile prin care trece la un moment dat, **dezinformarea caută şi reuşeşte să amplifice nemulţumirile maselor,** să **le dirijeze în direcţia dorită,** asupra celor care trebuie discreditaţi, în cadrul ei sunt răspândite o serie de „informaţii” provenite din aşa-zisele „surse sigure”, se răspândesc zvonuri false, se difuzează **ştiri false** pe cale audio şi vizuală **cu un sâmbure de adevăr,** care are scopul de a da credibilitate.

De-a lungul vremii, dl. **Ion Iliescu** a exprimat mai multe **„sentinţe”** şi am avut ambiţia să aleg una care se potriveşte evenimentelor din decembrie 1989, care au dus ca o lovitură de stat să fie îndreptată împotriva unei revoluţii: *„Adevărul despre teroriştii din Decembrie 1989 va*

fi cunoscut atunci când şi americanii vor afla cine l-a omorât pe J.F. Kennedy”.

Lucrătorii serviciilor secrete cunosc că **un profesionist al crimei dispare „în ceaţă”.** Rămân, însă, **urme.** Şi ai naibii terorişti, deşi se ştie că au fost dintre fiii lui Allah, dintre urmaşii lui Ivan cel Groaznic, ori urmaşi ai amiralului fără flotă, sau de alte etnii **au făcut ca toate urmele să arate că crimele au iz dâmboviţean.** Aşadar, terorişti autohtoni. Străini nu au fost, deci asasinii pot fi catalogaţi ca terorişti cu multă îngăduinţă. Eu tot terorişti la voi spune, pentru că, în fond, **nu mâna de lucru contează, ci creierele care au conceput şi coordonat** întreaga mascaradă. **Şi lichelele** care au ştiu să profite.

Cu aceştia lucrurile sunt clare. Ultimul de pe listă, Ion Iliescu, a devenit primul *(„ultimii vor fi cei dintâi”).* ***loX*** **asasinii-conspiratori şi-au albit activitatea din sângerosul decembrie cu ajutorul lichelelor.** La început, asasinii-conspiratori au afirmat că teroriştii au acţionat, cu sânge rece, din dragoste faţă de „mult iubitul şi mult stimatul”. În discursul său televizat, dl. Ion Iliescu nu s-a putut abţine să nu vorbească despre *„idealurile comuniste întinate de Ceauşescu”.*

Teroriştii au ucis pentru noua Putere instalată. Pentru a se crea atmosfera de teroare psihică şi terorism calificat au fost create **diversiuni** care au necesitat chiar **sacrificarea** singurilor luptători antiterorişti din România:

USLAŞII.

Nicu Ceauşescu şi Florin Piersic – conflictul... conducătorilor auto

Exemplul pe care îl voi prezenta poate nu este cel mai bine ales, dar este deosebit de semnificativ: **povestea privind „bătaia" pe care securiştii din garda personală a lui Nicu Ceauşescu ar fi administrat-o actorului Florin Piersic, în restaurantul „Moldova" din Bucureşti.** M-am oprit asupra acestui exemplu, deoarece o ţară întreagă povestea amănunte picante: cum că înainte de a intra în local, Nicu Ceauşescu ceruse evacuarea acestuia. Rămăsese numai Florin Piersic cu soţia sa Ana Szeles, pe care Nicu a invitat-o la dans şi de aici întreaga bătaie. Sau că Nicu i-ar fi pretins acesteia să se dezbrace, iar Florin ar fi reacţionat ca un adevărat bărbat. Câte nu se povesteau despre spitalizarea îndrăgitului actor, despre vizitele pe care Elena Ceauşescu i le făcea la spital!?!

Am realizat că aceste zvonuri sunt false, în mod practic, când, fiind în concediu la Oradea, multe cunoştinţe (inclusiv rude) mi-au povestit cu lux de amănunte scena cu bătaia, mirându-se că nu cunosc nimic. Lucrând la U.S.L.A., cunoşteam doar atât: **între Nicu Ceauşescu şi Florin Piersic avusese loc o ceartă destul de dură, dar pe motive de circulaţie.** Fiind la volanul autoturismelor personale, fiecare îşi susţinea „adevărul" său.

De fapt, **între cadrele Ml, în special la Direcţia a V-a şi U.S.L.A. erau de notorietate încercările lui Nicu de a scăpa de cei care îi asigurau gardarea, că umbla prin restaurante în stare de ebrietate, că avea nenumărate aventuri galante, sau chiar gardă personală, angajată de el.** Dar de aici şi până la asemenea zvonuri...!!! în fapt, ele erau favorizate de însuşi modul lui de comportare. Realitatea este că **încerca mereu să scape de gardare:** el circula la bordul unui *Alfa Romeo,* iar însoţitorii în... Dac/7.

Cu această ocazie doresc să prezint un alt adevăr privind decesul lui Nicu Ceauşescu, survenit la o vârstă tânără. Când a murit, s-a spus că *„moartea lui s-a datorat alcoolului”, „ficatul era praf „*etc.

Era băutor, dar **moartea i s-a datorat... iradierii.**

Cred că nu greşesc afirmând că, **în nicio ţară din lume, poporul nu a fost minţit, dezinformat şi manipulat aşa cum s-a făcut la noi în timpul evenimentelor din decembrie 1989 şi după. Rolul principal l-au avut radioul şi televiziunea. Mai ales televiziunea.** Nu mă voi referi la aceasta. Voi căuta să prezint **perfidul război psihologic care i s-a dus împotriva uslaşilor,** cu urmările sale deosebit de tragice.

În timpul evenimentelor din decembrie 89, cât

şi după aceea, USLA **I** fost prezentată în diferite chipuri: *„unitate de terorişti”, „unitate de criminali”,* iar lucrătorii ei au fost etichetaţi drept *„terorişti”* şi *„criminali”.* Cum de s-a ajuns ca singura unitate antiteroristă existentă la acea dată în ţară, o unitate de elită recunoscută pe plan internaţional, să fie etichetată ca *„unitate de terorişti”?* Mai ales, avându-se în vedere faptul că, încă de la început, a jucat rolul de deschizător de drum în lupta antiterorisă pe teritoriul naţional, netezind drumul Brigăzii Antiteroriste constituită în 1990.

Momentan nu vreau să clarific ceea ce au făcut uh **Militam,** G.V. **Voiculescu, Hortopan** sau **ing. Montanu.** Doresc să relev un aspect mai puţin cunoscut marelui public: **asupra U.S.L.A. s-a desfăşurat un adevărat război psihologic, cu toate componentele sale.**

Iulian Vlad l-a ignorat pe Ceauşescu!

Înainte doresc să scot în evidenţă **activitatea gen, col. IULIAN VLAD,** care, în pofida ordinului primit, în ziua de **17 decembrie 1989,** de reprimare a demonstraţiilor:

— A ordonat ca, sub nicio formă să nu se tragă;

— A ordonat ca unităţile de securitate să nu se implice în acţiuni de stradă.

Acest lucru a reieşit deosebit de clar în timpul procesului, când, **din totalul de 54 de martori audiaţi, majoritatea ai acuzării, niciunul nu a**

declarat că gen, col. Iulian Vlad ar fi dat ordin de reprimare.

În seara zilei de **16 decembrie 1989,** gen, col. Iulian Vlad a dat ordin ca subunităţile Trupelor de Securitate, desemnate să participe la restabilirea ordinii la Timişoara, să plece în misiune fără muniţie.

În ziua de **18 decembrie 1989,** prin col. Raţiu, şeful Direcţiei I din D.S.S., a ordonat tuturor şefilor Inspectoratelor Judeţene de Securitate ca, indiferent de ce situaţie se va crea în judeţele de care răspund, **să nu se tragă, să nu se implice în acţiunile de stradă.** Tot la aceeaşi dată, prin şeful Direcţiei de cercetări penale, a ordonat punerea în libertate a tuturor persoanelor care se aflau în arestul Securităţii la data respectivă, cu mandat de arestare.

În dimineaţa zilei de **22 decembrie 1989:**

— A ordonat subunităţilor din Trupele de Securitate de a lăsa liberă intrarea în Piaţa Palatului;

— Ulterior, a ordonat acestor subunităţi şi Şcolii de ofiţeri Băneasa de a se retrage în cazărmi;

— A ordonat cadrelor Direcţiei a V-a şi ale USLA de a permite accesul în sediul CG şi să nu se tragă sub niciun motiv;

— A ordonat comandantului Trupelor de Securitate, gen. Ghiţă, de a lăsa liber accesul manifestanţilor la Televiziune şi Radio;

— A ordonat întărirea măsurilor de pază şi securitate la obiectivele de importanţă deosebită, unde ar fi putut să se producă acţiuni diversioniste.

În ziua de **22 decembrie 1989,** în jurul orei **1400,** s-a pus în subordinea noii Puteri ce se constituia atunci. În această situaţie, **a transmis ordinul de preluare a** DSS, **cu toată organigrama sa, de către M.Ap.N.** De asemenea, a ordonat ca toate efectivele D.S.S. să execute numai ordinele ce le vor primide la comandanţii acelor unităţi ale M.Ap.N. În subordinea cărora intră. Apoi, s-a adresat tuturor unităţilor de Securitate, unităţilor Ml prin Apelul difuzat la radio şi televiziune, apel cunoscut de întreaga ţară.

A mai desfăşurat şi alte activităţi, dar legat de problema pe care o tratez, aceste ordine sunt esenţiale. Esenţiale, deoarece de activitatea U.S.L.A. răspundea în mod direct gen, col. Iulian Vlad.

Deci, **încă de la început** U.S**.L.A. s-a pus în slujba Revoluţiei.**

Pe **22 decembrie 1989,** după primul discurs al domnului Ion Iliescu, col. Ardeleanu, comandantul U.S.L.A., în faţa generalilor Iulian Vlad şi Ştefan Guşe, a revoluţionarilor prezenţi în acel birou din sediul CC, a exprimat adeziunea unităţii pe care o comandă faţă de Revoluţie şi a precizat că **efectivele sunt în unitate,**

armamentul şi muniţia încuiate şi sigilate.

În după-amiaza aceleiaşi zile, împreună cu unul dintre locţiitorii săi, col. Gherghina Gheorghe, se prezintă din nou la sediul CC, convocaţi de gen, col. Iulian Vlad şi gen. mr. Ştefan Guşe. După circa o oră, împre – ună cu Isac Constantin, reprezentant al F.S.N. pentru U.S.L.A., revine în unitate, convoacă efectivele şi le transmite ordinul***: „(...) DIN ACEST MOMENT, UNITATEA, ÎN ÎNTREGUL Ei, SE AFLĂ LA DISPOZIŢIA FRONTULUI Şi A REVOLUŢIEI, URMÂND A EXECUTA MISIUNILE ŞI SARCINILE CE îl vOR FI ÎNCREDINŢATE".* Şi totuşi...

Dezinformarea „liberă" de la TVR

Am afirmat, la început, că **prima componentă a războiului psihologic îndreptat împotriva** U.S**.L.A. a fost dezinformarea şi semănarea sentimentului de neîncredere a populaţiei şi Armatei faţă de uslaşi.** Aceasta s-a făcut treptat, **prin intermediul Televiziunii Naţionale (Libere).** După **Ce** Teodor Brateş, George Marinescu, Victor Ionescu şi alţii] au reuşit să semene panică în rândul populaţiei şi neîncrederea Armatei faţă de toţi cei care purtau petliţe albastre, calificându-i drept *„securişti terorişti",* la un moment dat, pe post, apare un general ceva mai familiarizat cu limbajul militar: **gen. Tudor!!!** lată ce spune acest general: ***„Cm***

(vire *acţionează împotriva poporului sunt*

trupe speciale, trupe antiteroriste *şi alte trupe ale fostei conduceri, puţine la număr, dar înrăite”.* I Vintre cele spuse, o întreagă naţiune este dezinformată. Şi Armata.

Dar să vedem **ce trupe speciale avea Ministerul de Interne.**

Erau **Trupele de Securitate,** similare Infanteriei, reînfiinţate în august 1964. **Nu erau trupe represive.** Participau la paza şi apărarea obiectivelor de importanţă deosebită, la menţinerea ordinii şi liniştii publice, în localităţi, la munci agricole şi industriale. Iar când situaţia impunea, participau la capturarea dezertorilor (majoritatea fiind înarmaţi) şi a deţinuţilor evadaţi din penitenciare. Şi din cine erau formate Trupele de Securitate? **Din militari în termen,** fii de ţărani şi muncitori, **mai rar** de **intelectuali şi deloc ai Nomenclaturii.** Deoarece, aceştia erau capabili să reziste la greutăţi şi intemperii. **Instrucţia şi pregătirea lor era mai grea, mai dură ca la M.Ap.N.** dar şi disciplina era la ea acasă. Se punea accesul pe formarea lor ca foarte buni trăgători cu armamentul de infanterie, să cunoască procedeele de atac şi apărare, cu şi fără armă. Să fie disciplinaţi, echilibraţi psihic. Cunosc foarte bine aceste trupe deoarece, după terminarea şcolii de ofiţeri, timp de aproape 12 ani am activat în cadrul Batalionului de securitate din Oradea, în funcţiile de comandant pluton şi comandant companie.

Şi se găsesc un Brateş, un Popescu, un Tudor (mai grav, un general) să-i culpabilizeze! Pe cine? Pe cei care **au permis accesul liber al revoluţionarilor la Televiziune şi Radio!** Pe cei care, la ordinul gen, col. Iulian Vlad, **erau în incinta unităţilor** sau îşi îndeplineau misiunile specifice, lucru reieşit clar în urma cercetărilor.

Deci, acestea erau trupele speciale ale M.I. De multe ori, m-am întrebat: oare părinţii şi rudele acelor tineri care, în acel decembrie 89, îşi satisfăceau serviciul militar în cadrul acestor trupe au crezut în această dezinformare? Au crezut că fiii lor sunt „terorişti”?

Să vedem acum care erau trupele antiteroriste. Î**n România era o singură unitate specializată în lupta antiteroristă,** pregătită să ia toate măsurile ca pe teritoriul naţional să nu se producă niciun act terorist. Iar dacă se producea (Doamne fereşte!) să intervină. Să lupte împotriva celui mai fanatic duşman al lumii contemporane: teroristul. Era Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă, o unitate de elită, formată din aproximativ 1.300 de cadre. Era **unitatea de elită a Ţării. Deci o singură unitate,** generale (r) Tudor, **şi nu trupe!!** Pentru prima oară, întreaga naţiune afla despre *„trupele antiteoriste”*. Aceasta este **o dezinformare,** când nu se face deosebirea dintre „o *unitate antiteroristă”* şi *„trupe antiteroriste”…*

Precizare necesară. În prima ediţie a acestei

cărţi am afirmat că efectivul de cadre al U.S.L.A. era de circa 800, în raport de fluctuaţia acestora. După pensionarea mea (1986), ca urmare a creşterii numărului de misiuni şi a obiectivelor date în competenţă, au mai fost încadrate alte cadre, astfel că, **în decembrie 1989,** numărul acestora era de circa **1.300** (şi nu 1.500, chiar 2000, cum am întâlnit în diferite materiale ori cărţi).

Nu termină bine acest general, că intervine **Petre Popescu** (putea lipsi?): ***„Studenţii din Grozăveşti cer ajutor. Sunt atacaţi de trupe*** di ***securitate!”*** O altă dezinformare! Şi populaţia credea, nu era pregătită pentru războiul psihologic. Dar, nu s-a mirat nimeni şi nu s-a întrebat în acelaşi timp: *„Oare, aceste trupe aveau comandanţi atât de proşti, încât de câte ori «atacau» strigau: «Atenţie! Vă atacă trupele de securi-tate»!?”* Studenţii nu au fost atacaţi de nimeni.

Bre, Popescule, ştii ce cred eu? Studenţii din Grozăveşti au fost „atacaţi de un comando” feminin, format din „brunete” care voiau să-şi găsească şi ele fericirea în Revoluţie. **Dacă erau atacaţi de trupe de securitate, Dumnezeu cu mila Sa pentru toţi studenţii din Grozăveşti!...**

Dar **Brateş** îl întrerupe: ***„Nu sunt trupe de securitate, ci comandouri.*** *Dracu’ ştie cum să le mai zici! „*Chiar că nu avea de unde să ştie! Păi, chiar că nu ştii bre Tică! Şi să-ţi mai spun ceva

băiatu’: chiar dacă ai şcoala dezinformării, foloseşti cuvinte aiurea! Un specialist în domeniu ştie că **formaţiunile de comando sunt alcătuite din luptători cu o pregătire deosebită,** trimişi să execute misiuni de domeniul incredibilului, pe care unităţile Armatei, din nicio ţară, nu sunt capabile să le îndeplinească. De multe ori, aceste comandouri sunt formaţiuni/ subunităţi de sacrificiu. Se sacrifică, dar îşi îndeplinesc misiunea. Aceasta nu înseamnă că sunt formate din fanatici. Nuuu! Sunt **luptători de elită,** conştienţi de ceea ce riscă. Ulterior, bre Tică, după anii ’70, denumirea de „comando” a fost atribuit grupurilor de terorişti care comiteau o acţiune teroristă. Lucru total greşit. Însă pentru că a fost adoptat în terminologia internaţională, vis-à-vis de terorişti, a rămas aşa.

Prin comunicatul lui Brateş, cei vizaţi direct erau uslaşii. Pe bună dreptate, cadrele specializate din Armată au făcut imediat legătura: *„Stai, dom’le! Păi, comandouri nu putea forma decât U.S.L.A!”* Acelaşi lucru l-au crezut toate persoanele care aveau cunoştinţă despre existenţa acestei unităţi.

Ştii ce îţi mai spun, tovarăşe-domn Brateş, care dezinformai o naţiune întreagă şi instigai la omor deosebit de grav? Conducerile C.I.A., K.G.B., G.R.U., AVO ŞI MOSSAD încă nu s-au întrunit pentru a stabili, de comun acord, instituirea şi acordarea unei medalii pentru cel mai bun

dezinformator al războiului psihologic. Ai merita-o din plin!

Un oarecare merit în activitatea de dezinformare a populaţiei şi a Armatei, de incriminare a uslaşilor, l-a avut şi Ion Iliescu. În auzul întregii naţiuni, a afirmat***: „(...) teroriştii-securişti sunt înarmaţi ca puşcaşi specializaţi în guerila urbană”.*** Auzind această afirmaţie, semnatarul

Nestor rânduri, şi cred că foarte multe cadre din Ministerul de Interne şi Ohlar Armată am făcut imediat legătura cu uslaşii. Deoarece, U.S.L.A. era mngura unitate din ţară care avea luptători specializaţi în luptele de stradă.

Dezinformarea – prima etapă

Ca urmare, **campania de dezinformare, prima etapă a războiului psihologic asupra U.S.L.A., a fost atinsă.** Uslaşii erau, în viziunea populaţiei şi a Armatei, „terorişti”. Doresc să trag o concluzie care ar trebui să dea de gândit multora. **Televiziunea a avut rolul principal în difuzarea informaţiilor false, în crearea isteriei de masă, în transformarea şi implementarea în mintea oamenilor a ideii că teroriştii sunt securiştii, sunt uslaşii.** Televiziunea s-a transformat într-o tribună de la care persoane direct interesate au făcut ca dezinformarea şi minciunea să-şi dea mâna. Prima victimă a fost adevărul, iar zvonurile şi „informaţiile” din „surse sigure” au avut o

eficacitate deosebită. După cum a definit specialistul american L. White, încă din 1970, *„principalul scop al propagandei, în cadrul războiului psihologic, este reacţia emoţională şi scăderea capacităţii de gândire critică”.*

Diversiunea s-a extins după asasinarea soţilor Ceauşescu. În Capitală şi în ţară au apărut o mulţime de fluturaşi, de genul: *„Crăciunul al vostru, Anul Nou al nostru”.* Şi cine putea afirma *„Anul Nou al nostru”* decât Securitatea? în timpul acesta, **Silviu Brucan a propus, iar Nicolae Militaru a ordonat arestarea generalilor de la M.I.**

Atunci, în acel decembrie însângerat, persoane ca Ion Iliescu, Nicolae Militaru, Petre Roman, Silviu Brucan ş.a., care deţineau funcţii oficiale, difuzau informaţii deosebit de grave care au provocat panică, groază chiar, au aţâţat ura împotriva a doua structuri deosebit de importante, vitale chiar, într-un stat: Securitatea Naţională şi Armata. Au aţâţat ura şi neîncrederea împotriva singurei unităţi antiteroriste din România – USLA Şi mai grav este faptul că, **din studioul 4,** persoanele enumerate mai sus, dar şi multe altele încă, **au incitat la omor deosebit de grav.**

Dar, cel mai grav este că populaţia era slab pregătită, sau chiar deloc, cu privire la războiul psihologic. Î**n decembrie 1989, dar mai ales după, specialiştii în dezinformare s-au aliat cu provocatorii de** cri**: e. Şi aceştia, bine**

şcoliţi, care au servit şi servesc interesele altor state. Ei au reuşit la început să discrediteze SECURITATEA NAŢIONALĂ, să o desfiinţeze.

Apoi, după ce au semănat disensiuni în cadrul Oştirii române, **au stimulat conflicte interetnice, au destabilizat industria şi au fali-mentat agricultura,** au distrus şeptelul. În unele cazuri, **au incitat la acţiuni de forţă un segment al populaţiei** (minerii), ori au folosit mişcările sindicale şi studenţeşti. Toate acestea, **pentru destabilizarea situaţiei** şi abaterea atenţiei naţiunii române de la adevăratele probleme, care o frământau.

În cadrul acestui perfid război nu-ţi cunoşti adversarul. El poate fi cel mai bun „prieten" al tău, îţi zâmbeşte permanent (nu-mi permit aluzii). Iar tu nu-ţi cunoşti duşmanul. Te uiţi în ochii lui, dar nu-l descoperi.

Pentru a supravieţui, ai o singură şansă: să evaluezi corect informaţia care îi se dă.

Nicolae Militaru şi... „arma prostului".

Începe o nouă etapă a războiului psihologic împotriva uslaşilor., De data aceasta mai dură. Gradată şi ea. Principalul „compozitor, orchestrator şi dirijor" – gen. NICOLAE MILITARII (Lepădat).

Este dureros să accentuez că, în timpul evenimentelor din decembrie 1989, **un general (r), numit ilegal ministru al Apărării**

Naţionale, se face vinovat de răspândirea celor mai mari şi aberante zvonuri cu privire la terorişti. Se face vinovat de incitare la crimă, de emiterea unor ordine personale în urma cărora au murit persoane nevinovate. Şi mă voi referi exclusiv la activitatea împotriva uslaşilor.

Unii îmi vor reproşa poate, în necunoştinţă de cauză, că mă refer la persoana dânsului după ce a decedat. Absolut fals. Încă din primăvara anului 1995, în săptămânalul ***„Crişana Plus” (***Oradea), apoi în revista ***„OBIECTIV MAGAZIN”,*** am prezentat „activitatea” gen. (r) Nicolae Militaru. Fără falsă modestie, impactul asupra cititorilor a fost deosebit. Imediat după ce a fost numit ministru al Apărării Naţionale, a trecut la răzbunare. A folosit arma numită în popor *„arma prostului”…*

La doar câteva ore după ce TVR, devenită brusc „Liberă”, a început să transmită, în premieră mondială, „Revoluţia în direct”, pe sticlă a apărut un individ care, cu o voce răstită s-a prezentat: *„Sunt generalul* ***Nicolae Militaru”. Î****nconjurat de încă un general, un amiral şi doi ofiţeri inferiori de la M.Ap.N., **a ordonat, de mai multe ori,** pe un ton cazon: **„Opriţi măcelul!”** Dar pentru Dumnezeu, **chiar atunci trebuia arestat**! Pe străzi, populaţia striga din răsputeri*, Armata e cu noi”,* Ion Iliescu nu apucase să vorbească despre *„terorişti care trag din toate*

poziţiile”, iar în Capitală şi în ţară **era linişte** (în sensul că încă nu deschisese nimeni focul), dar Militam cerea cu insistenţă: *„Opriţi măcelul”,* **strigând „catalogul”** – numirea unor comandanţi de garnizoane, de Mari Unităţi ori de Armată care să *„oprească măcelul”.* Sunt de acord cu cei care au afirmat că **cele două cuvinte constituiau o parolă...**

Aflat sub drapelul Armatei Române, acest general a fost **dovedit de** către Direcţia contrainformaţii militare (Direcţia a IV-a) – **gen. Nuţă.**

Lt. col. Trosca, mr. Cotună sunt câţiva dintre cei care i-au lucrat dosarul – **că a servit decenii la rând interesele Moscovei.**

În lucrarea „De la informaţii la contraspionajul militar”, la pag. 44, generalul de divizie (r) Victor Negulescu precizează: *„Gral (r) Nicolae Militari s-a născut la 10.11.1925. Promoţia de ofiţeri: 30 decembrie I949. După absolvirea Academiei Militare Generale, urmează studiile în URSS, la Academia Militară «Voroşilov». Îndeplineşte diferite funcţii, până la cea de comandant de Armată. În* ***1983*** *a fost* ***trecut în rezervă,*** *fiind* ***documentat informativ ca aparţinând grupului «Corbii»*** *(...) în dosarele de cercetare informativă* ***existau dovezi certe ale trădării acestuia,*** *nu din dorinţa de înlăturare de la putere a lui Ceauşescu, ci pentru mijloacele şi forţele ce trebuiau să intervină pentru înlocuirea*

dictatorului, respectiv tancurile sovietice. Printre dovezile apartenenţei sale la GRU s-a aflat şi o înregistrare a unei convorbiri, pe litoral, cu doi generali sovietici pe care ***îi asigura că el, gen. N. Militam, poate fi considerat întotdeauna ca un ostaş sovietic pe pământ românesc"...***

Arestarea gen. Vasile Gheorghe, cel care până în decembrie 1989 a condus Secţia contrainformaţii militare din D.S.S., **precum şi a ofiţerilor din Direcţia a IV-a, a reprezentat poliţa pe care a plătit-o acestora pentru faptul că au avut curajul de a da în vileag, cu probe incontestabile, relaţiile pe care le-a avut cu străinii, atât el personal, cât şi Ileana, fiica lui.** A vrut să-i înlăture (a se citi ucide) pe toţi cei care cunoşteau activitatea anterioară şi care se făceau vinovaţi că, el Nicolae Militaru, a fost îndepărtat din armată:

— Gen. Nuţă Constantin, înainte de a fi numit şef al IGM, a lucrat timp îndelungat în Serviciul de contrainformaţii militare, aflându-se chiar la conducerea Direcţiei a IV-a; a fost ucis;

— lt. col. P.m.) Trosca Gheorghe, până a fi numit şef de Stat Major la U.S.L.A., a lucrat şi în cadrul Direcţiei a IV-a, şi a făcut parte din colectivul care l-a dovedit ca trădător; a fost ucis;

— Mr. Cotună, înainte de a fi transferat la U.S.L.A., şi promovat şeful Serviciului de protecţie antiteroristă apropiată, format din luptători de elită, profesionişti desăvârşiţi, formaţi în ani de

zile, a lucrat în domeniul contrainformaţiilor militare; a fost ucis;

— Gen. Vasile Gheorghe, şeful Direcţiei a IV-a, a fost inclus pe lista generalilor care au fost arestaţi la 31 decembrie 1989 (Vlad Iulian, Bucurescu Gianu şi Stamatoiu Aristotel) personal de către Nicolae Militaru.

Concluziile vă rog să le trageţi singuri…

La începutul lunii **ianuarie 1990,** generalul **Militam,** împreună cu **G.V. Voiculescu** sunt cei care **au coordonat efectiv trecerea întregului D.S.S. În subordinea Armatei.** Cu această ocazie, **Armata a preluat şi arhivele Securităţii. În** lucrarea amintită, la aceeaşi pagină, gen. (r) Victor Negulescu precizează că, cu această ocazie, **Militaru** ar fi **distrus dosarul *„Corbii”*** Doresc să subliniez următorul fapt: şi în primăvara anului 2007, arhivele Direcţiei a IV-a – Contrainformaţil militare – se află tot în custodia Armatei şi considerate încă „Strict secret”.

În plină „Dosariadă”, care a demonstrat caracterul mărunt al multor intelectuali şi oameni politici, **nimeni,** dar absolut nimeni, nici măcar CNSAS, ciolanul pe care s-au bătut multe persoane, **nu a pus problema declasificării acestor arhive.** Sunt sigur că acolo se află informaţii deosebit de importante care ar periclita liniştea şi „siguranţa” multor persoane care s-au cocoţat în vârful Puterii şi nu „siguranţa naţională”. După cum sunt sigur că **acolo se**

găsesc dosarele multora dintre actualii guvernanţi, ce s-au aflat în colimatorul Securităţii pentru că au fost în slujba K.G.B. ori a G.R.U.

Tragedia de la Otopeni

Masacrul de la Otopeni a fost pregătit din timp şi a făcut parte din diabolicul scenariu ţesut în jurul teroriştilor, terorişti care nu au putut fi dovediţi. Astfel, în seara zilei de 22 decembrie, la **ora 2057,** un comunicat al FSN transmis de George Marinescu arăta că **s-a luat legătura cu Ambasada URSS la Bucureşti pentru a trimite trupe în ajutor.** Gen. Mocanu Mircea de la CAAT a primit ordin ca **Aeroportul Băneasa să fie pregătit pentru a primi elicoptere sovietice.**

De asemenea, **tot la Otopeni s-a transmis informaţia că o coloană de blindate vine de la Câmpina să atace Capitala.** S-a transmis ca acea coloană să fie oprită cu orice preţ. Acest ordin a venit pe telefonul direct de la Otopeni, telefon de 3 cifre pentru comunicare numai între comandamentele unităţilor militare şi M.Ap.N. Deci, nu putea proveni decât de la generalii N. Militaru sau V.A. Stănculescu…

Anterior, în aceeaşi zi, **la orele 14°°, din ordinul gen. Rus, transmis gen. Drăghin şi lt. col. Răchita, schimbul de uslaşi care îşi executa serviciul la Aeroportul Otopeni, condus de lt. col. Vizitiu Tănase, şi militarii**

din Trupele de Securitate care îi sprijineau, sunt dezarmate. Cadrele sunt batjocorite, scuipate, etichetate în fel şi chip, legate.

Acum se impune o precizare, absolut necesară pentru a ridica vălul de suspiciune care a planat asupra uslaşilor. **U.S.L.A...** prin serviciul special destinat, **şi subunitatea** cu petliţe albastre **din Trupele de Securitate NU ASIGURAU PAZA ŞI APĂRAREA AEROPORTULUI OTOPENI,** cum greşit au afirmat o serie de jurnalişti. Au afirmat-o chiar părinţii, soţiile, fraţii şi rudele acelor tineri nevinovaţi, ucişi pe Aeroportul Otopeni (drumul 9) în dimineaţa zilei de 23 decembrie 1989.

U**.S.L.A.,** prin serviciul destinat acestui scop, **asigura controlul uititerorist şi antideturnare** la Aeroportul Otopeni. Nu îşi precupeţeau vi, iţa, mai ales în cazul coletelor suspecte a conţine bombe artizanale.

La toate aceste activităţi, uslaşii erau sprijiniţi în mod direct de către militari în termen dintr-o subunitate a Trupelor de Securitate. Fără aceşti bravi militari, misiunile nu se puteau îndeplini.

PAZA ŞI APĂRAREA AEROPORTULUI OTOPENI ERA ASIGURATĂ **DE UNITĂŢI ŞI SUBUNITĂŢI DIN M.Ap.N.,** cu armamentul şi tehnică de luptă specifică, care nu erau în dotarea U.S**.L**.A. Cu acestea, uslaşii aveau **planuri de cooperare,** de intervenţie în toate situaţiile imaginabile care se puteau produce. Se înţelegeau şi au cooperat foarte bine până în acea fatidică zi

de 22 decembrie 1989. Toate acestea le scriu în cunoştinţă de cauză, având în vedere şi faptul că, **aproape doi ani (1984 – 1985), am fost şeful unui schimb la Aeroportul Otopeni.** Au fost cei mai grei ani ai mei ca uslaş. Mai ales din punct de vedere al solicitării psihice.

Deci, pe 22 decembrie, ora 14, schimbul de uslaşi şi militari în termen din Trupele de Securitate, care îşi executau serviciul, sunt dezarmaţi. **După cum graniţele ţării au fost deschise în totalitate,** aşa **şi Aeroportul Otopeni – principala poartă aeriană a ţării – a fost lăsat vraişte.** Şi aceasta, circa 6 luni, când controlul antiterorist şi antideturnare s-a dus dracului! **Sosea şi pleca cine voia şi cu ce voia.** A fost a doua mare greşeală a noii conduceri abia instalate, a celeia care a dat lovitura de stat, ale cărei repercusiuni le simţim şi în zilele noastre. Doar intrasem în democraţie!

Prima greşeală a fost distribuirea armamentului către populaţie. Ordinul a fost dat de col. Pârcălăbescu, pe atunci şeful Gărzilor Patriotice Naţionale. Armamentul şi muniţia care au fost distribuite populaţiei erau în gestiunea gărzilor patriotice. Distribuirea s-a făcut haotic: cine a dorit a primit o armă şi muniţie, a plecat unde a vrut şi a făcut ce a vrut. Pe unele casete se văd tineri, chiar copii, trăgând cu pistoale mitralieră. Şi dl. Iliescu a cerut distribuirea de armament populaţiei…

După dezarmarea acestora, **gen. Rus solicită comandantului Trupelor de Securitate, gen. Ghiţă, să trimită o subunitate pentru întărirea pazei Aeroportului Otopeni. Generalul Ghiţă, împreună cu locţiitorul dânsului hotărăsc să trimită subunitatea de la Câmpina.**

Foarte interesant este următorul aspect: nici Comandamentul de la M.Ap.N. care asigura paza şi apărarea Aeroportului Otopeni, nici Aviaţia Militară **nu au solicitat sprijin** pentru apărarea aeroportului, dar li s-a transmis ordinul că va veni o subunitate de la Câmpina să-i sprijine. A se reţine: **despre deplasarea acestei subunităţi nu aveau cunoştinţă decât gen. Rus, comandantul unităţilor M.Ap.N. care asigurau paza aeroportului şi gen. Ghiţă cu locţiitorul dânsului. Totuşi, după plecarea subunităţii din curtea Comandamentului Trupelor de Securiatte, Brateş transmite din studioul 4: „Spm *Aeroportul Otopeni se îndreaptă trei camioane cu teroriştiˮ.* Deci, cunoştea şi în câte camioane au fost îmbarcaţi militarii respectivi...**

O altă problemă care nu a putut fi elucidată. În noaptea de 22 spre 23 decembrie, din Aeroportul Otopeni au fost transmise mai multe **telexuri, prin care se solicita sprijin militar:** *„Turnul de control a fost ocupat de teroriştiˮ, „Anunţaţi că Aeroportul Otopeni este atacat atât*

de elicoptere, cât şi de trupe de desant”. „Avem muniţie foarte, foarte puţină. Cerem imediat sprijinul dumneavoastră”. Telexurile au fost **semnate de către comandantul aeroportului,** transmise la Televiziune!!! **Comandantul nu a recunoscut acest lucru…**

Dar să revenim. Odată dezarmaţi, uslaşii sunt batjocoriţi, etichetaţi în fel şi chip. Sarcinile lor au fost preluate de subunităţi ale M. Ap. N… Vorba vine. Seara, **cele trei camioane** cu militarii în termen de la U.M.0865 Câmpina, trimişi de Comandamentul Trupelor de Securitate pentru a întări dispozitivul de apărare al Aeroportului Otopeni, la solicitare, au fost **atacate cu toate categoriile de armament.**

S-a tras în plin cu mitralierele cumulate de pe tancuri şi TAB-urile postate în faţa Aerogării, cu pistoale mitraliere şi mitraliere, de către militarii de la M.Ap.N. de pe estacadă, conduşi de It. Zorilă Ionel şi It. maj. Pascu. S-a tras frontal, după ce camioanele au trecut de bariera postului de control şi au ajuns la circa 80 m de Aerogară, din lateral dreapta cum te deplasezi spre Aerogară, unde există o lizieră de pădure, şi de pe clădirea Departamentului Aviaţiei Civile.

Prima rafală a lovit în plin, ucigând la întâmplare. **Militarii nu aveau nicio posibilitate de a riposta.** Când au plecat din curtea Comandamentului Trupelor de Securitate **au primit ordinul ca toate încărcătoarele să**

fie introduse în port-încărcător, armele asigurate şi să fie ţinute între genunchi. Apoi, prin portavoce s-a ordonat ca supravieţuitorii să coboare din maşini cu mâinile ridicate! Cum să sari peste oblonul din spate, circa 1,5 în cu mâinile ridicate? Dar acei militari au făcut-o.

Când se întâmplau toate acestea, apare şi autobuzul de tură de la DAvi, care aducea personalul la serviciu. S-a tras în plin şi asupra acestuia, dar şi asupra militarilor care stăteau cu mâinile ridicate. O foarte scurtă perioadă focul a fost oprit, timp în care supravieţuitorii implorau să nu se mai tragă, după care focul a fost reluat. Totul **a** durat circa **40 minute.** Bilanţul deosebit de tragic: **34 de militari în termen, 4 ofiţeri şi doi şoferi civili au fost ucişi, zeci de alte persoane rănite.**

Supravieţuitorii au fost luaţi prizonieri. Doar erau TERORIŞTI!!! Au fost **batjocoriţi, umiliţi şi bătuţi.** Camarazii lor din Armată au ignorat i mă şi respectul acordat morţilor: **14 cadavre au fost aruncate într-o magazie de mărfuri.** Au fost descoperite… de cine credeţi? Chiar de Litre uslaşi. Atunci s-au petrecut scene de groază, de coşmar, inimaginabile, pentru descrierea cărora cuvintele sunt neputincioase.

Pe autor nu-l interesează că vina este aruncată din ograda unui minister în ograda celuilalt. Îl interesează răspunsul la câteva întrebări. De **ce autobuzul DAvi, care aducea tura de serviciu**

şi prezenta urma **clare că s-a tras asupra lui, a fost dat la topit? Un reporter străin a filmat întreaga tragedie. Ce s-a întâmplat cu el şi unde a ajuns caseta cu filmul? Până în 5 ianuarie 1990, mass-media i-a catalogat pe aceşti copii (**pentru că erau nişte copii mari**) „terorişti”.** De ce jurnaliştii respectivi nu au încercat să facă o minimă investigaţie?

Factorii de decizie pe linie militară le-a **interzis categoric supravieţuitorilor să vorbească** despre ce s-a întâmplat şi să furnizeze informaţii despre tragedie. Nu mai întreb de ce, deoarece acel ordin, pentru că, a fost un ordin, arată clar vinovăţia M.Ap.N. Ca urmare, cei ucişi au figurat o lungă perioadă drept „terorişti”…

Consider că **gen. Ghiţă,** comandantul Trupelor de Securitate, se face **direct vinovat de moartea acestor tineri.** Erau tineri cu vârsta între 18 – 20 ani, încorporaţi în 27 septembrie 1989, abia depuseseră jurământul militar şi se pregăteau pentru transmisiuni. **Au participat la maximum trei şedinţe de tragere, adică 9 (nouă) cartuşe.** Cum trimiţi nişte militari complet neinstruiţi să sprijine apărarea unuia dintre cele mai importante obiective strategice ale României? De fapt, sunt convins că pe oricine ar fi trimis ar fi avut aceeaşi soartă. Dar nu erau de trimis nişte copii care încă nu ştiau nici cum se lustruiesc bocancii!

U.S.L.A. – obstacolul din calea scenariului

Înainte de a prezenta cea mai oribilă crimă împotriva uslaşilor şi, în special, urmările ei din punct de vedere psihic asupra tuturor cadrelor acestei unităţi, doresc să mă opresc asupra unuialt aspect. Nu lipsit de importanţă nici el. Deoarece se va vedea cum cei care dezinformau o ţară întreagă, cum cei care erau la conducerea provizorie a ţării şi a M.Ap.N., **au împiedicat prin toate mijloacele ca DECLARAŢIA de adeziune U.S.L.A. faţă de revoluţie să fie difuzată pe post, în auzul întregii naţiuni.** Reprezintă tot o componentă a războiului psihologic.

Î**n ziua de 22 decembrie 1989, întregul efectiv al U.S.L.A. a întocmit şi adoptat o DECLARAŢIE către Ţară, în care arăta că sunt alături de popor şi cu poporul, că slujesc Revoluţia.** Această DECLARAŢIE i-a fost înmânată secretarei directorului general al Radio-televiziunii, doamna Maria Borza. La rândul ei, a dat-o unui ofiţer din cadrul M.Ap.N. Nu s-au făcut cercetări pentru a se afla numele acei tuia, sau dacă acesta a înmânat-o cuiva din Studioul 4. Esenţial **este** că această Declaraţie **nu se dădea pe post.** Despre această Deda* raţie, col. Ardeleanu l-a informat şi pe gen. Ştefan Guşe, care atunol se afla în sediul Televiziunii. Dar Declaraţia tot nu se dădea pe post.

Din contra, se instiga în continuare asupra tuturor cadrelor Ml şi a uslaşilor.

Când în Capitală a început să se tragă – în după-amiază zilei de 22 decembrie –, uslaşii cereau insistent să se anunţe pentru **post că nu ei sunt teroriştii.** Cereau un lucru simplu – să se citească DECLARAŢIA lor. Faptul că se spunea că uslaşii sunt cei care trag crease o stare deosebit de tensionată în rândul cadrelor Unităţii. În această situaţie, **col. Bleorţ, unul dintre locţiitorii comandantului, s-a deplasat la sediul CC. pentru a transmite personal conducerii Frontului adeziunea U.S.L.A. la revoluţie.** Aici ajunge în jurul orei 19°°, unde se întâlneşte cu col. Ardeleanu, sosit între timp cu gen. Ştefan Guşe.

Esenţialul pe care vreau să-l scot în evidenţă este faptul că **DECLARAŢIA** U.S**.L.A. către Ţară nu a fost prezentată pe post. Ar fi încurcat scenariul** celor care strigau cu gurile până la urechi: *„securişti-terorişti”, „uslaşi-terorişti”, „moarte teroriştilor”.* **A fost tot o metodă pentru a menţine starea de derută, de panică, de neîncredere şi ură faţă de uslaşi.** Pentru că **atunci Televiziunea era plină de farisei. De generali rezervişti,** care şi-au scos uniformele de la naftalină şi au venit să „binecuvânteze” revoluţia. Că de aia nu putea ea să învingă! Dar niciunul dintre ei, absolut niciunul, nu a fost în stradă, între adevăraţii revoluţionari. Au stat fain frumos acasă, la căldurică, urmărind evenimentele la televizor. Şi când au văzut care este situaţia, ce

şi-au zis: *„Hai la Televiziune! Acolo e de mine!”*

Erau pregătiţi pentru orice situaţie. Dacă rămânea Ceauşescu, tot la Televiziune veneau. Ca să-şi exprime adeziunea faţă de poziţia adoptată de cel mai iubit conducător. Ce căutau toţi aceştia acolo? **Căpitanul Lupoi, un dezertor care şi-a părăsit unitatea şi care trebuia arestat pe loc!** Când nu i-a convenit a părăsit România şi a revenit în funcţii babane. **Gen. Tudor,** de care nu auzise nimeni, se dădea mare pe la Televiziune, unde era „comandantul suprem”!? Din ordinul cui a făcut ceea ce a făcut? Căpitanul de rangul trei Cico Dumitrescu! **Generalul Doicaru**!! Care spunea pe post: *„Dictatorul ne-a persecutat şi pe noi* (de aia a ajuns general?)… *Eu am fost ministru al Turismului* (halal persecuţie, bre!)… Să *facem front comun* (împotriva cui, nene?)…” **Victor Rebengiuc**?! Acesta măcar făcea un lucru folositor: arătând un sul de hârtie igienică, le recomanda celor care vorbeau pe post ca, înainte de a lua cuvântul, să se şteargă pe gură. Ce au făcut aceştia pentru Revoluţie?

Din cauza acestora, şi a altora, care aveau treburi mult mai importante, DECLARAŢIA U.S.L.A. nu a fost citită pe post.

Când, la subsol, a fost găsită o placă de circuite de la un aparat de radio vechi, a fost prezentată pe post ca fiind un dispozitiv de declanşare automată, de la distanţă, a

bombelor!!! Şi pe cine a căzut **vina? *„Asta-i U.S.L.A., tovarăşi!* s-a spus. *Sunt conduşi de generalul Vlad, şeful Securităţii...”***

Mi-e scârbă de voi, tovarăşi! Indiferent ce grade aţi avea. Şi mi-e lehamite să mai continui, stimaţi cititori. Dar trebuie să continui...

Trosca: „Ne omoară, trag cu tunurile în noi!”

Deoarece, pe postul naţional, se anunţa că în Bucureşti şi în ţară acţionează terorişti, poporului trebuia să i se prezinte câţiva. Dar nu vii. Nuuu! Morţi, pentru că aşa le stă bine teroriştilor! Şi atunci, uslaşii au fost atraşi într-o capcană şi ucişi.

Cea mai odioasă crimă a fost asasinatul din faţa sediului M.Ap.N. În 23 decembrie 1989, col. Ardeleanu, comandantul **U**.S.L.A., primeşte ordinul, de la generalul Militam, de a chema trei echipaje de luptători în tot atâtea ABI-uri, pentru a-i neutraliza pe teroriştii care trag asupra sediului M.Ap.N.

În dimineaţa de 23 decembrie, **lt, col. Trosca era la comanda Unităţii.** Pentru corecta informare a cititorilor precizez că **între acesta şi comandantul Unităţii au existat permanente divergenţe. Î**ncă de la început, cei doi nu s-au înţeles, ceea ce nu putea decât să dăuneze actului de comandă. Când a primit ordinul de la comandant ca trei echipaje de luptă, îmbarcate în trei ABI-uri, să se deplaseze la sediul M.Ap.N.,

unde *„se purtau lupte puternice cu teroriştii”*, cu voce tare a spus celor care-i erau în preajmă: *„Cum este posibil să creadă Ardeleanu că putem noi să rezolvăm, cu nişte nimicuri de maşinuţe, ceea ce nu poate face Armata cu întreaga-i tehnică militară pe care o are în dotare? Şi Armata are, eu ştiu bine acest lucru, întrucât la origine, după cum ştiţi, sunt ofiţer M.Ap.N., specialist în tehnică de luptă. De la M.Ap.N. am fost recrutat de contrainformaţiile militare” 8*

Col. Ardeleanu a făcut precizarea ca acesta şi mr. Cotună Eugen să facă parte din cele trei echipaje (la cererea expresă a gen. Militam). Consemnele privind modul de recunoaştere cu forţele M.Ap.N. au fost stabilite din timp. Cele trei ABI-uri (vehicule uşor blindate, **prin care pătrundea şi glonţul unei puşti-mitraliere calibru 7,62 mm)** se pun în mişcare. **În zona Gării de Nord, un ABI rămâne în pană.** Ce ţi-e şi cu soarta! Gheorghe Trosca hotărăşte să continue deplasarea cu celelalte două ABI-uri. În apropiere de obiectiv, **în întâmpinarea** celor două echipaje de la **U**.S.L.A. a ieşit **un TAB de la Armată.** După recunoaştere, acesta s-a întors şi s-a îndreptat spre sediul M.Ap.N. **În apropierea sediului care trebuia „apărat” ABI-urilo cu uslaşi au fost lovite în plin de un tanc, din lateral.**

Ultimele cuvinte transmise de Trosca la dispeceratul unităţii au fost: ***„Ne omoară, trag***

cu tunurile în noi”. Înregistrarea convorbirii dintre lt. col. Trosca şi dispeceratul Unităţii a fost înregistrată pe o **casetă,** care **ulterior a dispărut**!!! îmi pare rău că trebuie să trag această concluzie: cred că **la nivelul de comandă al U.S.L.A. a existat un trădător.** Câţiva foşti camarazi mi-au indicat două nume pe care le bănuiesc. Fără probe clare, nu-mi permit să învinuiesc pe nimeni. După pensionarea forţată a col. Ardeleanu, la comanda Unităţii a fost numit **col. Dan Gheorghe.** După scurt timp a ajuns **comandantul U.M.0215 şi general de divizie...**

Asupra celor două ABI-uri s-a deschis foc din tancurile şi TAB-urile din curtea ministerului. A fost un carnagiu. Uşorul blindaj este străpuns de sute de gloanţe şi **opt uslaşi sunt ucişi.** Printr-un adevărat miracol, **patru** dintre ei **supravieţuiesc:** Romulus Gârz, Ştefan Şoldea, Petre Găinescu şi Ionel Pădureanu. Mai **scapă şi Constantin Isac,** reprezentantul Frontului pentru U.S.L.A.

Nu doresc nici duşmanilor mei să treacă prin ce au trecut cei patru supravieţuitori, când au văzut că fraţii lor din Armată trag în ei! Când îi văd pe camarazii lor murind lângă ei şi asistând la acest masacru. **Supravieţuitorii au ieşit cu mâinile ridicate, sunt arestaţi, legaţi, târâţi în incinta sediului ministerului iar Şoldea, deşi rănit, este interogat!!! De Gelu Voican Voiculescu.** Toţi se coalizaseră împotriva celor

patru supravieţuitori, inclusiv presa avidă de senzaţional. Care nu a menţionat că cei patru au fost arestaţi şi anchetaţi. Nu a menţionat că **doi dintre ei** – Ştefan Şoldea şi Ionel Pădureanu – **erau răniţi şi trebuiau internaţi în spital.**

Se voia cu orice preţ obţinerea de material probatoriu în vederea documentării variantei cu privire la misiunea ce o primiseră: *„de atacare a sediului M.Ap.N.”.* Aceasta în viziunea celor care aveau acest interes. Dar niciunul din cei patru nu au putut „recunoaşte” un neadevăr.

Abia pe 29 decembrie, Ştefan Şoldea va fi dus la Spitalul Militar, unde a fost operat de mai multe ori. **După două săptămâni de chinuri** la care au fost supuşi, **trei** dintre ei sunt**înapoi aţi Unităţii** de către organele de Poliţie. S-au convins că NU SUNT TERORIŞTI. Ionel Pădureanu a fost operat, tot la Spitalul Militar, unde a stat o perioadă mai îndelungată. El a revenit în Unitate abia în luna august.

Uslaşii – asasinaţi... după moarte!

Nici în moarte, trupurile uslaşilor ucişi nu şi-au găsit liniştea. Î**n timpul nopţii, ABI-urile au fost mutate din loc, cadavrele scoase şi aruncate „întâmplător” pe lângă ele. La căpătâiele lor şi pe ele s-a** cris **cuvântul *„TERORIST”.*** Aşa au fost găsiţi dimineaţa. Cine putea face aceste înscenări macabre? Las cititorii să descopere misterul. Nişte bestii cu chip de om, care şi-au zis „revoluţionari” au batjocorit aceste

cadavre. Era efectul dezinformării şi manipulării de la Televiziune.

Aceştia erau convinşi că se află în faţa cadavrelor unor terorişti, aşa cum se anunţa pe post. Cu toate acestea întreb: oare sămânţa unui bărbat a rodit în pântecul femeii, oare o mamă, prin durere, a dat naştere unor asemenea monştri? Un singur exemplu. **Maiorului Cotună** i-a **fost desprins capul de trup, aşezat pe rămăşiţele unui ABI şi în gură i s-a înfipt o ţigară.** Printre cei ucişi se afla şi pit. ION MUICARU, poate cel mai bun şofer din ţară, care a fost strivit de şenilele unui tanc. Astfel de fapte s-au petrecut în faţa sediului M.Ap.N. Sunt convins că mulţi militari au urmărit acele scene de coşmar. **Cadavrele au fost ridicate şi înhumate abia pe** 3 **ianuarie 1990!...**

Pe 24 decembrie, o serie de jurnale, fără cea mai elementară intenţie de documentare, scriu articole incitante, tot componentă a războiului psihologic. Îmi permit să redau articolul intitulat ***„Nimicirea gorilelor mercenare”,*** apărut în **25.12.1989,** în nr. 3, serie nouă, al ziarului ***„România liberă”:***

„Lupte de un dramatism fără seamăn s-au dat în împrejurimile M.Ap.N. Târziu, după miezul nopţii de 23 spre 24 decembrie, două tanchete tip A.B.I. (!!! – n.a.) *care* ***nu sunt în dotarea forţelor noastre armate,*** *au încercat să pătrundă prin forţă în clădire folosind ca*

acoperire tricolorul. Bravii şi eroicii noştri ostaşi aliaţi la datorie ***le-au nimicit pur şi simplu cu focuri de tunuri.*** *Şapte mercenari, angajaţi în slujba tiranului, au fost lichidaţi pe loc. Trei dintre ai au reuşit pe moment să fugă, sperând într-un miracol al scăpării. Zadarnic. Una dintre «gorile» s-a căţărat pe scorile primului bloc de locuinţe întâlnit,* ***trăgând cu disperare în tot ce întâlnea în cale (***şoareci, şobolani, pisici, bre, ori ce? – n.a.).

A fost repede reperată şi anihilată. ***Celelalte bestii cu chip de om au fost prinse după câteva ore în urma unor lupte crâncene*** (pe dracu'! – n.a.). *Aceasta va fi soarta tuturor mercenarilor. Episodul s-a încheiat fără nicio victimă în rândul ostaşilor şi al locatarilor blocului. Bravo, militari ai Armatei Române!"*

Bravo, **Victor Dinu**! mai eşti ziarist? Ruşine, dezinformatorule!

Iar bucureştenii au citit acest articol, crezând cele relatate.

Şi Televiziunea se face vinovată de dezinformarea populaţiei vizavi de uslaşi. Ulterior, a prezentat pe post trupurile celor ucişi ca fiind terorişti. Alături de soţie, priveam acea scenă de coşmar şi nu ne venea să credem ochilor şi urechilor. Vă mărturisesc sincer, amândoi priveam la televizor, soţia plângea iar eu lăcrimam cu un imens nod în gât; Pe majoritatea dintre ei i-a cunoscut şi soţia. Atunci am fost

absolut convinşi, amândoi, că sloganul *teroriştii-securiştii”, „uslaşi-teroriştii”* este o dezinformare crasă. Pentru a incita ura poporului, a Armatei împotriva lor. După ce m-a părăsit, probabil s-a întâlnit cu ei în Ceruri. Să-i odihnească Dumnezeu în pace…

Regizorii asasinatului de la M.Ap.N. – Brucan şi Militaru

Ulterior au fost declaraţi eroi. Dar eroi în lupta contra cărui duşman? Slabă, dacă nu chiar crudă consolare pentru familiile lor. Şi **cine poate înghiţi minciuna că 13” uslaşi, cu două ABI-uri prăpădite, atacă sediul unui minister apărat de forţe echivalente cu o divizie?**

Mă întreb şi întreb la rândul meu: ziariştii care au mediatizat acest *„act terorist”* au, cât de cât, o conştiinţă? Care este deontologia lor profesională, dacă au fost în stare să publice astfel de absurdităţi? în goana după senzaţional, s-au jucat cu vieţile oamenilor. **Atunci când am văzut acea scenă de coşmar, am făcut un legământ: de a destrăma vălul de suspiciune care a planat asupra uslaşilor.**

Foarte mulţi nu vor, sau nu pot, să recunoască că **U**.S**.L.A.,** făcând parte din organigrama Ml, **nu a făcut niciun abuz împotriva populaţiei.** Ea şi-a respectat strict atribuţiunile funcţionale, care pot fi concluzionate prin *„activitatea de prevenire şi combatere a terorismului pe teritoriul României”.* Dar pentru că purtau petliţe albastre,

uslaşii au fost băgaţi în aceeaşi oală. Iar referitor la asasinatul prezentat, nu pot să nu îl citez pe C. Ticu Dumitrescu care, pe marginea raportului prezentat în faţa Parlamentului, de către dl Virgil Măgureanu, privind activitatea SRI (noiembrie 1994), a spus: *„Eu mi-am pierdut cei mai buni prieteni în închisoare şi v-o spun cu mâna pe suflet, pe inimă, permanent sunt urmărit de figurile lor şi nu văd vieţii mele alt sens decât AFLAREA ADEVĂRULUI, aşa cum a fost I „”.*

Pe mine, die Ticu, mă urmăreşte permanent acea scenă de coşmar prezentata pe micul ecran, în care oameni nevinovaţi zăceau asasânaţi mişeleşte pe caldarâm, etichetaţi drept terorişti. Mă urmăreşte chipul fostului meu coleg din Şcoala de ofiţeri – Chiran Silviu, împuşcat, bătut:

— N. edit.: Ciudată coincidenţă numerologică a ghinionului! ** N.E.D.: Minciună crasă, de politician! Când i-am dat dosarul lui Cornel Boiangiu, secretarul Comisiei de Apărare *a* Senatului, din care rezultă că a fost „ciripoi” şi nu disident, C.T.D. a avut o reacţie şocantă: *„Şi ce mă interesează pe mine?! „*Boiangiu era la conducerea PNL (PNTCD ŞI PNL erau la guvernare)… A urmat alta, şi mai şi: *„Dă-l încoace, că nu se ştie când ai nevoie!”* Totul cu martori…

apoi asasinat în sângerosul război declanşat de iresponsabilul Dragomir în Sibiu. Şi eu doresc AFLAREA ADEVĂRULUI, die Ticu! Şi mai **doresc** ca **cei vinovaţi să-şi primească pedeapsa.**

Oare, cer prea multe? Oare mai pot spera ceva, acum, la 17 ani de la tragicele evenimente?…

Să facem un salt în timp. Suntem în **1994,** în poligonul de tragere, la concursul de tir: *„In memoriam* – ***24 decembrie”,*** când se serbează ***„Ziua luptătorului antiterorist”.*** Campioană absolută a concursului: pit ELENA NEAGOE, **văduva şoferului** TUDOR NEAGOE, **asasinat** în **faţa sediului** M.Ap.N. **96 de puncte din 100 posibile.** Rezultat obţinut cu un pistol Makarov, surclasându-i pe toţi, care au tras cu pistoale Stecikin. Este o femeie care mânuieşte pistolul cu iuţeala unui fulger, are nervi de oţel şi, când trage, probabil îşi închipuie că fiecare glonţ ucigaş loveşte un posibil călău al bărbatului ei. S-a instruit la şcoala bărbăţiei, a curajului şi sacrificiului în lupta cu teroarea. Şi ca ea sunt încă multe. A rămas la aceeaşi unitate a riscului asumat, deşi soţul ei i-a fost asasinat. Deviza sub care activează: ***„PATRIE ŞI ONOARE”.***

Pentru autor, ziua de 24 decembrie nu reprezintă o zi de aniversare – Ziua Luptătorului Antiterorist –, ci o zi de comemorare a masacrului uslaşilor în faţa sediului Ministerului Apărări Naţionale. Din această cauză, începând cu 1997, de când am început să fiu invitat la această zi aniversară la Batalionul de Jandarmi din Oradea, de fiecare dată am refuzat. Diplomatic.

Dar să vedem ce declară **ing. Mihai Montanu,** cel care a fost numit să dubleze

comanda militară din sediul M.Ap.N., unde a stat, zi şi noapte, până la 25 decembrie 1989:

„(...) în ceea ce priveşte cazul celor trei ABI-uri U.S.L.A., se pare că aici a fost o înscenare regizată de SILVIU BRUCAN şi gen. NICOLAE MILITARU. În *contextul haosului general, în care* ***cei doi susţineau că teroriştii nu pot fi decât de la U.S.L.A. Şi Direcţia a V-a*** *sub pretextul apărării M.Ap.N. (trebuie să precizez că era extraordinar de bine apărat cu trupe terestre şi blindate), au fost chemate în ajutor acele echipaje... Precizez că,* ***la ordinele gen. Nicolae Militaru, col. Ardeleanu, comandantul de atunci al U.S.L.A., a convocat telefonic cele trei ABI-uri, deşi Ardeleanu, cu lacrimi în ochi, mi-a spus că nu i se pare curată treaba şi că s-ar putea să-i piardă pe aceşti băiep... Acest trist eveniment ne-a fost prezentat nouă ca o înscenare teroristă de a intra în M.Ap.N.,*** *dar manifestându-mi neîncrederea, şi pornit să fac cercetări în acest caz,* ***am descoperit ulterior că a fost o regretabilă eroare...”***

Prezint mai jos numele luptătorilor-uslaşi asasinaţi mişeleşte în faţa sediului M.Ap.N., declaraţi apoi eroi în lupta antiteroristă:

1. Lt. col. TROSCA GHEORGHE, şeful de Stat Major al U.S.L.A., creierul Unităţii – avansat post-mortem la gradul de colonel;

2. Mr. COTUNA EUGEN TRANDAFIR, şeful

Serviciului de protecţie apropiată, avansat post-mortem la gradul de locotenent-colonel; Subofiţerii:

1. ANDREI ŞTEFAN;
2. COSTACHE ION;
3. MUICARU ION;
4. NEAGOE TEODOR;
5. OPREA EMIL;
6. SURPĂŢEANU FLORIN-CONSTANTIN.

Toţi au fost avansaţi post-mortem la gradul de sublocotenent. Dumnezeu să-i odihnească în pace iar AMINTIREA LOR SĂ DĂINUIASCĂ VEŞNIC!

Fără U.S.L.A. dar cu „ajutor” sovietic

Scopul principal al dezinformării naţiunii cu privire la uslaşi a fost acela de a se justifica intervenţia străină. Pentru că, oricât încearcă să nege acest lucru, fostul preşedinte Ion Iliescu, s-a cerut ajutor de la ruşi. Sunt probe evidente în acest sens. **Trebuia să se justifice cererea acestui ajutor. Cică nu aveam forţe, capacităţi şi posibilităţi pentru anihilarea teroriştilor. Şi atunci, singura unitate din ţară specializată în lupta antiteroristă a fost prezentată ca *„unitate de teroriști”*, de *„criminali”*. *Î***n cunoştinţă de cauză, afirm următoarele: **sovieticii din acel decembrie 1989, cu toate trupele lor speciale, instruite mai ales pe timpul intervenţiei din Afganistan, aveau respect faţă de uslaşi, faţă de modul în care, în ţara noastră, se**

desfăşura activitatea de prevenire şi combatere a terorismului. Membrii unităţilor speciale, iar U.S.L.A. a fost o unitate specială, membrii unităţilor de elită, iar U.S.L.A. a fost o unitate de elită, au cunoştinţă unele despre altele, se respectă. Este lumea lor aparte.

Tragedia celor asasinaţi în faţa M. Ap. N a văzut-o pe postul naţional întreaga ţară. Străinătatea. Uslaşii chemaţi să coopereze cu Armata au fost asasinaţi. Să nu fiu greşit înţeles: nu culpabilizez întreaga Armată. Îi învinuiesc şi le spun asasini celor care au dat acel ordin, celor care, după aceea, le-au batjocorit trupurile, celor care i-au lăsat pe caldarâm zile şi nopţi. **Au existat militari care s-au împotrivit ordinelor criminale din decembrie 1989.** La început în mod pasiv, iar după ce miş

— N. edit: Ion Iliescu a avut neruşinarea să mintă o ţară întreagă, cum că el n-a cerut ajutor Ambasadei URSS, deşi l-a văzut şi auzit (tot) o ţară întreagă!!!

După o asemenea nesimţire, un alt popor l-ar fi votat să meargă în Siberia, dar românii sunt prea degrabă iertători...

carea revoluţionară a luat amploare, în mod activ. Dar au existat şi din aceia care au dat dovadă de **exces de zel.** Printre ei se numără şi cei care au deschis focul împotriva uslaşilor, cei care i-au anchetat, batjocorit şi bătut pe cei patru supravieţuitori.

Pentru că, vă rog să reţineţi, **în timp ce echipajele se apropiau** de **sediul M.Ap.N., pe perimetrul de apărare s-a transmis, din post în post, un ordin absolut criminal: *„Vor veni două echipaje uşoare. Trageţi fără somaţie”***. Acest lucru l-au recunoscut mai mulţi ofiţeri de la M.Ap.N. Ceea ce denotă **premeditarea.** Asasinarea uslaşilor a reprezentat componenta cea mai dură a războiului psihologic.

Acum, în 2007, pot afirma cu certitudine că aceşti bărbaţi ai sacrificiului asumat au fost **lichidaţi fizic pentru a culpabiliza întreaga unitate şi pentru a satisface setea de răzbunare a lui Nicolae Militaru.**

Marea păcăleală a funcţionat din plin. Vieţile şi existenţa uslaşilor nu au fost publice dar morţii din rândurile lor i-au făcut celebri. Aceştia s-au înălţat la Dumnezeu cu eticheta de *„terorist”.* Dar Tatăl Ceresc i-a primit la dreapta Sa.

Dacă voia, USLA putea a ocupa M.Ap.N. ŞI TVR...

Acum trebuie luat în considerare **şocul asupra psihicului cadrelor din U.S.L.A.** când au aflat de acest odios masacru. O parte din ei îşi continuau misiunile: paza şi apărarea ambasadelor, a reşedinţelor diplomaţilor. Serviciul Special de Intervenţie era pregătit de a face faţă oricărei situaţii. Aceste misiuni nu puteau fi abandonate. Răspunderea pentru misiunile încredinţate, înaltul profesionalism, patriotismul

(„aoleo!”, vor exclama unii, citind aceste rânduri), da, patriotismul, au fost mai presus de orice. Deşi au văzut că sunt abandonaţi, prezentaţi în continuare ca terorişti, camarazii lor ucişi, şi-au continuat misiunile. Unii cu lacrimi în ochi, unii neliniştiţi, alţii cu frică faţă de vieţile lor sau încrâncenaţi. Dar şi-au continuat misiunile.

Dezinformatorilor, care aţi condus acest război psihologic împotriva USLA, au trecut 17 ani de când aţi manipulat o naţiune întreagă, de când aţi incitat la omor deosebit de grav! Unii dintre voi aţi trecut în nefinţă. Deşi românul spune că *„de morţi numai de bine”,* autorul nu poate face acest lucru. Şi mai ştiu un lucru, pe care vi-l pot confirma psihologii: **răul făcut de un părinte se răsfrânge asupra copiilor; dacă nu asupra lor, asupra urmaşilor la cine ştie a câta generaţie.** Soarta voastră ori a acestora este înfierată…

Prin scrisul său, vă vorbeşte unul dintre cei care au activat în această unitate de elită şi a **răspuns,** printre altele, **de pregătirea antiteroristă a cadrelor.** Care i-a văzut la „treabă” pe luptătorii antitero rişti. Această unitate era condusă de ofiţeri cu o înaltă ţinută morală şi patriotică, cu dragoste şi încredere faţă de subordonaţi, care şi-au neglijat familiile. La rândul lor, subordonaţii aveau o înaltă calificare militară, specialişti de înaltă clasă, spuma M.I. Toţi echilibraţi psihic.

Nu şi-a pus nimeni întrebarea: **ce s-ar fi**

întâmplat dacă şi-ar fi pierdut cumpătul şi ar fi reacţionat pentru a-şi răzbuna camarazii? Atunci, Dumnezeu cu mila Sa faţă de toţi cei care şi-au bătut joc de ei în acei decembrie 1989! **Numai câteva mici comando-uri ale SSI ar fi distrus în întregime Televiziunea** – de unde se dezinforma o naţiune întreagă –, **sediul M.Ap.N.** (oricâte forţe l-ar fi apărat), **iar toţi dezinformatorii ar fi trecut în nefiinţă.** Credeţi că exagerez? Categoric NU! Şi vă mai spun ceva. **Fiecare luptător era capabil să captureze singur, cu mâinile goale, un tanc sau un TAB al Armatei,** având în vedere şi nivelul de pregătire al militarilor „antiterorişti" de la M.Ap.N. Fără supărare.

Nu am primit dezlegare să prezint toate acţiunile la care au participat uslaşii prin provocare. Îmi face plăcere să vă informez că, la un moment dat, **într-un local din Capitală, fiind provocaţi, doi luptători au făcut faţă cu brio la 40 de bătăuşi!...**

Dar toţi uslaşii au reacţionat aşa cum am descris mai sus, cum ştie acum o ţară întreagă. CINSTE VOUĂ, USLAŞI!

Autorul a văzut multe în cariera sa militară. A trecut, de multe ori, prin situaţii limita. A văzut creieri împroşcaţi, a răbdat de foame şi a suportat toate intemperiile alături de militari în termen, de camarazi de armă, dar s-a simţit neputincios în descrierea scenelor prin care

uslaşii au fost batjocoriţi. Cuvintele nu l-au ajutat, aşa că a lăsat la latitudinea ta, cititorule să judeci şi să dai verdictul: au fost sau nu uslaşii terorişti? Oare atunci, în acel decembrie, Camaraderia, Bunătatea şi Omenia au agonizat în sufletele unor cadre ale Armatei?…

USLA şi Direcţia V trebuiau lichidate!

În jurul orei 3°°, din noaptea de 24 decembrie, col. Ardeleanu este chemat în cabinetul gen. Militaru, care îi ordonă ca, la ora 9°°, întregul efectiv al U.S.L.A. să fie prezent pe platoul din spatele stadionului Steaua, unde se va ţine o revistă de front!!! La acea revistă de front urmau să participe şi cadrele Direcţiei a V-a.

Se impune o precizare absolut necesară. Regulamentele militare stipulează clar: **în luptă nu se face revistă de front.** Iar atunci, în Capitală se purtau lupte. Cine împotriva cui… nu s-a ştiut. Care era justificarea acelei reviste de front? Pentru foarte multe persoane care au luat la cunoştinţă despre ordinul gen. Militaru **era clar că se contura lichidarea în totalitate a U.S.L.A. Şi Direcţiei a V-a.** Argumentez acest lucru şi prin următoarele: **în secret, s-a dat ordinul ca platoul res**pectiv **să fie înconjurat de militari înarmaţi cu mitraliere, iar două** elicoptere **să fie pregătite pentru a interveni.** Este singura informaţie pe care am verificat-o din patru surse complet diferite şi asupra căreia µm

reflectat cel mai mult înainte de a o trece în manuscris.

Numele acestora îl voi duce cu mine în mormânt. Aşa cum a făcut mr. Ene, vizavi de numele civilului şi al maistrului militar care au salvat de la moarte întregul efectiv al SSI când au fost atraşi în capcană la Televiziune pentru a fi ucişi. Maiorul Ene a trecut în Lumea celor Drepţi, dar nu a divulgat nimănui numele celor doi. Aşa voi face şi eu.

Imediat s-au opus mai multe personalităţi, între care îi amintesc pe generalii **Iulian Vlad, Bucurescu Gianu, col. Ardeleanu** şi alţii. Ing. **Montanu s-a opus cel mai vehement** – era conştient că asasinarea uslaşilor în faţa sediului M.Ap.N. a fost un act premeditat –, explicând că nu se poate realiza deplasarea în siguranţă a unui aşa mare număr de cadre prin Bucureştiul împânzit de gărzi mixte de militari şi revoluţionari. Cu aceştia nu se putea lua legătura pentru a-i preveni despre această deplasare. Dânsul **i-a propus domnului Iliescu ca revista de front** să **se efectueze la sediul celor două unităţi. Ion Iliescu şi-a însuşit propunerea** şi s-a împotrivit din răsputeri ca revista de front să se facă pe Ghencea. Anterior, **col. Bleorţ** i-a explicat, prin telefon, panica din unitate, ce dezastru s-ar putea produce prin deplasarea Unităţii la Ghencea şi necesitatea ca, dacă se insistă în realizarea revistei de front, ea să se

desfăşoare în unitate.

Jos pălăria, domnule Preşedinte! Atunci, aţi salvat vieţile a sute de cadre.

Dar, Militam, Brucan ş.a. operau deosebit de perfid. Se acţiona în continuare asupra U.SX.A. prin toate mijloacele, numai ca să-şi iasă din „pepeni" şi să reacţioneze. În timp ce comisia desemnată să execute revista de front (formată din generalii Iulian Vlad şi Hortopan, coloneii Gherciu şi Ardeleanu, cpt. Dănuţ Stupam şi ing. Montanu) **se deplasa spre sediul Unităţii, aceasta este „anunţată" că spre ea se îndreaptă „o *forţă militară considerabilă".*** Nu ştiu dacă cineva conştientizează două lucruri. În primul rând, starea de spirit din Unitate. Apoi, faptul că cel care a transmis acea „informaţie" i-a condamnat la moarte pe cei din comisie. Partea bună: **comanda Unităţii nu s-a lăsat manipulată.**

Ordin de trădători: stoparea controlului antiterorist

În ce priveşte războiul psihologic asupra uslaşilor, nu pot fi exceptaţi nici factorii politici de atunci. Dar de data aceasta **cu repercusiuni grave asupra viitorului economiei naţionale,** dar şi a

Întregului popor. Mă refer, în special, la acea hotărâre a Guvernului Provizoriu, în totală contradicţie cu misiunile U.S.L.A. În baza ei, s-**a** luat o **măsură absurdă,** de către persoane care

au servit şi servesc alte interese, numai ale naţiunii române nu: **pe aeroporturile din România să nu se mai execute controlul antiterorist şi antideturnare!**

Ţara noastră, recunoscută pe plan internaţional pentru profesionalismul şi eficienţa acestei activităţi, renunţă la ea! Personalul specializat, format în ani de zile a fost înlăturat, tehnica specifică controlului antiterorist şi antideturnare, importată pe valută forte, a rămas nefolosită.

O situaţie nemaiîntâlnită! Dacă graniţele ţării au fost larg deschise şi în totalitate, dacă am intrat în democraţie peste noapte, era „normal” ca şi această activitate de pe aeroporturi să fie înlăturată. Ceva logic, nu? Dar numai în debla celor care au dorit acest lucru, a celor care au făcut totul pentru trădarea Ţării! Şi se mai miră S.R.I.-ul, se mai miră unii jurnalişti, chiar unii politicieni, că **România a devenit placa turnantă a terorismului internaţional.**

Excluzând toate **valorile** care au fost **scoase atunci din ţară,** tot în acea perioadă, pe aeroporturile Otopeni, Băneasa, Kogălniceanu, Arad şi Timişoara au fost **introduse în ţară tone de armament şi muniţie, tone de droguri. Atunci, mafia din alte ţări şi-a stabilit şi format reţelele în România. Luni de zile nu s-a executat niciun control vamal**! Dacă în zilele noastre, vameşii mai descoperă ceva droguri,

chiar o cantitate mai mare, şi Doamne, cât tam-tam se face la posturile de televiziune ori în presă, aceasta se datorează unui scurt-circuit în cadrul reţelelor. Tot atunci **au intrat şi au ieşit din România spioni cu duiumul...**

Autorul îşi permite să tragă o concluzie: dacă atunci, pe aeroporturile din România, nu s-a produs **niciun act terorist,** dacă niciun avion nu a fost deturnat, explicaţia are o logică simplă: atunci **nu s-a vrut.** Prea era la îndemâna tuturor să intre şi să iasă din ţară cu ce voia şi nu voia. **Dacă ar fi avut loc un act terorist, s-ar fi luat măsuri.** Aşa, România era raiul tuturor spionilor şi agenţilor din lume, al teroriştilor de pretutindeni. Şi aşa a rămas o perioadă destul de îndelungată, cu toate împotrivirile col. Ardeleanu şi ale conducerii U.S.L.A...

Asasinarea uslaşilor – un act criminal şi premeditat

În cadrul războiului psihologic asupra U.S**.L.A., un loc aparte l-a avut concretizarea ordinului gen. Militaru ca sediul Unităţii să fie înconjurat de TAB-urile Armatei şi o subunitate de paraşutişti.**

În timp ce efective din SSI erau solicitate în diferite puncte ale Capitalei pentru capturarea teroriştilor, în timp ce o parte a uslaşilor îşi îndeplineau misiunea de pază şi apărare a ambasadelor, sediul Unităţii l ora încercuit şi supus unui adevărat asediu. Militam, Brucan, G.V.

Voi-i. ulescu ş.a. nu aveau deloc încredere în această unitate. **Dar cadrele de** la M.Ap.N. **care comandau efectivele ce staţionau în jurul Uni**uni **s-au dovedit a fi adevăraţi ofiţeri.** S-au purtat corect, nu au făcut niciun abuz, nu i-au etichetat şi nu i-au batjocorit pe uslaşi. Au primit un ordin şi l-au executat. Dar întregul lor comportament a dovedit înţelegerea justă a executării acestui ordin. Aceasta este Armata Ţării! Nu o mână de oameni care, din exces de zel au tras, au batjocorit, au bătut şi tratat inuman oameni nevinovaţi…

Col. Z.G., comandantul paraşutiştilor, a dovedit calităţile unui **adevărat comandant:** cinste, probitate, calmitate, competenţă, **cooperare perfectă cu col. Ardeleanu şi comanda U.S.L.A.** Prin el, într-o perfectă înţelegere, s-a realizat actul de comandă al Unităţii, iar gen. N. Militam era la curent, permanent, cu situaţia reală din unitate. Pe parcurs, aceşti ofiţeri au rămas şi ei miraţi de neîncrederea manifestată făţiş de această unitate, de nenumăratele „informaţii” primite prin telefonul scurt.

Dar staţionarea acestor trupe în jurul sediului Unităţii a avut şi alte urmări. Pe care cel care dăduse acest ordin nu le-a prevăzut şi i-au cam încurcat treburile. Pe de o parte, **populaţia din zonă,** familiarizată cu această unitate, era **neliniştită.** Neliniştită, deoarece oricând se

aştepta ca între cele două „tabere” să izbucnească un conflict, iar ei se aflau la mijloc. Pe mulţi dintre aceşti locatari i-am cunoscut, iar în februarie 1990 am discutat cu o parte din ei. M-a uns la suflet, mi-a crescut „pipota” când au afirmat: *„Domnule ofiţer,* ***noi nu am, crezut niciodată că ei (uslaşii*** – n.a.) ***ar fi teroriştiˮ.*** Şi aceasta era sfârşitul lui **februarie,** anul de graţie **1990,** când stigmatul de „terorist” era încă actual.

În continuare, voi prezenta un fragment din ***„Scrisoarea deschisă către generalui Nicolae Militaruˮ,*** adresată de un grup de ofiţeri aflaţi în sediul M.Ap.N. În acea noapte de coşmar: *„Care este motivul pentru care a fost* ***cercetat contrainformativ gen. Nicolae Militaru de către col. Trosca,*** *fostul Şef de Stat major la U.S.L.A., pe timpul cât acesta din urmă era maior la contrainformaţii militare?* ***De ce l-a cerut pe acesta să vină în fruntea unei formaţiuni de luptă antiteroristă să ajute MAP.N****. Şi, fără a înştiinţa despre sosirea acestei grupări, a lăsat să fie distrus cu armamentul greu de TAB-uri şi tancurile din curtea ministerului? Cei omorâţi astfel, în faţa sau în interiorul maşinilor de luptă cu care veniseră, au fost lăsaţi să fie văzuţi de cetăţeni şi maltrataţi, ca fiind terorişti, timp de 5 zile, intraseră deja în putrefacţie.* ***S-a vrut să se creeze o opinie generalizată împotriva Securităţii?...*** *Cine a transmis ordinul din sediul M.Ap.N. către forţele care apărau Ministerul în*

clipa când se apropiau ABI-urile solicitate pentru a veni în sprijinul armatei: ***«Vor veni două echipaje uşoare. Trageţi fără somaţie!»,*** *ordin transmis din post în post? Şi mai departe,* ***când s-a comunicat că sunt supravieţuitori, ordinul a fost «Lichidaţi-i!»***

Am prezentat o parte din această scrisoare deschisă, rămasă fără răspuns, pentru a argumenta, încă o dată, că **asasinarea uslaşilor a fost un act premeditat.** Un act care reprezintă componenta cea mai dură a războiului psihologic. Ce aveţi de spus, die V.A. Stănculescu, cara în acea noapte aţi fost în sediul M. Ap. N? Dar dvs, Gelu Voican Voiculescu? Aveţi curajul de a privi în conştiinţa voastră? Nu auziţi plânsetela celor **11 orfani care au rămas fără tată?** Bocetele văduvelor? Lacrimile acestora şi ale rudelor lor se mai revarsă peste mormintele celor ucişi, Vă provoc public de a da un răspuns. V-am lezat, cumva, demnitatea? Apelaţi la art.238 şi 239 din Codul penal. Vă voi răspunde pe măsură.

Comandantul USLA – „asasinat" psihic

După ce nucleul de coordonare şi comandă Statul Major este decapitat, deosebit de cinic şi perfid se acţionează asupra comandantului Unităţii, col. Ardeleanu (ulterior, mort în condiţii suspecte).

Când gen. Stănculescu a confirmat că forţele armate au deschis focul asupra uslaşilor,

plângând, col. Ardeleanu se adresează gen. Militam: ***„Ce aţi făcut tovarăşe general, mi-aţi omorât oamenii?”,*** la care acesta îi serveşte o replică cinică: ***„Ce sări faci colonele, aşa e la război”.*** Deci, Moş Teacă se juca „cfe-a *războiul”…* După care, i se cere să treacă în antecameră şi să constate personal că subordonaţii săi au tras primii, fapt pentru care s-a deschis focul asupra lor şi au fost ucişi, iar cei rămaşi în viaţă capturaţi.

Pe cine vede în antecameră col. Ardeleanu? Pe **Şoldea Ştefan,** unul dintre cei patru supravieţuitori. Acesta, văzându-şi comandantul, izbucneşte în plâns şi printre hohote îi spune: *„S-a tras în noi, tovarăşe comandant”.* Dar halul în care era „uslaşul-terorist” merită subliniat, chiar dacă cei din Armată se vor supăra. **Plin de sânge, doar cu un maiou zdrenţuit pe el, cu gloanţe în trup (unul chiar la gât), legat cu o frânghie peste corp şi mâini, uslaşul Şoldea îşi privea comandantul şi plângea.** A făcut numai o constatare: *„S-a tras în noi, tovarăşe comandant”.* Atât! Şi plângea mai departe. **Col. Ardeleanu a cerut să i se acorde urgent primul ajutor. Cerere refuzată!!**

În antecameră biroului generalului Nicolae Militaru a plâns un luptător antiterorist. Un tânăr pregătit să înfrunte cel mai perfid duşman al contemporaneităţii (teroristul) a plâns. Prin el, au lăcrimat toţi uslaşii. În acea antecameră, a curs

potop de lacrimi. Iar col. Ardeleanu a fost supus la cele mai grele încercări. **Prin acţiunea de dezinformare, numele de usl de luptător antiterorist, unitatea în totalitate, au fost compromise.**

Dar perfidia nu cunoaşte limite. Voi prezenta, în continuare, în cuvinte sărace, **modul diabolic în care s-a acţionat asupra col. Arde**leanu. Din punct de vedere psihic, acest om trebuia să clacheze.

Este condus din nou în biroul gen. Militaru unde, culmea, **i se** cere **un angajament scris** că va continua şi mai departe să elaboreze cu forţele revoluţionare. Din punct de vedere psihologic, momentul a fost foarte bine ales. Unui comandant îi sunt ucişi subordonaţii, îi este decapitat Statul Major, un subordonat îi este prezentat drept terorist, i se spune *„Ce să-i faci colonele, aşa-i la război”* şi, **pentru ca tacâmul** să **fie complet, i se cere să semneze o adeziune faţă de forţele revoluţionare. Şi chiar de către cel care ordonase acel măcel. Dacă** ar **fi cedat, dacă nu ar fi semnat, col. Ardeleanu ar fi fost executat** pe **loc.** Mare tărie de caracter a avut acest om, acest comandant! Oricât l-au blamat, ulterior, o serie de jurnalişti şi chiar scriitori. Şi când? După moartea suspectă a acestuia…

Apoi, din ordinul aceluiaşi general este anchetat. De către cine? De **un civil, respectiv ing. Montanu.** În antecamera în care a plâns

subordonatul său. **Şi cum? în prezenţa unor ofiţeri de la M.Ap.N., care** pe **tot timpul anchetei l-au ţinut sub ameninţarea pistoalelor.** Mai lipsea doar lumina vârâtă în ochi, pentru ca stilul să fie pur gestapovist. Multe nedreptăţi şi abuzuri s-au făcut şi se vor mai face în numele democraţiei…

După ce este supus anchetei, în jurul orei 3°° noaptea, col. Ardeleanu este readus în biroul gen. Militaru, care îi ordonă ca la ora 9°° să organizeze o revistă de front a unităţii, pe platoul din spatele stadionului Steaua. La acea revistă de front urmau să participe şi cadrele Direcţiei a V-a. Nu este lipsit de importanţă să specific faptul că generalul Militaru l-a atenţionat pe colonelul Ardeleanu că toate convorbirile pe care le va purta cu Unitatea vor fi înregistrate. Lucru care s-a şi făcut. Dar, neavând încredere în ordinele pe care acesta le transmitea la unitate, gen. Militaru îi ordonă gen. Vlad Iulian să facă acelaşi lucru. Acesta, la rândul lui, ia legătura cu sediul U.S.L.A. Şi transmite ordinele pentru executarea revistei de front col. I.B., precum şi altor cadre de conducere, D.G. Şi G.G.

În **dimineaţa zilei de 24 decembrie 1989,** generalii Vlad şi Hor-topan, coloneii Gherciu şi Ardeleanu, căpitanul Dănuţ Stuparu şi inginerul Montanu, cu un TAB, ajung în *„bârlogul teroriştilor”.* Mai departe, îl las să povestească pe inginerul Montanu:

„(…) Aveam foarte mari emoţii, fiindcă ideea ***aceasta de*** *terorism mă marcase şi pe mine…* ***Şi aşa am ajuns la U.S.L.A.,*** **unde** ***am avut surpriza*** **să-l** ***vedem pe cei mai formidabili «teroriştii» cu lacrimi în ochi, bucurându-se ca nişte copii că ne-au văzut Şi fuanerè informaţi că spre ei se deplasează o forţă militară considerabili)***

ca să-i termine. *De fapt, eram doar noi. Ajunşi acolo, adjuncţii uniter U.S.LA., col. Bleorţ, col. Gherghina şi col. Simionescu au prezentat raportul.* ***Erau toţi prezenţi şi echipamentul din dotare sigilat…*** *Cu aceste concluzii m-am întors la M.Ap.N. Şi am prezentat raportul domnului Ion Iliescu, care a fost foarte mulţumit…”*

Vă daţi seama care era starea de spirit în rândul cadrelor? Şi domnul Montanu se miră că i-a găsit *„cu lacrimi în ochi şi bucurându-se va nişte copii”.* Dumnezeule, dar perfid au mai acţionat un Nicolae Militaru, un Silviu Brucan, un Gelu Voican Voiculescu!…

Unde sunt teroriştii împuşcaţi de uslaşi?

Mintea mea refuză să înţeleagă raţionamentul lui Nicolae Militaru şi al celor care au dezinformat Naţiunea, Armata, vizavi de uslaşi. **Pe de o parte, încă de la început, au cerut sprijinul lor în lupta împotriva teroriştilor. Pe de altă parte, au desfăşurat un adevărat război psihologic asupra lor, în intenţia clară de a lichida în**

totalitate aceasta unitate. Încă din noaptea 23 – 24 decembrie 1989, uslaşii au fost solicitaţi să acţioneze pentru capturarea teroriştilor. Crede cineva că aceştia ar fi acţionat împotriva camarazilor lor? Absurd! Atunci s-au constituit echipe mixte formate din uslaşi şi cadre ale M.Ap.N., care s-au înţeles şi au cooperat foarte bine.

Dar ei **au acţionat şi independent pentru anihilarea teroriştilor.** Astfel, în **23 decembrie,** pe baza informaţiilor transmise de către grupa operativă de stat major din cadrul M.Ap.N., un echipaj de luptă al SSI, condus de **cpt. Enăchioaie Victor,** se deplasează în Piaţa Iancului**. J** Acolo, pe şoseaua Mihai Bravu, se semnalase că *„teroriştii execută foc, dintr-un bloc aflat în apropiere, asupra cetăţenilor de pe stradă”.* Ajunşij la faţa locului, luptătorii uslaşi descoperă imediat locul: **blocul D3, et.10, ap.70. În** urma acţiunii deosebit de prompte, **ei au lichidat două persoane îmbrăcate în costume civile, fără documente de identitate: asupra lor. O a treia persoană, rănită, a reuşit să părăsească zona.** Uslaşii şi-au făcut datoria şi s-au retras. Dar înainte, **au predat cele două cadavre Gărzilor patriotice din zonă, pentru a fi predate orga—nelor de poliţie.** Ce s-a întâmplat ulterior cu ele a rămas o enigmă! Cine le-a ridicat? Unde au ajuns? Unde au fost înhumate şi de către cine? Tot atâtea întrebări

care îşi aşteaptă răspunsul.

Tot în ziua de 23 decembrie, **efective de luptători din** U.S**.L.A. au fost trimise să intervină în mai multe puncte din Capitală:** la sediul CC, pentru executarea unui control antiterorist la subsolul clădirii; la magazinul „Muzica" de pe Calea Victoriei; pentru a neutraliza un „cuib de terorişti" din blocul „General", etajul 3; la Palatul Teleföă*

unor, pentru *„neutralizarea unei poziţii din care s-ar executa foc automat asupra persoanelor care circulau pe calea Victoriei şi pe str. 13 nocembrie";* în zona Teatrului Mic, unde un *„alt grup de terorişti ar fi executat foc din podul garajului".*

Toate aceste *„informaţii"* care au stat la baza ordinelor mate-ii, ilizate în acţiunile de intervenţie ale uslaşilor **s-au dovedit a fi false.**

Iar în acest timp, fără cea mai elementară documentare, o parte dintre ziarişti au scris că în zilele de 21,22 şi 23 decembrie, precum şi în zilele următoare, efective ale U.S.L.A. se aflau pe *„anumite străzi"* fără a nominaliza niciuna. Da, *„U.S.L.A".* devenise un subiect „la zi". Aceasta a fost „informaţia" difuzată prin presă, iar publicul cititor a recepţionat-o ca atare. Dar să vedem ce făceau uslaşii pe *„anumite străzi"* reţineţi vă rog, pe anumite străzi şi nu în stradă.

Mulţi locuitori ai Capitalei erau deja familiarizaţi cu prezenţa cotidiană, permanentă, a

uslaşilor şi militarilor în termen din Trupele de Securitate, care asigurau **paza şi apărarea ambasadelor şi a reşedinţelor diplomaţilor. Î**n nicio împrejurare, oricare ar fi fost situaţia, această misiune **nu putea fi abandonată.** Iar aceste obiective erau pe „anumite străzi”: Bulevardele Ana Ipătescu, Kiseleff, Dacia, străzile Polonă, Paris, Atena, Plantelor, Toamnei, pentru a enumera numai câteva dintre acestea. Acolo erau şi uslaşii, sprijiniţi de militarii în termen purtători ai petliţelor albastre. S-a bătut multă monedă, în presă, pe **prezenţa uslaşilor la „Continental”.** Este adevărat, acolo s-a **creat un cordon care** a **închis zona de protecţie a agenţiei aeriene israeliene „Z.**

— AL” şi a ambasadei americane situată în apropiere. Erau obiective deosebit de sensibile şi, în cadrul acelor evenimente, trebuiau luate măsuri suplimentare de apărare a lor.

Iată ce a declarat studentul Armand Goşu referitor la barajul respectiv: *„Barajul de la Intrarea pe strada Batistei era format din soldaţi ce purtau uniforma armatei române, intercalaţi cu subofiţeri de miliţie... Pe obrajii lor s-au prelins lacrimi. Căştile şi scuturile nu au reuşit să le ascundă”.* Consider că este declaraţia cea mai relevantă cu privire la starea de spirit a uslaşilor şi militarilor în termen.

Deci, aceşti terorişti, pe obrajii cărora se prelingeau lacrimi, **au format un baraj viu, şi-**

au pus vieţile în pericol pentru a apăra două obiective: agenţia „EL-AL” şi Ambasada americană. Aceasta era misiunea lor. Iar dacă demonstranţii s-ar fi apropiat de ele şi le-ar fi periclitat, uslaşii erau obligaţi să intervină. Cu lacrimi prelingându-se pe obraji, dar ar fi intervenit. Am omis să specific şi îmi cer scuze: **cadrele de la Serviciul destinat acestei misiuni erau echipate cu uniforme da miliţie. Iar în timp ce uslaşii şi militarii în termen îşi făceau datoria, pe postul naţional, un Brateş, un Stark, un Popescu şi alţii puneau în seama U.S.L.A. tot ce se întâmpla în Bucureşti, prezentându-i drept terorişti, cerându-le chiar moartea!** Acelaşi lucru l-au făcut unii ziarişti prin cele scrise. Au interpretat eronat, ori după bunul lor plac, prezenţa uslaşilor pe „anumite străzi”. Din studioul 4, Brateş, în auzul naţiunii **a** spus: *„Ce mi-e terorist, ce mi-e antiterorist. Tot un drac”.* Fără comentarii.

Dezinformări şi provocări pentru distrugerea USLA.

În cadrul războiului psihologic, acţiunile de dezinformare au fost combinate cu cele provocatoare. În special începând cu noaptea de 23 spre 24 decembrie. Ele au avut un scop bine determinat: să creeze suspiciune şi neîncredere chiar şi între cadrele Unităţii. În noaptea respectivă, comandantul Unităţii, col. Ardeleanu, lipsea de la sediu (era la

M.Ap.N. În anchetă, cu pistolul la tâmplă)!!!

Dar se zvonise că, împreună cu familia, ar fi fugit cu un elicopter în munţii Apuseni, unde urma să creeze un punct de rezistenţă!!! Deci, colonelul Ardeleanu era în sediul M.Ap.N., anchetat, dar un binevoitor anunţă organele din judeţul Bihor şi din cele limitrofe, ca el să fie căutat!!

Ca atare, în dimineaţa zilei de 24 decembrie, domiciliul soacrei sale din Bihor a fost percheziţionat. Se deţineau „informaţii" că la acel domiciliu erau depozitate armament şi muniţie! Stresată, soacra colonelului, în vârstă de 72 de ani (atunci) a avut o criză, ale cărei efecte au fost accentuate în urma decesului în condiţii misterioase al col. Ardeleanu, în ziua de **15 iunie 1993.** Dar sătenii din Petrani, comuna Pocola, nu au crezut cele puse în seama colonelului. Mai mult, au fost alături de soacra sa, nana Veronica cum îi spuneau, şi au încurajat-o. Oamenii nu s-au lăsat manipulaţi, nu au crezut în balivernele celor mai şcoliţi decât ei. Acesta este ţăranul român, talpa ţării, batjocorit şi umilit în propria-i ţară pentru care oricând şi-ar da viaţa.

Mai trebuie scos în evidenţă un aspect al acestui război psihologic. **La sediul Unităţii, pe firul scurt, se primeau „informaţii" care de care mai alarmante: că diferitele ambasade sunt atacate, că este atacată chiar Banca Naţională, iar U.S.L.A. să trimită forţe.**

Desigur, toate aceste „informaţii” au fost verificate şi s-a stabilit clar că erau provocări.

Cei care transmiteau aceste „informaţii” nu ştiau două lucruri. În primul rând că această unitate avea cadre de conducere capabile, adevăraţi profesionişti, care nu căzuseră cu ultima ninsoare în sediul din strada Toamnei. În al doilea rând, că **sediul Unităţii avea propriul sistem de legături cu absolut toate obiectivele, în care se putea „pătrunde” doar cu aparatură foarte sofisticată. Lucrul curios era-altul: cine şi mai ales cum reuşise să intre în posesia numărului de telefon pe firul scurt al Unităţii? Deoarece, acel număr era cunoscut de un yrup foarte restrâns de cadre din unitate. Dar mai era cunoscut şi la cabinetele guvernamentale cu care era în legătură directă.**

Toate aceste dezinformări şi provocări urmăreau unul şi acelaşi lucru: **distrugerea Unităţii.** Ele trebuiau să confirme ceea ce se relatase în mass-media cu privire la acel măcel din faţa M.Ap.N. Autorul mai emite o ipoteză: uslaşii erau aşteptaţi „la cotitură”. În cazul în care luptătorii din SSI s-ar fi deplasat, fără o verificare prealabilă, la acele obiective care erau anunţate că sunt atacate, ar fi fost „aşteptaţi” undeva pe traseu ori în preajma obiectivelor respective şi ar fi fost lichidaţi.

Comanda Unităţii a mai primit un telefon

foarte alarmant. Tot pe firul scurt: *„Unitatea urmează a fi atacată de efective din Direcţia a V-a”. În* Unitate s-a dat alarma de luptă, iar în rândul efectivelor s-a adâncit starea de nelinişte, de derută. Ulterior, s-a anunţat că urmează să fie atacată de persoane necunoscute.

Dumnezeule, dar câte asemenea „informaţii” nu s-au transmis?! Marele merit revine cadrelor de comandă care nu s-au lăsat intimidate, nu au cedat psihic.

S-a mers până acolo încât, **concomitent, la sediul Unităţii şi la M.Ap.N. s-a anunţat că ofiţerul-uslaş CC. ar fi capturat un tanc de la armată şi trage în centrul Capitalei în tot ce mişcă.** Şi această „informaţie” a trebuit să fie verificată, iar **cadrele din M.Ap.N. l-au găsit pe ofiţerul CC. la datorie, executându-şi serviciul. Tot în acest timp, în zona Câmpulung Muscel, importante forţe ale M.Ap.N. Îl căutau de zor pe cel mai periculos „terorist” maiorul-uslaş ca Iar bietul ca habar-n avea că este atât de căutat. Era în unitate, numit în funcţia de şef de Stat Major, în locul cel Trosca, al cărui cadavru zăcea în faţa M.Ap.N. Degeaba comanda Unităţii a anunţat că acest ofiţer se află în unitate.** Cei de la M.Ap.N., nu şi nu, este „terorist” şi acţionează în zona amintită. Aveau ei această informaţie!

„Teroriştii de la USLA” şi elicopterele

care... „ard în zbor”!!

În dimineaţa zilei de 23 decembrie 1989, la unitatea specială „P” a DSS s-a ţinut o şedinţă cu întregul efectiv, la care a participat şi gen. Nicolae Militaru. Unitatea specială **„P”** era o unitate de cercetare şi microproducţie. Inginerul Hristea Teodor a dat ordin ca documentele tehnice cu conţinut de „Secret” şi „Strict secret” să fie adunate într-o locaţie considerată ca sigură. A luat cuvântul şi Nicolae Militaru care, referindu-se la transferul tuturor unităţilor M.l. Şi D.S.S. la M.Ap.N. a accentuat că *„U.S.L.A. s-a transformat în terorişti”]!!*

Dna D. Coşoveanu a declarat*: „În dimineaţa zilei de 22 decembrie 89 am venit, ca de obicei, la muzeu” (este* vorba de Muzeul de Artă).

De la o fereastră a biroului ei, aflat la ultimul etaj, a asistat la marele miting şi la fuga lui Ceauşescu cu elicopterul. A făcut şi câteva fotografii. Când a văzut cum a fost invadat sediul CC s-a gândit că acelaşi lucru s-ar putea întâmpla şi la Muzeul de Artă. Împreună cu colegii a pus în depozite o parte din lucrările aflate în Galeria de artă medievală. „Dar, *cum începuse să se întunece, colegii mei au plecat Mi s-a părut firesc să rămân. Odată cu întunericul a început să se tragă... Mi-am dat seama **că** asupra Palatului era un fel de atac general* (Muzeul de Artă ocupa numai o parte-a Palatului Regal – n.a.)... *Noaptea*

de 22 a fost un coşmar, ***se striga: «Feriţi-vă, sunt terorişti, sunt de ia USLA, se trage în interiorul muzeului!»*** *„La vremea aia nu ştiam ce înseamnă USLA şi nici nu înţelegeam de ce se trage în muzeu... în dimineaţa de 23 decembrie, mi-am dat seama de dezastru: toate geamurile erau sparte, lucrările erau împuşcate, o parte din ele arse.* ***Sala Mică a Palatului era total carbonizată...”*** *7*

Toate acestea, conform scenariului şi dezinformării, le făcuse... U.S.L.A!!!...

Cea mai fantastică dezinformare mi s-a părut cea făcută de comandantul Armatei a III-a, gen. Dumitru Roşu care, în dimineaţa zilei de 23 decembrie, puţin după ora 600, raporta generalului Guşă*:* ***„Au venit teroriştii. S-au doborât 31 de elicoptere cu terorişti de la U.S.LA., care veneau la Craiova să înfrângă revoluţia din Dolj.*** *Un elicopter a scăpat şi a aterizat în cartierul Valea Roşie şi* ***uslaşii fac prăpăd, ucid oameni.*** *Aceştia sunt sprijiniţi de şeful Biroului Arme şi Muniţii de la Miliţie, care locuieşte într-un bloc din cartier.* ***Au fost lansate 32 de rachete, dintre care 31 au atins ţintele şi s-au pulverizat ca şi elicopterele.*** *Elicopterele sunt construite* ***din magneziu şi în frecare ard”.8*** *******

— N.E.D.: Locuiam în Cartierul Valea Roşie şi nu am auzit de niciun elicopter căzut în zonă! Gen. Roşu era mai mult politruc decât militar de carieră

dar varianta cu uslaşii arată că era în temă cu dorinţele conspiratorilor…

Având doi vecini în funcţii la unitatea de rachete pot aduce informaţii noi. Într-adevăr, un număr de rachete părea a fi lovit ţinte, conform monitoarelor dar numai gen. Roşu ştia că erau elicoptere cu uslaşi! Culmea e că şi zburau, deşi ardeau în frecare ÎLBun comandant a avut Armata a II-a…

Într-adevăr, s-a zvonit iar un ofiţer a confirmat apoi în presă că, pe Dealul Bucovăţului, a căzut un elicopter, care a ars, fiind construit din magneziu, doar motorul fiind recuperat.

Comandantul unităţii de rachete era la perfecţionare iar la comandă rămăsese cpt. Gabriel Nica, şeful St. Mj. Eram prieteni de familie. De reţinut: nu avea telefon iar legătura cu soţia o ţinea cu o staţie Motorola. În noaptea de 22/23 (sau 23/24), soţia mea s-a dus să-şi încurajeze prietena. Pe la ora 1, Gabi Nica s-a auzit în staţie. Era disperat şi îşi lua un fel de adio! *Au intrat în unitate, au elicoptere care nu fac niciun zgomot! Nu ştiu dacă ne mai vedem!”* Mesajul a

După cum i-a declarat jurnalistului Dan Lupescu, de faţă a fost şi col**. (r) Ion Sandu,** până în decembrie 1989 şeful Inspectoratului Judeţean Dolj al M.I., care **din 1982 a activat la U.S.L.A. ca şef la Servi**ciul **care asigura securitatea pasagerilor şi a aeronavelor în zbor şi** la

escale de scurtă durată, apoi promovat adjunct al comandantului pe sectorul operativ. În perioada respectivă am fost la Colectivul învăţământ, apoi mutat la Aeroportul Otopeni, şef de schimb. Nu am avut tangenţă cu serviciul dânsului, iar sectorul operativ era cam tabu. Însă, îl reţin foarte bine. Era un zdrahon de om pe care nu ai fi dorit să-l ai drept duşman, **foarte iubit de subordonaţi.** De câteva ori a ţinut prelegeri la cursul de reciclare subofiţeri. Încă de la primele cuvinte ştia să-şi câştige auditoriul. Mi-a mai plăcut la dânsul faptul că nu se crampona de pupitru pentru a-şi susţine ideile, vorbea liber, pe înţelesul tuturor, se plimba prin sală, ori îşi lua un scaun de care se sprijinea.*

Deci, U.S.L.A. a ajuns să atace şi cu elicopterele! Nu unul două, ci cu 32!!! Precizez în cunoştinţă de cauză: **U.S.L.A. nu a avut niciodată în dotare elicoptere, transportoare blindate sau tancuri.** Pentru instruirea şi pregătirea luptătorilor de la SSI, M.l. punea la dispoziţia unităţii două elicoptere cu ajutorul cărora s-au executat nenumărate exerciţii.

La Loviluţie acţionau... „ofiţeri arabi agenţi SRI”!!

Francezul de origine română **Radu Portocală** ** scrie, într-o carte apărută iniţial în Franţa, în 1990: *„Trupele USLA ale Securităţii erau bine reprezentate la Timişoara. **Membru lor erau educaţi într-un spirit sinucigaş** (...) S-ar putea*

astfel explica un alt mister: dacă membrii USLA au făcut provocările cu preţul vieţii lor, ***este foarte posibil ca ale lor să fie cadavrele furate de Securitate în ziua de 18 din morga oraşului,*** *pentru ca apoi să fie incinerate la Bucureşti".9*

Pe site-ul *www.rgnpress.ro* am lecturat materialul „Teroriştii din 22 – 23 decembrie 1989", autor **Valentin Man,** din 12 iulie 2005, unde am citit cu stupoare, la capitolul „Organizarea unităţilor speciale ale Secufost scurt. Gabi Nica este acum colonel. A fost el nebun sau panicard? Din februarie 1990 s-a lăsat o linişte totală asupra subiectului elicoptere…

N.E.D.: Dan Lupescu mi-a fost redactor-şef la „Cuvântul libertăţii" şi avea vechi legături cu Secu.

Pe col. (r) Ion Sandu am încercat imediat să-l „tentez" cu un nou volum, la Ed. OBIECTIV, arătându-i şi *„Secretele USLA"* (ed. I). M-a refuzat zâmbind, amabil dar foarte ferm: *„Şi aşa am spus prea multe…"*

N.edit: Bunicul său a fost generalul de Interne N. Portocală, autorul lucrării ***„Marile Civilizaţii*** – ale ***traco-geţilor"*** (Ed. OBIECTIV, 2006). Bunicul era patriot…

III. în vi IHA" *JJnitatea Specială pentru Lupta Antiteroristă – USLA* ***nuitiu****;: t de* ***col*** *Ardeleanu, alcătuită din* ***1.600 de ofiţeri…"***

I orumiştilor li se inoculează ideea că U.S.LA

era alcătuită numai din ofiţeri, 1.600 la număr. Î**n realitate,** U.S.L.A. **era încadrată cu ofiţeri, subofiţeri, maiştri militari şi angajaţi civili. Î**n decembrie 1989, efectivul real era în jur de **1.300** de cadre.

Mai departe: *„Aceştia (este* vorba de efectivele unităţilor speciale ale Securităţii şi DIA – n.a.) ***au acp onat după un plan care prevedea ocuparea principalelor obiective strategice:*** *Aeroportul Otopeni, CC al PCR, Televiziunea, Radioul şi M.Ap.N., inclusiv clădirile înconjurătoare, unde îşi puteau plasa puştile, dispuneau de mijloace de comunicare, transport civile şi militare, depozite de muniţii şi locuri de întâlnire, inclusiv* ***tunele sub pământ,*** *în care intrau şi ieşeau cu mare mobilitate (...) în aceste unităţi speciale ale securităţii erau angajaţi****400 de ofiţeri arabi agenţi SRI *, KGB, şi CIA, care erau instruiţi la Băneasa şi în alte centre ale Securităţii.*** *Khaled Daieb Abdalah, şeful agenturii O.E.P. În România, colonel în Securitatea Română şi avea în subordine ofiţeri Români, agent Palestinian, SRI-KGB, CIA şi luptător în Revoluţia din 1989, a finanţat PUNR pentru a deveni deputat în Parlamentul României, fost Membru PUNR".* Am respectat întocmai ortografia...

Se mai scrie: *JON ILIESCU, gen. MILITARU N., amiralul CICO DU-MITRESCU, gen. GELU V. VOICULESCU, gen. MIHAI CHIŢAC şi gen.*

VICTOR AT. STĂNCULESCU şi alţii, au solicitat sprijinul unor unităţi militare să apere Aeroportul OTOPENI, dar sunt ***atacate de unităţile speciale ale securităţii, deja instalate la Aeroportul OTOPENI conduse de col. Dan Gheorghe,*** *ofiţer al USLA, şef al dispozitivului de apărare al Aeroportului International Otopeni, unde sunt ucişi şi răniţi sute de militari veniţi să apere Aeroportul Otopeni".*

Dar despre următoarele, ce părere aveţi*: „În România, lucrurile au fost simple, ne-au scos în stradă împotriva lui Ceauşescu şi, după ce s-a obţinut lovitura de stat, în seara zilei de 22 decembrie 1989, militari şi studenţi ai Academiei militare sunt chemaţi de ION ILIESCU din sediul M.Ap.N. să apere aeroportul Otopeni şi sediul M.Ap.N., dar sunt* ***ucişi de trupele USLA*** *care se aflau în acele obiective,* ***ulterior 120 de membri ai trupelor USLA au cerut azil politic în Suedia...***"

Partea cu cei care au cerut azil politic în Suedia m-a deranjat foarte mult. Nu ştiu ce intenţii a avut acest forumist când şi-a publicat materialele pe Internet – are vreo patru – dar un lucru este clar pentru mine. Se afirmă că **a lucrat la Ministerul de Externe.** Loveşte sub

— N. edit: încă o dovadă că mulţi idioţi se dau „savanţi" pe Internet! De multe ori aceiaşi, pe mai multe site-uri...

centură pe cei care nu au posibilitatea să se

apere. Nu merită să irosesc spaţiul tipografic pentru a-l combate. Un singur lucru doresc să scot în evidenţă. **Pe timpul evenimentelor din decembrie 1989, ori** după, **niciun uslaş nu a plecat din ţară. Punct!**

„Valiza-diplomat cu pistol” nu funcţiona dar... omora în serie în cadrul anchetelor desfăşurate de Procuratura Militară, pe timpul şi după evenimentele din decembrie 1989, s-a făcut **o adevărată psihoză vizavi de dotarea ofiţerilor de la Securitate şi a uslaşilor, în special în ceea ce priveşte „arma-secretă” – *„valiza-diplomat cu pistol”*** S-a spus, iar mass-media a „informat” populaţia că, **cu ajutorul acesteia,** au fost **răniţi sau ucişi nenumăraţi „revoluţionari”, în special împuşcaţi în cap**! mai mulţi ofiţeri de la Inspectoratul Judeţean de Securitate Sibiu au fost a-cuzaţi de procurorii militari că au împuşcat oameni cu acea „armă secretă”.

Bineînţeles că nu pot divulga întregul arsenal cu care erau dotaţi uslaşii, dar oricine îşi dă seama de enormitatea afirmaţiei că *„numeroşi revoluţionari au fost împuşcaţi în cap”* cu această „armă secretă”. **Nu în mulţime, chiar în spaţiu deschis este foarte greu să îndrepţi pistolul, fără să ocheşti, şi să împuşti pe cineva în cap. Cu atât mai puţin cu ajutorul unei serviete diplomat...**

Această celebră „armă secretă” era o invenţie

pur românească, de fapt un **simplu pistolet introdus într-o geantă tip diplomat.** Partea… amuzantă: **exista o singură astfel de geantă diplomat.**

A fost folosită, de fapt **testată, o singură dată,** la un exerciţiu, moment în care pereţii genţii-diplomat au crăpat din cauza temperaturii ridicate provocate în momentul ieşirii glonţului.10

Îmi permit o supoziţie. În Capitală şi în provincie, peste tot erau semnalaţi „uslaşi-terorişti”, şi încă din 22 decembrie 1989. Întreb: cine putea să-i categorisească pe terorişti ca aparţinând U.S.L.A? Când nu i-a văzut nimeni, iar evenimentele se desfăşurau într-o bulibăşeală completă. Această categorisire nu o puteau face decât cei care ştiau cum decurg evenimentele. Bineînţeles că a fost un joc murdar, **o diversiune la scară naţională.**

Exemplele de acest gen ar putea continua. Sper că am reuşit să prezint, aşa cum m-am priceput, diabolicul scenariu care s-a ţesut în jurul uslaşilor. **Iar în tot acest timp, radioul şi televiziunea nu au preluat (nu au dorit) de la** U**.S.L**.A. **nicio dezminţire, deşi col. Bleorţ l-a rugat, prin telefon, pe Petre Roman să facă demersurile necesare pentru ca dezminţirile** U**.S.L**.A., **trimise la Televiziune, să fie date pe post. Dar Petrică al nost1 nu avea timp pentru aşa ceva,** el era preocupat să se afirme, să iasă în evidenţă. Şi a reuşit…”

În felul acesta, s-a mai adăugat un personaj pe lista celor care au desfăşurat şi condus războiul psihologic împotriva uslaşilor. Totul desfăşurat în baza unui plan diabolic.

Un rol deloc neglijabil l-a avut şi Gelu Voican Voiculescu. În noaptea de 23 spre 24 decembrie, el este cel care l-a anchetat pe uslaşul supravieţuitor Şoldea. Ulterior, **a făcut eforturi disperate de a organiza U.S.L.A.** A profitat de funcţia pe care a avut-o: vice prim-ministru al guvernului provizoriu, funcţie în virtutea căreia răspundea de Armată, Securitate, Miliţie şi Justiţie. În acest sens, a scos o hotărâre guvernamentală într-o totală neconcordanţă cu misiunile U.S.L.A, iar când a văzut că intenţia de reorganizare a Unităţii nu a dat roade, a început să acţioneze direct asupra col. Ardeleanu. Prin presiuni psihice, **să-l determine să-şi dea demisia. A vrut neapărat să aibă controlul asupra acestei unităţi de elită,** şi cum putea să facă aceasta? Doar având la comanda ei un om de-al său. În această situaţie, col. Ardeleanu nu mai era bun! Şi atunci, **l-a propus comandant pe marele „revoluţionar" Munteanu.** Da, aţi citit bine: pe Munteanu!! Adică, înlături de la comandă un specialist al luptei antiteroriste, pe acel comandant care s-a împotrivit din răsputeri dezorganizării Unităţii, şi doreşti să-l înlocuieşti cu unul care nici nu auzise de terorism dar să mai ştie cu ce se mănâncă!…

Şi în această situaţie, domnul Ion Iliescu a avut un rol benefic, în sensul că a stopat toate acţiunile lui G.V. Voiculescu vizavi de U.S.L.A. În privinţa dânsului, *„cele bune să se adune, cele rele…”*

„Pe uslaşi nu-i poţi lichida decât prin bombardament!”

Vizavi de una din intrările în unitate era situată reşedinţa ambasadorului statului Israel, obiectiv foarte sensibil „iar pe colţul altei străzi, la circa 50 m, Ambasada Indoneziei şi o şcoală la care învăţau o parte a copiilor diplomaţilor acreditaţi în România. **Ce părere şi-au format diplomaţii celor două ţări când au văzut că luptătorii antiterorişti din România sunt încercuiţi, ţinuţi sub asediu?** în special ambasadorul Israelului. Diplomaţii acestui stat aveau o părere aparte despre U.S.L.A., rezultată din faptul că de două ori s-a prevenit asasinarea ambasadorului israelian, iar o dată a primului-ministru al acestui stat. Totodată.

— N.E.D.: în 1995 (eram la Ev. Z.), l-am întrebat, la Oradea, de „industria României = fiare vechi”. Răspuns: *„nu am declarat, aşa ceva”,* deşi afirmaţia apăruse într-un interviu (celebru; îl am!), s-a ridicat şi a încheiat conferinţa de presă! Nesimţirea e aceeaşi, la KGB, CIA sau DGSE!…

măsurile de pazăşi securitate la toate obiectivele lor erau deosebite. Credeţi că o părere bună faţă de noua conducere a Ţării şi Armatei?

Acest aspect a fost comentat nefavorabil în cercurile diplomatice din Capitală. Mi s-a relatat că **un militar din corpul de pază al Ambasadei americane (puşcaş marin) s-ar fi exprimat cam aşa: *„Dacă cei din interior vor* (uslaşii n.a.), ***ti nimicesc pe toţi*** (cei care îi încercuiseră – n.a.). ***Pe ei nu-i poţi lichida decât prin bombardament”.*** Aceasta era părerea specialiştilor străini faţă de „uslaşi. Un lucru poate minor dar cu consecinţe pentru imaginea României în exterior.

Voi mai da un exemplu prin care să demonstrez acţiunea de diversiune şi provocare ce s-a făcut asupra U.S.L.A. Pe **26.12.1989,** la sediul M.Ap.N., a avut loc o şedinţă cu cadrele de conducere de la Armată şi M.I. Şedinţa era condusă de gen. Militam. În timpul luării de cuvânt a col. Ardeleanu, în sală pătrunde vijelios **Cazimir (Benedict) Ion eseu*** şi strigă: *„Tovarăşe general Militam, în timp ce colonelul Ardeleanu raportează aici, în faţa dumneavoastră,* ***unitatea lui a ieşit în stradă şi trage în populaţie”.*** Această „informaţie” o deţinea el, Cazimir Ionescu, de la reţeaua sa. **Atunci, toţi aveau reţea de informaţii**! Bietul cel Ardeleanu, mai să facă infarct…

Împreună cu Ionescu Cazimir, se deplasează în cabinetul gen. Militam unde, culmea, gen. Hortopan tocmai vorbea cu sediul U.S.L.A. prin telefon. După mine, a fost singura reacţie

ostăşească a **gen. Hortopan,** care, punând telefonul în furcă, îi serveşte o **replică dură, dar meritată, lui Cazimir Ionescu:** *„Dumneata ştii că eu acum vorbesc cu comanda acestei unităţi şi transmit ordine? Cine dracu' v-a permis vouă, civililor, să intraţi în acest minister şi să împuiaţi capul ofiţerilor cu tot felul de prostii?"*

Cam târziu s-a trezit la realitate şi acest general, dar bine că s-a trezit...

Am lăsat spre sfârşit un episod, ale cărei urmări puteau fi deosebit de tragice. Aşa cum acei uslaşi au fost atraşi în capcană şi ucişi cu sânge rece în faţa M.Ap.N., aşa **s-a intenţionat lichidarea tuturor luptătorilor din S.S.I.**

— Serviciul Special de Intervenţie (dacă U.S.L.A. era crema M.I., luptătorii acestui serviciu erau spuma Unităţii). **La solicitarea dezinformatorilor de la Televiziune,** comanda Unităţii trimite acest serviciu să o apere. Se deţinea „informaţia" că o coloană de *„blindate-teroriste se îndreaptă spre Televiziune pentru a o râde de pe suprafaţa pământului".* Aceasta era versiunea servită comenzii Unităţii.

— N. edit: De origine iudaică. La fel: Silviu Brucan, Ion Iliescu, Victor Ionescu, Teodor Brateş (ginerele lui Nicolski), Sergiu Nicolaescu, Petre Roman, Petre (din TVR), Sergiu Celac (translatorul lui Ceauşescu, mason de grad 33); Gogu Rădulescu (inspirator miting 22.12.89 şi „protector Ana Blandiana), Al. Bârlădeanu, Gh.

Apostol etc etc. Lista (aproape) completă – în ***„Conspiraţia Satanei”***-vol. II.

Încrezători, **conduşi de mr. Ene,** luptătorii se pun în mişcare. Î**n** jurul Televiziunii şi pe străzile adiacente erau importante forţe ale M.Ap.N. În dispozitiv de luptă. Acestora li s-a transmis ordinul: *„Vino U.S.LA. să ne atace. Trageţi fără somaţie!”* Coloana luptătorilor se apropia, când, în dreptul restaurantului „Perla”, este oprită de un TAB din care coboară **un civil şi un maistru militar.** Aceştia îi spun mr. Ene***. „Înapoi! Se intenţionează măcelărirea voastră. Este o capcană!”***

În primăvara anului 1990, după multe căutări, mr. Ene reuşeşte să ia legătura cu cele două persoane şi cu lacrimi în ochi le-a mulţumit. Aceste două persoane au salvat vieţile luptătorilor-uslaşi. Merită toată recunoştinţa şi admiraţia lor. Nu am latitudinea să le dezvălui numele.

Nu este o fabulaţie, este purul adevăr, realitatea crudă a acelor zile, când nişte persoane fanatice, sadice aş putea spune, **au intenţionat lichidarea fizică a tuturor uslaşilor şi a cadrelor de la Direcţia a V-a! Iar aceste persoane se plimbă în libertate.** Unele au parte de o pensie sfidătoare, altele ocupă diferite funcţii în structurile M.Ap.N. Şi în viaţa politică. Şi nimeni, dar absolut nimeni nu se autosesizează. Suntem în cea mai originală democraţie din lume…

Diversiunea „Scutul”.

Discreditarea U.S.L.A. s-a prelungit şi în 1990. Scenariul a fost continuat şi de Gelu V. Voiculescu. În emisiunea domnului Tatulici, *„Revoluţia în direct”,* a făcut mai multe afirmaţii aberante, dintre care, referitoare la problema pe care o tratez, interesează doar una. Cică în decembrie 1989, în ţară erau comandouri străine denumite U.S.L.A.C!!!

Bătrâne, îmi pare rău dar nu ştii să dezinformezi… Şi aceasta este o artă, care nu-ţi este la îndemână. Că au fost comandouri străine sunt de acord, dar de unde ai scos denumirea de U.S.L.A.C? înseamnă că dumneata ştii ceva! Sau pur şi simplu ai adăugat litera „C” la sfârşitul U.S.LA. Mai degrabă înclin spre această ipoteză, deoarece denumirea USLAC a avut impactul scontat asupra auditoriului: ce mi-e USLA ce mi-e USLAC?!

Mărturisesc că şi eu am rămas mirat auzind această denumire.

Pentru a îndepărta vălul de suspiciune care a planat asupra uslaşilor şi pentru a arăta că nici ulterior acest război psihologic împotriva lor nu s-a terminat, mai trebuie lămurit un lucru. Îl consider absolut necesar. După decembrie 1989, în presă, la Televiziune şi chiar în unele cărţi s-au făcut **nenumărate speculaţii privind formaţiunea *„Scutul”* de la Timişoara şi Sibiu.** S-a afirmat că aceste formaţiuni erau

constituite din efective U.S.L.A. Deci, din uslaşi. Acestei afirmaţii îi răspund-cu un categoric NU!

La început, când am scris despre înfiinţarea şi misiunile U.S.L.A. am specificat că îşi avea corespondentul ei în fiecare judeţ, concretizat

În compartimentul denumit ***„Arta”.*** Acest compartiment era format din cadre specializate în activitatea antiteroristă (care urmau o pregătire periodică la sediul unităţii centrale, dar aparţineau exclusiv Inspectoratului de securitate respectiv). **Pe lângă acest compartiment, fiecare judeţ avea organizată o formaţiune denumită „Scutul 1, formată din cadre de miliţie care aparţineau, tot exclusiv, Inspectoratului respectiv.**

Cadrele care intrau în componenţa acestei formaţiuni erau selectate de la toate serviciile şi îşi îndeplineau atribuţiunile de serviciu specifice fiecăruia. Însă, **în cadrul formaţiunii „Scutul”, erau destinaţi pentru intervenţie în vederea asigurării liniştii şi ordinii publice.** Şi vă asigur că nu făceau parte bucuroşi din această formaţiune. Pe lângă sarcinile de serviciu specifice, urmau o pregătire aparte, care îi solicita în plus.

Nicio formaţiune „Scutul”, din niciun judeţ, nu avea în componenţa ei uslaşi. Este o minciună, o dezinformare voită. Mai documentaţi-vă domnilor, care faceţi asemenea afirmaţii, deoarece mai există persoane care cunosc

realitatea! Pe care nu aţi dorit şi nu doriţi să o faceţi publică. Şi încă un lucru, domnilor: **USLA NU A AVUT NICIODATĂ EFECTIVE DISLOCATE ÎN TARĂ, NICI ÎNAINTE, NICI ÎN TIMPUL EVENIMENTELOR DIN DECEMBRIE 1989.***

Seria de minciuni AM PRESS

După destituirea gen. (r) Militam, **gen. Stănculescu a avut curajul de a reabilita memoria uslaşilor ucişi în faţa M.Ap.N.,** familiile lor au fost repuse în drepturi, iar ei declaraţi EROI POST-MORTEM şi înaintaţi în grad. Deşi avea destule probleme de rezolvat, **în chiar prima zi după numirea sa în funcţie,** gen. Stănculescu a ordonat adunarea întregului efectiv al U.S.L.A. În unitate (mai puţin cei care erau în misiune ordonată) şi, personal, le-a adresat cuvinte de îmbărbătare. Astfel, duşmanii lor, cunoscuţi şi necunoscuţi, au trebuit să accepte că statutul celor asasinaţi este şi va fi de EROI ÎN PANOPLIA NEAMULUI ROMÂNESC.

Speculând lipsa de informaţie a populaţiei, unii ziarişti au continuat să arunce anatema asupra foştilor uslaşi (actualmente Brigada Antiteroristă), continuând să-i prezinte drept „terorişti”. Nu ştiu, sau bănuiesc în slujba cui sunt, dar prin aceasta îşi bat joc de meseria cea mai nobilă, gazetăria.

— N.E.D.: Celebrul miliţian Dinei Staicu (subofiţer, aghiotantul gen. Ion Eugen Sandu,

moment în care şi-a făcut relaţii şi s-a îmbogăţit) pretinde şi acum că a fost uslaş... În schimb, secretarul-general al Registrului Comerţului Oltenia (acum preşedinte), Gh. Albu, a refuzat să mă primească cu dl. T. Filip, deşi eram „prieteni". Se întâmpla în 1995, fusese şeful „Scutului" în Dolj şi îi stricam imaginea de... jurist...

Concret: în ***„România liberă"*** nr. 1466 din **28 decembrie 1994,** la pag. 3, sub titlul ***„Dezvăluiri despre implicarea U.S.L.A. În evenimentele din Decembrie 1989",*** a apărut un articol pe care îl reproduc în întregime:

„Un tânăr care şi-a făcut stagiul militar în trupele U.S.L.A. a declarat corespondentului AM. PRESS din Dolj: " «Am fost la Timişoara şi la Bucureşti în decembrie 89. Odată cu noi, militarii în termen, au fost dislocaţi şi profesionişti reangajaţi, care purtau uniforme negre de camuflaj Dispozitivele antitero de militari în termen şi profesionişti au primit muniţie de război.

La Timişoara, s-a tras în manifestanţi de la distanţă mică. *Am văzut cum săreau creierii celor ciuruiţi de gloanţe. Cred că mascaţii, folosind armamentul lor special, au tras cu* ***gloanţe explozive. În ianuarie 1990, top militarii în termen din U.S.L.A. au fost internaţi pentru dezintoxicare. Fuseseră drogaţi. Am fost lăsap la vatră cu 5 luni înainte de termen pentru a ne pierde urma.***

Mă tem pentru mine şi părinţii mei. La antrenamente şi aplicaţii eram împărţiţi în «amici» şi «inamici». Mascaţii erau «inamicii» pe care trebuia să-i descoperim şi să-i neutralizăm. ***Cred că mascaţii au fost acei teroriştiˮ.***

În totalitatea sa, articolul de mai sus este plin de minciuni! Aceste minciuni „îmbracăˮ sâmburele de adevăr *„la Timişoara s-a tras în manifestanţi de la mică distanţăˮ.* Aş avea foarte multe comentarii de făcut dar voi căuta să fiu cât mai scurt. Sunt convins că mulţi bihoreni, şi nu numai, au citit serialul despre uslaşi care a apărut în „Crişana Plusˮ. Cei neavizaţi, citind articolul din „România liberăˮ şi-au spus, pe bună dreptate: *„Uite domnule, ce scrie ăsta şi ce a făcut USLA în decembrie 1989!ˮ* Dar să vedem care sunt minciunile din articolul respectiv:

În primul rând, **în România nu au existat trupe U**.S.L.A! M-am săturat să repet aceasta. A fost o singură unitate specializată în activitatea de prevenire şi combatere a acţiunilor teroriste pe teritoriul naţional, U.S.LA. Această unitate era încadrată exclusiv cu subofiţeri, maiştri militari şi ofiţeri. **Niciun tânăr nu şi-a satisfăcut serviciul militar la această unitate.** Apoi, **U**.S.L.A. **nu avea „profesionişti reangajaţiˮ.** Este nevoie să explic ce înseamnă cadru militar şi ce înseamnă reangajat?

Niciun uslaş nu a purtat „costum negru de camuflajˮ. Uniforma lor era predominant de

miliţie, fie de echipaje ale companiei TAROM.

— N. edit.: Corespondentul AMPRESS citat se numeşte Sterie Petrescu, a fost şoferul directorului general al I.R.E.

— RENEL DOLJ şi a fost, ulterior, eliminat de pe statele de plată ale „României libere” şi AMPRESS după o serie de dezinformări scandaloase. Ales, în 1996, consilier judeţean (la Dolj) din partea Alianţei Civice, al cărei preşedinte de Filială era, a fost „detronat” din funcţie şi acţionat în Procuratură şi Justiţie de noua conducere a A.C.

— Dolj (1997).

ori civilă, în raport cu serviciul din care făceau parte. Doar cadrele din SSI aveau uniformă specifică de luptă, de culoare kaki, confecţionată dintr-un material care nu permitea uşor aderenţa mâinilor adversarului (tocmai pentru ca în lupta corp la corp avantajul să fie de partea lor). Dar niciodată *„costume negre de camuflaj”…*

Deci, persoana care doreşte să-şi păstreze anonimatul (pentru că minte) nu putea să-şi fi *„făcut stagiul militar în trupele U.S.L.A.”.* Dacă este o persoană reală, poate şi-a satisfăcut serviciul militar în Trupele de Securitate. **Dar un militar în termen nu putea fi şi la Bucureşti şi** la **Timişoara în decembrie 89.** Mai declară că a făcut parte din *„dispozitivele antitero”,* împreună cu *„profesioniştii reangajaţi”.*

Pe timpul evenimentelor din decembrie

1989, niciun cadru din U.S**.L.A. nu a fost dislocat în teritoriu.** Stau mărturie, în acest sens, următoarele controale şi verificări care s-au efectuat în rândul uslaşilor, de către persoane cu decizie în Armată şi în noua conducere a ţării, chiar şi de către procurori, dintre care unul a fost Popa Ulpiu Chere-cheanu, viitorul procuror general al României. Toate concluziile au fost unanime: „U.S**.L.A. nu a comis niciun act împotriva manifestanţilor”.** Organigrama, ca să nu spun ordinea de bătaie, a fost verificată şi răsve-rificată. Concluzia: **toţi uslaşii au fost în unitate, în paza şi apărarea obiectivelor sau la cele două aeroporturi: Otopeni şi Băneasa.**

În cadrul antrenamentelor, o parte dintre uslaşi nu erau *„mascaţi”* şi nu se ascundeau pentru a fi descoperiţi. Erau faţă în faţă, care pe-care. Abia în 1990, după constituirea Brigăzii Antiteroriste au apărut celebrele măşti Balacrava (tip de glugă tricotată care acoperă capul şi gâtul), când presa centrală era „inundată” de titluri de genul: *„Ninja se plimbă prin Bucureşti”, „Bucureştiul invadat de ninja”* **s**.a.

Şi apoi, cum mama dracului*: „În ianuarie 1990, toţi militarii în termen din trupele U.S.L.A. au fost internaţi pentru dezintoxicare”!!* Sau*: „Am fost lăsaţi la vatră cu cinci luni înainte de termen pentru a ne pierde urma”!* Aici te-ai dat de gol, anonimulel în sensul că **totul este o minciună.** Ţi-ai satisfăcut stagiul militar ca în *„Legiunea*

străină”, despre care, fără falsă modestie, cunosc destule? Adică, sub o identitate falsă?! Chiar aşa de tâmpiţi îi crezi pe cititori? **Oricare tânăr, după trecerea în rezervă, nu-şi poate „pierde urma”. Numele său rămâne în evidenţa Comisariatului militar, iar în organigrama din unitatea la care a fost repartizat sunt trecute toate datele despre el.** Măi, vezi că nu ştii să minţi?! Doamne, dar multe aş mai avea de scris pe marginea articolului respectiv! **Chiar limbajul folosit denotă o persoană străină de problemele militare...** Păcat, mare păcat, domnilor de la „România liberă” şi A.M.PRES! Asemenea articole îi denigrează pe oamenii curajului şi sacrificiului în lupta cu teroarea, pe acei tineri care, benevol, se încadrează în Bri gada Antiteroristă, iar pe mâneca uniformelor lor cenuşii este prins ecusonul cu deviza-simbol „PATRIE ŞI ONOARE”. Aveţi încredere în ei şi fiţi mândri că, pe lângă Armată, Poliţie şi alte organe, în România mal există o unitate încadrată cu bărbaţi şi femei (media – 35 ani) care, în orice situaţii limită v-aţi afla, sunt gata să se sacrifice pentru a vă salva...

„A fost simplu” – 11 secunde

Din multele exemple de intervenţie ale acestor bărbaţi ai sacrificiului, vă voi prezenta unul singur. Poate nu cel mai bine ales.

Suntem în **toamna anului 1994.** Într-un apartament dintr-un bloc din **Babadag,** doi tineri,

sub ameninţarea armei, ţin ostatică o familie (tatăl, mama, băiatul şi sora lui). Ce se întâmplase? Nu cu mult timp înainte, pe timpul când îşi satisfăcea serviciul militar într-o unitate din apropiere, un militar din ciclul îl **şi-a invitat, pe timpul unei permisii, un camarad din ciclul I să-l însoţească acasă,** în vizită. În familia tânărului militar din Babadag, veselie mare. **Sora acestuia îi „cade" dragă prietenului său.** Discret, îi face propuneri. **Fata refuză.**

După eliberarea fratelui, **marele amorez pune mâna pe un pistol-mitralieră, cu 120 de cartuşe, sare gardul unităţii (**deci, devine dezertor), **îşi alarmează un amic în ale fărădelegilor, sosesc la apartamentul respectiv, intră cu forţa şi ţin ostatică întreaga familie.** Nu mai conta că fratele fetei i-a fost prieten, camarad în armată, că a fost] omenit la el în casă. Militarii din M.Ap.N., organele de poliţie, luptătorii din subordinea lt. col. Alexandru Cristescu nu reuşesc să-i elibereze pe ostatici. Cei doi „terorişti" sunt „neînfricaţi"...

În această situaţie, se alarmează comanda **Brigăzii Antiteroriste,** care destină **două echipaje, sub comanda mr. Nicolae Catană,** pentru a interveni. În câteva zeci de secunde, luptătorii antiterorişti sunt echipaţi, înarmaţi şi pleacă la aeroport, de unde un elicopter îi transportă fulger la Babadag. Ajunşi la faţa

locului, discret, fără a alarma locatarii, se execută **recunoaşterea în detaliu a zonei.** Apoi, **într-un bloc vecin, într-un apartament absolut identic** cu cel în care cei doi terorişti (au deja acest statut) ţin ostatică familia respectivă, **se fac câteva antrenamente.** Toată noaptea, cu ajutorul binoclurilor cu infraroşii, ţin sub supraveghere apartamentul respectiv…

În jurul orei **5,** se ia **hotărârea de atac:** militarul dezertor dormea/ iar complicele său, care asigura paza picotea într-un fotoliu, cu arma la îndemână. **Patru luptători** cu mers de felină se apropie de **uşa apartamentului, pun exploziv,** după care se lipesc de pereţi. Totul se desfă-l şoară în perfectă linişte: luptătorii se înţeleg prin semne. Concomitent cui detonarea explozivului aplicat pe uşa apartamentului, se petrec urmă**-l**

I

toarele: unul dintre luptători aruncă în interiorul apartamentului o molă

(grenadă cu efect optico-acustic care, în urma exploziei, produce o luminozitate şi o detunătură ce, pentru câteva secunde, paralizează pe cei din apropiere; nu provoacă nicio schijă); ceilalţi se rostogolesc cu iuţeala fulgerului în hol, cu armele pregătite pentru tragere, iar unul dintre ei aplică fulgerător cătuşele pe mâinile celui care pico-lea în fotoliu.

Totul a durat 11 secunde. Escortaţi, cei

doi sunt coborâţi în faţa blocului, însoţiţi fiind de înjurăturile locatarilor treziţi de zgomotul exploziilor.

Unul dintre luptători va declara unui grup de reporteri: *„A fost simplu”,* şi văzându-i miraţi, a continuat: *„Putea fi uşa baricadată prin interior, putea fi şi celălalt în poziţie de luptă şi, atunci, doar vestele şi căştile antiglonţ ne mai puteau fi aliaţi”.* **Şi bunul Dumnezeu...**

Aceştia sunt oamenii care, pentru a fi pregătiţi în vederea unor astfel de intervenţii aplică cunoscuta butadă militară: *„Cu cât mai multă transpiraţie la instrucţie, cu atât mai puţin sânge în luptă”,* **şi care, pe timpul antrenamentelor nu ţin cont de grade şi funcţii, ci doar de principiul „care pe care”. Şi, pe aceşti oameni ai sacrificiului, unele persoane, unii ziarişti continuă să-i denigreze. Oare, când se vor opri?**

În încheierea acestui capitol, îmi permit să trag câteva concluzii. Una dintre ele este cam hazardată, dar am ajuns la ea în urma unei serioase documentări şi gândiri.

Cei care în decembrie 1989 au înscenat scenariul cu terorişti, cei care au căutat, prin toate mijloacele, să-i înlăture fizic pe uslaşi, cei care au înscenat procesul cuplului Ceauşescu o ruşine a justiţiei româneşti şi i-au executat, sunt adepţii terorismului. Nu mi-e frică de cuvinte. Sunt adepţii terorismului,

deoarece prin tot ce au făcut, inclusiv deschiderea graniţelor şi înlăturarea controlului antiterorist şi antideturnare de pe aeroporturi, i-au apărat pe adevăraţii terorişti. Pe cei care au tras în români.

În acea zi de 23 **decembrie** 1989, **când gen. (r) Nicolae Militaru a fost numit (ilegal) în funcţia de ministru al Apărării, era necesar să se analizeze şi să se** stopeze **ACŢIUNILE TERORIŞTILOR.M.Ap.N., Securitatea şi Miliţia trebuiau să fie subordonate unei comenzi unice, între ele să se desfăşoare o cooperare perfectă. În felul acesta, s-ar fi putut descifra fenomenul teroriştilor. Dar nu s-a vrut acest lucru. USLA a fost suspectată permanent în mod tendenţios şi asupra ei s-a desfăşurat acel diabolic război psihologic. Dacă în cadru organizat, sub o comandă unică, U.S.L.A. ar fi fost solicitată să acţioneze pentru anihilarea teroriştilor, aceştia ar fi fost nimiciţi sau capturaţi. DAR NU S-A VRUT!**

Şi atunci, am eu ceva cu gen. (r) Nicolae Militaru (l-am iertat, dar nu pot uita) când afirm că a avut tot interesul să înlăture U.S.L.A?

Am eu ceva cu **Silviu Brucah** când afirm că a fost eminenţa cenuşie **a** tuturor evenimentelor? Am eu ceva cu Gelu Voican Voiculescu când afirm că **a încercat să dezorganizeze această unitate**

de elită, ori să aibă controlul asupra ei? Sunt eu pătimaş prin cele scrise? Când toate, dar absolut toate câte le-am pus în seama lor se bazează pe documente, pe casete video, pe mărturisiri ale persoanelor implicate, ale martorilor oculari?

Diversionistii au cuvântul...

Pe **25.08.1994, *„Asociaţia 17 Decembrie”*** a ţinut o **conferinţă de presă** a cărei sinteză îmi permit să o prezint.

Raportul SRI despre Revoluţie se prezintă ca un **amestec al unor informaţii reale, dar vechi, şi unele dezinformări. Dezinformarea şi reaua credinţă sunt evidente cu privire la Timişoara.** De pildă, în raport se spune că acţiunile forţelor de ordine de la Timişoara *„s-au soldat cu reţinerea a circa 180 de participanţi, până la data de 17.12.1989, ora 440”.*

De două ori se prezintă numărul arestaţilor – 180. Niciodată nu este pomenit **numărul total al revoluţionarilor timişoreni arestaţi,** care, conform Procuraturii, a fost de **978.**

Raportul comisiei senatoriale condusă de dl. Sergiu Nicolaescu prezintă câteva **neadevăruri:**

— Existenţa a 16 militari omorâţi la Bucureşti în noaptea de 21/22 decembrie 1989;

— Existenţa a peste 100 de cetăţeni originari din Târgu Mureş printre persoanele arestate la Timişoara până pe 17.12.1989;

— Aprecierea pagubelor la 5 miliarde lei.

La cererile repetate ale „Asociaţiei 17 Decembrie”, prima afirmaţie a fost dezminţită de dl. Sergiu Nicolaescu, în revista *Românul* din 8 – 14 martie 1993. În legătură cu a doua afirmaţie, dl. Nicolaescu a încercat indirect să tăgăduiască că ar fi făcut-o, falsificând în numărul din revista amintită un citat propriu sau raport (prin omiterea aprecierii numerice). Toate acestea pun la îndoială buna-credinţă a dânsului.

Ziarul *Armata României,* publicaţie editată de M.Ap.N. a scris despre **revoluţionarii timişoreni *„experţi în decapitarea soldaţilor într-o singură secundă”.*** Revista *România Mare* a scris, în repetate rânduri, despre **militari decapitaţi şi arşi de vii la Timişoara,** în decembrie 1989. Nici „Raportul S.R.I.”, nici rapoartele comisiilor senatoriale nu pomenesc nimic despre aceste crime.

În problema teroriştilor se observă **repetarea tacticii de prezentare a informaţiilor irelevante şi ocolire a informaţiilor relevante.** Astfel, se scrie: *„Unii din reprezentanţii Puterii nou constituite au preluat şi proliferat o serie de zvonuri, cărora le dădeau credibilitate tocmai prin poziţia lor; spre exemplu, preşedintele CJFSN Constanţa, Barbu Dinescu, s-a aflat la originea zvonului privind otrăvirea apei potabile”.*

Este o informaţie interesantă, dar nerelevantă. Relevant este faptul că **Ion Iliescu, în** cuvântarea

ţinută la televiziune în **23 decembrie, vorbea despre teroriştii care *„trag din orice poziţie”*.** Cuvântarea a fost ascultată de milioane de telespectatori şi reprodusă în mai multe ziare. Despre asta, raportul S.R.I. nu pomeneşte nimic…

Nu se scrie nimic despre **Teodor Brateş,** care a condus emisiunea televizată din 22 decembrie şi care a dezinformat Naţiunea şi Armata. Sau despre **Sergiu Nicolaescu,** cel care în 22 decembrie **a lansat zvonul cu clădirea CC. minată.**

Nu se spune nimic despre **Cazimir Ionescu,** care a afirmat pe post: *„O coloană blindată motorizată se îndreaptă spre Piteşti, pentru a ocupa **punctul atomic,** rafinăria, **rezervoarele de cianură,** barajul de la Curtea de Argeş lodată cu căderea acestor puncte, oraşul Piteşti poate să dispară complet de pe harta ţării!” 6 **

Nu sunt nominalizaţi principalii dezinformatori. În schimb, ni se oferă destule exemple nerelevante de persoane labile psihic, care, sub influenţa celor văzute la televizor, au răspândit zvonuri false despre terorişti.

— N. edit: Specialist în domeniu, acum Cazimir Ionescu e purtător de cuvânt la

CNSAS…

Capitolul V

ELIMINAREA „MARTORILOR – CHEIE”.

„Ei se bucură de imunitatea… Cerului”

Moartea vine pe bandă

O problemă care a stârnit numeroase controverse este cea a **deceselor suspecte de după evenimentele din Decembrie 1989.** Deşi există o multitudine de date, deşi au fost intens mediatizate, generând numeroase întrebări, ele **nu au fost elucidate nici în ziua de azi. În** toate cazurile, **cercetările** au fost **canalizate în direcţii greşite. În mod intenţionat.** De către persoane din actualele instituţii ale statului, de către persoane care, deşi s-au pensionat ori au trecut în rândurile marilor oameni de afaceri, au ocupat funcţii de conducere în M.Ap.N., M.l. sau în structurile fostului regim.

De pe urma acestor *„decese suspecte”* au profitat şi profită încă multe persoane. Realitatea este că **toate aceste persoane, decedate în condiţii mai mult decât suspecte, au fost implicate nemijlocit în evenimentele din decembrie 89 sau cunoşteau adevărul despre aceste evenimente. Şi au trebuit să fie înlăturate. Să li se închidă gura.** Au murit pentru că sufereau de o boală tară: CUNOŞTEAU PREA MULTE şi au devenit **incomozi pentru noul regim** de după 1990. Sau pentru că au rămas consecvenţi idealurilor pentru care s-au alăturat luptei maselor populare.

Un şir lung de „sinucideri”, morţi dubioase sau dispariţii misterioase a făcut ca ***„moartea să devină statistică”.*** Astfel, departe de atenţia opiniei publice, acel Decembrie însângerat a

continuat să facă victime şi în anii ce i-au urmat, conform unui scenariu tot atât de dubios şi obscur în care **cancerul, sinuciderile trucate, intoxicările, „accidentele” s-au succedat cu o viteză uluitoare.**

Astfel, moartea a devenit statistică. Statistică ce, după decembrie 1989 şi până în prezent, cuprinde **peste 20 de generali** şi alte persoane. Dintre care amintesc: gen. VASILE MILEA – sinucidere prin împuşcare; generalii NUŢĂ CONSTANTIN VELICU MIHALE – arşi de vii prin prăbuşirea elicopterului; gen. GICĂ POPA – sinucidere prin împuşcare; gen. DOICARU – împuşcat; gen. EMIL MACRI – infarct; gen. VOINEA – fostul Comandant al Armatei I Bucureşti, infarct; gen. ŞTEFAN GUŞE – decedat în urma unei forme rare de cancer, cu o evoluţie extrem de rapidă; căpitanul cercetaş GHEORGHE BĂRBIERU – din D.I.A., fosta gardă a generalului Guşe, mort la Buzău, într-un ciudat accident de maşină; gen. DUMITRU I. DUMITRU – fostul Şef al Direcţiei de Informaţii al Armatei şi;

decan al Facultăţii de Arme întrunite*; amiralul ARON – cel care în decembrie 1989, făcând parte din Marele Stat Major, a colaborat cu Ştefan Guşe şi a comandat Marina Militară; gen, av. PUIU – infarct; MARIN CEAUŞESCU – sinucidere prin spânzurare; col. PETRE moRARU – sinucidere prin spânzurare în închisoarea din Timişoara; gen. BĂLTEANU – infarct; gen.

NICOLSCHI – infarct; IOAN PETRU CULIANU – împuşcat; ALEXANDRU STARK – cancer; VIRGIL TATOMIR – infarct; PETRE CONSTANTIN – cancer; avocatul VOICU VIOREL, cel care la procesul de la Timişoara a rostit, primul, parola „Radu cel Frumos" – accident mortal în localitatea Feteşti; col. GHEORGHE ARDELEANU – infarct „**s**.a.

Lecturând această sinistră listă, care nici pe departe nu este completă, **ies în evidenţă câteva cauze principale ale acestor decese: moarte violentă, infarct şi cancer. Î**n cunoştinţă de cauză, înainte de a trece la radiografierea unor decese suspecte, voi prezenta cititorilor câteva din metodele folosite pentru înlăturarea persoanelor incomode, indezirabile. Sunt metode folosite de majoritatea serviciilor secrete din lume.

Arme pentru... „moartea fără cauză".

Începând cu anii '60, K.G.**B.-ul utiliza cu eficienţă o nouă metodă de lichidare fizică a „adversarilor": un pistol cu aer comprimat care, în loc de gloanţe, folosea ca muniţie fiole cu acid ceanhidric.** Cu un asemenea pistol, trăgând o fiolă în zona feţei „adversarului", se provoca **moartea instantanee.** La autopsie, medicii constatau că persoana respectivă a murit datorită unui**... atac miocardic. Î**n 1962, cu un astfel de pistol, K.G.B.-ul i-a asasinat – în Germania – pe doi conducători naţionalişti ucraineni: Stepan Bandera şi Lev Rebet.

Pe lângă pistolul descris mai sus, a fost folosit cu succes (oare s-a renunţat?) **un stilou,** care, îndreptat spre faţa celui cu care se purta conversaţia, printr-un gest absolut firesc şi făcând să culiseze agăţătoarea de la capătul acestuia, era **împroşcat cu un gaz ce îi provoca moartea.** Rezultatul autopsiei – **infarct!**

Datorită cercetărilor ulterioare, eficienţa, gazului otrăvitor folosit a fost sporită. S-au fabricat nişte **tuburi subţiri ca nişte stilouri.** Un astfel de tub este prevăzut cu un capac care se deşurubează şi cu un buton minuscul. Capacul respectiv se deşurubează şi capătul deschis al tubului se plasează la câţiva centimetri de gura şi nasul celui care doarme. Se apasă pe butonaş. Acesta declanşează un arc ce acţionează asupra unui ciocănel care sparge sticla subţire a unei fiole încărcată cu acid ceanhidric. Concomitent, butonul de declanşare acţionează şi o mică butelie cu aer comprimat. Sub presiunea aerului, vaporii ies din

— N. edit.: Agent G.R.U., serviciul militar de informaţii al URSS!

tub şi pătrund pe căile respiratorii, provocând moartea instantanee a persoanei respective. După o oră, cunoscutul miros al acidului prusie dispare, muşchii cadavrului se relaxează, iar simptomele sunt ale unei crize cardiace.

Acum se ştie că toate serviciile secrete ale Marilor Puteri dispun de posibilitatea de a lichida

o persoană, păstrând aparenţa unei morţi naturale. Americanii, ruşii şi alte Mari Puteri, după ce au testat cu „succes” acţiunea unor droguri şi hormoni sintetici pe oameni, au pus la punct o metodă diabolică pentru înlăturarea adversarului: ***„moartea fără cauză”. Î***n cadrul acestei metode, „adversarului” i se administrează – fără ca acesta să-şi dea seama – unele droguri şi hormoni sintetici care afectează buna funcţionare a glandelor endocrine, în toate aceste cazuri, funcţionarea glandelor este dereglată pe cale chimică, iar medicii nu vor putea stabili cauzele.

Serviciile secrete britanice au intrat în posesia unei alte metode diabolice, puse la dispoziţie de cercetătorii în domeniu. Aceasta s-a întâmplat la începutul anului 80 şi constă dintr-o capsulă formată din două jumătăţi. Înainte de a fi dată „pacientului”, una se ambalează că cealaltă. Această capsulă poate fi „fabricată” sub forma şi coloritul oricărei capsule cu care se tratează bolnavul. Una dintre jumătăţi este confecţionată dintr-un – material ceramic, imun atât la efectul acidului cianhidric din interiorul ei, cât şi la cele ale acidului gastric. Şi destul de tare ca să nu fie sfărâmată de muşchii gâtului când este înghiţită. Capătul ei este închis cu o foiţă de cupru. Cealaltă jumătate este confecţionată dintr-un material plastic, destul de rezistent pentru a nu ceda acţiunii acidului cianhidric.

Cele două jumătăţi se îmbină, primesc forma

şi coloritul capsulei pentru care a fost „confecţionată” şi se dă „bolnavului”. Capsula este înghiţită iar acidul cianhidric începe să roadă foiţa de cupru. În funcţie de grosimea acesteia, câteva ore mai târziu, acidul trece în capsula din material plastic şi începe să-l ardă. După puţin timp, ajunge în organism, este absorbită de sânge şi purtată la inimă, iar pacientul moare.

Foiţa de cupru este calculată să reziste acidului cianhidric între l-10 ore, deoarece după acest timp, capsula ajunge în intestinul gros.

În cadrul serviciilor secrete din majoritatea statelor lumii există un compartiment (serviciu, direcţie, unitate specială denumirea diferă) care se ocupă exclusiv cu cele mai „murdare” afaceri: sabotaje, şantaje, răpiri de persoane şi asasinate. Acestea sunt servicii ultrasecrete, despre care are cunoştinţă un număr relativ mic de persoane. Ele mai aplică şi alte metode pentru înlăturarea „adversarului”. Dar cititorul trebuie să cunoască doar o parte mică al acestui adevăr.

Voi fi acuzat, poate, că ascund multe lucruri. Este adevărat. Dar tot atât de adevărat este şi faptul că aceasta reprezintă şi *„lumea spiona*

136 *jului şi contraspionajului”.* Unde lupta este dură şi îşi are secretele ei. În cadrul acestei „lumi”, acţionează şi serviciile noastre secrete. Ale căror cadre trebuie să fie foarte bine pregătite pentru a supravieţui.

Serviciul „K”.

În 1950, după modelul KGB, în România este creat Serviciul „K”, o unitate ultrasecretă care răspundea de contraspionaj în cadrul sistemului penitenciar naţional. Subordonată mi s-au Min. Justiţiei, ea **avea un număr relativ redus de cadre.** Care aveau misiunea cea mai murdar posibilă. La început, se ocupau cu montarea de microfoane în celulele deţinuţilor, pentru supravegherea convorbirilor acestora, ori cu introducerea de *„porumbei”* sau *„miei”* (informatori) în celule, cu scopul de a intra sub pielea deţinuţilor vizaţi a le câştiga încrederea şi a obţine date compromiţătoare asupra lor şi a-i determina apoi să facă declaraţii incriminatoare. Ulterior, au trecut la lichidarea fizică a acestor persoane, înscenând „sinucideri” sau folosind otravă care producea o moarte aparent naturală.

În **primăvara anului 1970, fiind ajutat de sovietici, acest Serviciu a introdus în arsenalul său substanţe radioactive.** Acestea erau folosite pentru a-i lichida pe oponenţii regimului. **Dozajul radiaţiilor genera inevitabil o formă mortală de cancer.** Acest procedeu diabolic a primit, din partea lui Ceauşescu, numele conspirativ de ***„Radu”.*** Când voia să lichideze o persoană, el dădea ordinul ***„Trimitep-I pe Radu la...”.*** Şi „Radu” era trimis, persoana respectivă era iradiată, urma **forma galopantă de cancer** şi se producea inevitabilul: moartea. Numai bunul Dumnezeu ştie câte persoane au decedat

folosindu-se această metodă diabolică…

Mai târziu, **la parterul blocului situat vis-à-vis de sediul Securităţii a fost amenajată o încăpere specială. Pereţii camerei erau acoperiţi cu tablă de fier,** iar în interior se aflau doar **o masă de zinc şi câteva scaune metalice.** Bineînţeles, totul era mascat. Pentru lichidarea persoanelor aflate în libertate, se folosea această încăpere. Sub pretextul că trebuia să dea o declaraţie oarecare, persoana era chemată, introdusă în încăperea respectivă şi lăsată singură. Cică pentru a-şi putea scrie în linişte declaraţia. Bietul om dădea cu subsemnatul, dar… în acest interval de timp primea şi o **doză de radiaţii.** Pleca sănătos acasă şi după o perioadă îl pupa familia rece…

Uneori, m-am întrebat: **de ce, după evenimentele din 1989, cadrele acestui Serviciu nu au fost condamnate după merit?** Imposibil să nu se fi ştiut de ele… Sau: **acest Serviciu a fost desfiinţat?** Şi aşa, datorită unor „Servicii speciale”, care prin întreaga lor activitate au dezonorat instituţia Ministerului de Interne, după decembrie 1989, întreaga Securitate a fost băgată în aceeaşi oală… Fără a se ţine cont în care din serviciile sale au lucrat cadrele respective. Deoarece, **Siguranţa Naţională a României era încadrată numai cu profesionişti de înaltă clasă. Spre exemplu, la sfârşitul anului 1989, în topul internaţional**

al serviciilor secrete, România era pe locul trei.

Am pus întrebarea dacă acest Serviciu a fost desfiinţat, deoarece decesul a două persoane, în condiţii deosebit de dubioase, m-a pus pe gânduri. Citiţi, vă rog, cu atenţie cele ce urmează.

Radu Bălan şi primarul Chişinăului – asasinaţi?

Fostul primar al Chişinăului, NICOLAE COSTIN, în vârstă de **54 ani,** a încetat din viaţă. A fost atât unul dintre liderii Mişcării de Eliberare Naţională, cât şi **unul dintre cei mai înfocaţi adepţi ai Unirii cu patria-mamă.**

Autorităţile din capitala Republicii Moldova au încercat să treacă sub tăcere acest eveniment, iar presa, aflată în majoritatea ei în soldă sneguristă, nu a menţionat nimic despre acest trist eveniment. Dar, **peste 25.000 de persoane au participat la funeraliile lui.**

Moartea lui Nicolae Costin reprezintă o enigmă. Se ştie că, deşi **demis imediat după alegerile din 26 februarie 1994,** a continuat să fie un militant consecvent pentru Unire. În **septembrie 1993,** la invitaţia primarului general al Capitalei, Crin Halaicu, **a vizitat Bucureştiul,** unde s-a întâlnit, printre înalte oficialităţi politice, şi cu preşedintele Iliescu.

La nicio lună de la această vizită, a fost depistat ca fiind bolnav de leucemie. În august 1993, la un control medical, se

descoperise că suferea de afecţiuni cardiace. Dar nicidecum de această necruţătoare boală care este leucemia.

Curios, foarte curios, este faptul că **şi şoferul său, Tudor Cojo-caru s-a îmbolnăvit de... leucemie (în martie 1995 a fost depistat cu această boală).** Stranie coincidenţă!

Se ştie că una din metodele preferate ale K.G.B. de a-şi elimina adversarii a fost iradierea. Multe persoane, făcând legătura cu faptul că Puterea de la Bucureşti era prorusă, şi-a pus întrebarea: unde şi când a fost iradiat Nicolae Costin? Pentru că în Republica Moldova a fi patriot este un delict! Iar **soţia expreşedintelui Snegur nu este alta decât fiica prea iubită a generalului Zotov, fostul şef K.G.B, pentru România.** Vă las să trageţi concluziile...

Sau **decesul** fostului secretar al CC. al PCR. Şi prim secretar al judeţului Timiş în decembrie 1989, **RADU BĂLAN,** survenit **la mijlocul lunii februarie 1995.** Cel al cărui nume a fost strigat cu insistenţă de către demonstranţii din Timişoara. Acel nomenclaturist care a făcut mult bine şi a lăsat loc de întoarcere pentru oricine şi, mai ales, loc de bună ziua. Medicii săi curanţi au susţinut că, **în momentul ieşirii din penitenciar, sănătatea îi era serios zdruncinată (suferea deja de o** curioasă boală a pielii). Ei au fost de părere că, în penitenciar, a avut parte de un alt soi de „tratament”,

asemănător celui aplicat şi altor persoane care cunoşteau prea multe taine ale revoluţiei de la Timişoara. Nu i-au mai dat multe şanse de viaţă. Şi a murit! Dar, în urma sa a rămas un jurnal-intim – circa 400 de pagini care, din fericire, a încăput pe mâna unui redactor. Nu s-a precizat numele acestuia şi foarte bine. Atunci, se spunea că are toate şansele să vadă lumina tiparului. Aşa au susţinut unii. Dar la timpul respectiv mi-am exprimat scepticismul în această privinţă şi încă nu am cunoştinţă ca acest jurnal-intim să fi fost publicat. Iar unul dintre medicii care l-au îngrijit în ultima perioadă a vieţii sale a declarat că nu va fi surprins dacă şi alţi deţinători de secrete despre evenimentele din decembrie 1989 vor avea aceeaşi soartă. Sunt de acord cu dânsul.

La o conferinţă de presă ţinută în a doua decadă a lunii martie 1995, pe Teodor Rus, purtătorul de cuvânt al Min. Justiţiei, l-a luat gura pe dinainte şi a dezvăluit existenţa unui nou serviciu secret: „Serviciul operativ independent”, care funcţionează în structurile Direcţiei Generale a Penitenciarelor! Deci, în subordinea Min. Justiţiei! Şi, că el a fost creat şi îşi desfăşoară activitatea în temeiul Legii 51/1991 privitoare la siguranţa naţională a României. Vă mai amintiţi de ***„Serviciul K”?*** Care, până în decembrie 1989, funcţiona tot în cadrul Penitenciarelor. Nu-mi permit să fac nicio aluzie. Întreb doar…

Purtătorul de cuvânt a mai afirmat: *„S.I.O. are*

o componenţă bine determinată, care se limitează la prevenirea evenimentelor în rândul efectivelor de deţinuţi şi la protecţia datelor şi informaţiilor cu caracter de secret de stat, din sistemul Direcţiei Generale a Penitenciarelor”.

Dar daţi-mi voie să pun câteva întrebări. Personal, ştiam că de acestea se ocupă ofiţerii cu *„protecţia cadrelor”.* Ei ce rol au atunci? Nu cumva se calcă unii pe alţii „pe bombeuri”? Şi faţă de cine este independent acest Serviciu, dacă el funcţionează în structurile D.G.P.-ului? Ce poate constitui secret de stat în D.G.P? Iar ofiţerii cu „protecţia cadrelor” nu mai pot face faţă? Eficienţa S.I.O. s-a văzut cu prisosinţă pe timpul revoltelor care au cuprins mai multe penitenciare din ţară!…”

Şi acum să trecem la radiografia deceselor suspecte ale unor „piese grele”.

— N. edit.: După un imens scandal de presă, susţinut intens de „ZIUA”, serviciul de informaţii din M.J. (care se ocupa şi de ziarişti) a fost desfiinţat de Monica Macovei, în toamna lui 2006. Scopul: păstrarea arhivei (de şantaj) şi să-şi reînfiinţeze un serviciu propriu…

Vasile Milea a fost… sinucis

VASILE MILEA, ministrul Apărării Naţionale până în data de 22 decembrie 1989, orele 9°°, a reprezentat prima moarte suspectă.

Multe s-au mai scris şi, probabil, se vor mai scrie despre cel care a fost generalul Vasile Milea.

Unii l-au făcut chiar trădător, însuşindu-şi spusele lui Ceauşescu. **Oare, mai există vreo ţară în care eroii Neamului să fie bălăcăriţi şi batjocoriţi ca la noi?** (vezi şi cazul generalului ŞTEFAN GUŞE). Nu voi insista asupra celor scrise în presă şi în unele lucrări, cunoscute marelui public. Voi prezenta doar câteva din acţiunile sale, ale căror urmări au dus ca **Ceauşescu,** pe de o parte, **şi grupul prosovietic** care a preluat puterea, pe de altă parte, **să dorească înlăturarea sa fizică.** Sunt lucruri mai puţin cunoscute publicului.

Oricât de greu de crezut, un lucru este cert: **şi în cadrul M.I. Şi în cadrul M.Ap.N. s-au format grupuri care doreau schimbarea conducătorului ţării.**

În cadrul unei întrevederi pe care a avut-o cu Nicolae şi Elena Ceauşescu – **cu câteva zile înainte de declanşarea evenimentelor de la Timişoara –, gen. Iulian Vlad le-a prezentat acestora un raport privind starea de spirit existentă în ţară şi mai ales la Timişoara, avansând şi unele propuneri.** La care, Elena a exclamat: *„Auzi, Nicule, ce propune* (sic) *generalii pe care Vlad îi tolerează sub comanda lui?"* La care Ceauşescu a strigat: *„Cum sunt ţinuţi la Interne asemenea tâmpiţi?"*

Şi insultele au continuat, ţinta lor devenind însuşi gen. Iulian Vlad.

Revenind la sediul M.I., în cabinetul său, în

prezenţa generalilor **Moţ Ioan** şi **Stamatoiu Aristotel,** gen, col. Iulian Vlad le comunică reacţia familiei prezidenţiale, afirmând că *„Ceauşeştii sunt total rupţi de realitate”.* Şi că *„în felul acesta, Ceauşescu nu o mai duce mult”.* Apoi, cei trei generali au discutat, din nou, problema schimbării lui. Dar nu cunoşteau poziţia pe care ar fi adoptat-o ministrul Apărării Naţionale, gen. Vasile Milea.

Acesta cunoştea, la rândul lui, două lucruri: starea de spirit din Armată, vis-à-vis de cuplul Ceauşescu, şi faptul că **un grup de complotişti prosovietici vor să-l înlăture pe Ceauşescu şi să pună mâna pe putere. În** acest sens, **discutase, în mare, cu gen. Iulian Vlad dar fără să aibă încredere totală unul în celălalt.** Această neîncredere era şi rodul activităţii lui Ceauşescu, care, prin cozi de topor bine alese, semănase neîncrederea Armatei faţă de Securitate şi invers.

Planurile ministrului Apărării erau cunoscute doar de două persoane: gen. Dumitru Gherguţ şeful Direcţiei de Contrainformaţii Militare şi col. Constantin Hideg. Aceştia elaboraseră un plan prin care Armata îl înlătura pe Ceauşescu, prelua puterea şi zădărnicea, în acelaşi timp, planurile complotiştilor prosovietici. Armata urma să rămână la putere până când se creau condiţii propice desfăşurării unor alegeri

libere, după care s-ar fi dat la o parte. Iar, în cadrul Armatei, precis s-ar fi găsit un a doilea Antonescu. Cel care s-a prezentat la regele Carol al II-lea şi i-a spus răspicat: *„Majestate, a venit timpul să părăsiţi ţara”.*

Cei care susţin că **între conducătorii Armatei şi a Securităţii s-a pus la punct un plan comun pentru răsturnarea lui Ceauşescu fabulează.** Un alt lucru pe care vă va veni greu să-l credeţi este că **generalii Iulian Vlad şi Vasile Milea au fost aceia care au grăbit căderea, lui Ceauşescu.** Lucru nerecunoscut de „emanaţii” şi guvernanţii noştri.

s După declanşarea primelor evenimente de la Timişoara, persoana care a primit permanent informaţii „calde” de acolo şi din restul ţării a fost **Elena.** Şi ea este cea care a afirmat că, dacă va fi nevoie, va rade Timişoara de pe suprafaţa pământului şi va face teren arabil pe locul respectiv! în acest sens, **l-a întrebat pe gen. Vasile Milea dacă în apropiere de Timişoara există unităţi de rachete.** Acesta i-a răspuns afirmativ, adăugând că acestea se aflau deja în stare de alertă.

Cunoscând intenţiile Elenei Ceauşescu, reflectând la urmările acestei măsuri care ar fi implicat în mod nemijlocit Armata, **gen. Vasile Milea a ordonat imediat schimbarea codurilor secrete ale dispozitivelor de lansare a rachetelor. S-a asigurat, în felul acesta, că**

nimeni nu va putea dispune, în afara voinţei sale, de folosirea lor. În treacăt fie spus, era vorba de unităţi care aveau în dotarea lor rachete sol-aer, producţie sovietică, ce nu ar fi putut fi folosite cu eficienţă asupra Timişoarei. Dacă ar fi fost vorba de rachete sol-sol, s-ar fi schimbat problema. Totuşi, ministrul Apărării a luat hotărârea schimbării codurilor.

Un gest care obligă naţiunea română la recunoştinţă.

Concomitent, gen. Iulian Vlad a informat că, în întreaga ţară, *„situaţia este sub control strict”* iar în Capitală, la nevoie, la unsingur semnal ar putea fi reţinute cel puţin 2000 de persoane turbulente. În acelaşi timp, i-a comunicat că, **mai ales la Timişoara, se face simţit amestecul unor puteri străine** dar populaţia a rămas alături de conducătorii săi.

Cele spuse de cei doi generali au liniştit-o pe Elena Ceauşescu, iar ideea mitingului din 21 decembrie 1989 i-a surâs. Mai mult, cei doi generali au încurajat-o în acest sens, argumentând că un asemenea miting ar fi mobilizat poporul şi ar fi generalizat o reacţie favorabilă pe plan intern şi internaţional. **Văzând că Ceauşescu are reţineri, gen. Vasile Milea l-a asigurat că Armata este capabilă, este pregătită – mai ales în Transilvania – să dea o ripostă hotărâtă oricărei agresiuni.** Iar în final, l-a asigurat că, în urma mitingului, dacă

evenimentele s-ar fi precipitat, luând o turnură violentă, s-ar fi putut dispune represaliі foarte dure, represaliі motivate de însăşi voinţa populară.

Înainte, grupul de generali trimis la Timişoara a primit ordine precise de la ministrul Apărării. Iar **când a văzut, de la început, că Armata nu execută ordinul de a trage, Ceauşescu l-a numit pe gen. Vasile Milea trădător. Probabil că această „informaţie” i-a fost inoculată chiar de către un om al complotiştilor.** Nu se ştie de cine dar, dacă ar exista voinţa necesară s-ar putea afla. Iar când a primit informaţii mai precise că Armata a tras, generalul s-a îngrozit de pele întâmplate acolo.

Supoziţii s-au făcut multe. **Nu este exclusă posibilitatea ca, dându-şi seama că a fost trădat, generalul Milea să se fi sinucis.** Dar poziţia în care a fost găsit corpul, locul armei cu care s-a „sinucis”, faptul că mai trăia (toate acestea au fost intens mediatizate) au dus la o concluzie mai plauzibilă: **a fost „ajutat să se sinucidă”.**

Moartea sa a dat apă la moară complotiştilor. Care aveau nevoie de armată în planurile lor, ca să nu le încurce socotelile. Şi aşa

Începuse să le încurce generalul Ştefan Guşe. Aşa că au pus mâna pe comanda ei, prin generalul (r) Nicoale Militam, reactivat de la sine putere şi numit ministru al Apărării Naţionale de către dl.

Ion Iliescu!

*

În premieră, pe 24 martie 2004, *Jurnalul Naţional* a dezvăluit că **gen. Milea a vorbit, în ultima sa noapte, pe „firul scurt”, cu ministrul Apărării ungar, Ferenc Karpatyi pe care l-ar fi întrebat dacă pregăteşte un atac asupra României.** Se pare că **Ceauşescu intrase în posesia înregistrării acestei convorbiri,** motiv suficient pentru a-l cataloga trădător şi a comanda asasinarea acestuia.

Doamna Nicoleta Milea, văduva generalului a relatat despre telefonul suspect pe care l-a primit în dimineaţa zilei de 22 **decembrie,** în timp ce se afla la Predeal, **în jurul orei** 900. Prin receptor a sesizat „o *luptă şi un zgomot de lovituri”,* după care s-a auzit o împuşcătură. După un moment de tăcere un individ i-a spus: *„Doamnă, staţi liniştită, zgomotele şi împuşcătura s-au auzit din stradă”* şi a închis. Dânsa susţine că l-a recunoscut pe soţul ei după respiraţia grea. Şi a mai făcut o declaraţie incendiară, în 1990 s-a întâlnit cu **un căpitan** care se afla în sediul CC. În dimineaţa zilei de 22 decembrie. Acesta i-a mărturisit că nu poate să-i relateze ce s-a întâmplat, dar că ***„un general va da socoteală*** Ceilalţi martori declară că împuşcătura s-a auzit în jurul orei 1.000 – 1030.

Declaraţiile martorilor nu coincid cu cele ale expertizei în ceea ce priveşte poziţia

generalului. Potrivit acestora, **l-au găsit pe canapeaua din birou, împuşcat în inimă.** Expertizele, pentru că au fost mai multe, au stabilit, fără niciun dubiu, că **generalul stătea pe un scaun când glonţul fatal l-a nimerit. Iar pistolul cu care cică „s-a împuşcat” era pe birou, la o distanţă prea mare de scaunul pe care stătea. Glonţul care l-a ucis nu a fost găsit. Pe mâna dreaptă a ministrului nu au fost găsite urme care să confirme că a tras.** Şi apoi, de când martorii fac cercetări la faţa locului? Cei care au prezervat probele au fost chiar martorii din dosar. În birou există o debara pe care nimeni nu a cercetat-o. Corpul delict, **pistolul, nu a fost cercetat niciodată** pentru a se vedea ce amprente sunt pe el, sau dacă este „curat”. Abia la patru zile după ce a fost ţinut în frigider, corpul generalului a fost supus autopsiei.

Cele de mai sus, prezentate parţial, generează nenumărate întrebări. Nu este locul să le pun. Un singur lucru nu-mi dă pace. Martorii I-au găsit pe general aşezat pe canapea, iar expertizele au stabilit că era pe scaun în momentul împuşcării. **Exclusă posibilitatea ca o persoană împuşcată în inimă şi într-un plămân să se ridice de pe scaun şi să se aşeze pe canapea. Cine l-a ajutat?**

Orice s-ar spune, **generalul VASILE MILEA este un Erou al Neamului Românesc.** Iar adevărul cu privire la moartea sa trebuie aflat.

Sunt încă persoane în viaţă care cunosc adevărul şi trebuie să-l spună! Sunt datori faţă de Armată! Faţă de poporul român!…

Pe 23 decembrie 1989, sunt ucişi generalii CONSTANTIN NUŢĂ, adjunct al ministrului de Interne şi şef al Inspectoratului General al Miliţiei (IGM) şi MIHALEA VELICU, locţiitor al şefului IGM. Au ars de vii prin prăbuşirea elicopterului în care *„călătoreau în stare de arestaţi”…*

Nuţă şi Mihalea un dublu mister

Generalii CONSTANTIN NUŢĂ ŞI VELICU MIHALEA arşi de vii prin prăbuşirea elicopterului în care „călătoreau în stare de arestaţi”.

*

Prin Decretul prezidenţial nr. 184 din **22 iulie 1978, gen. mr. NUŢĂ CONSTANTIN** a fost numit în funcţia de **adjunct al ministrului de Interne şi şef al IGM,** funcţie pe care a îndeplinit-o până în decembrie 1989.

S-a născut la **23.11.1929,** în comuna Brăneşti, judeţul Ilfov, dintr-o familie de ţărani. După absolvirea şcolii primare, s-a calificat în meseria de croitor. În noiembrie 1950, este încorporat şi îşi satisface serviciul militar la Regimentul 32 artilerie din Slatina, iar în ianuarie 1951 este trimis ca elev la şcoala militară de ofiţeri de artilerie Sibiu, pe care a gbsolvit-o în 1952 cu gradul de locotenent. În anul 1959, este selecţionat pentru Academia Militară, unde în

1962, după absolvire, este numit ca lector.

În **1963** este transferat la DSS, la **Direcţia a IV-a** (Contrainformaţii militare) unde a început ca simplu ofiţer-lucrător, pentru ca, în **mai 1977,** să fie numit **şef al acestei Direcţii.**

La Direcţia a IV-a, se centralizau datele şi dosarele tuturor persoanelor din unităţile M.Ap.N. Şi M.I. care erau semnalate cu aspecte de trădare. **Nuţă cunoştea activitatea de trădare în favoarea sovieticilor a multor generali ce preluaseră comanda M.Ap.N. În decembrie 1989: Nicolae Militaru, Vasile Ionel, Marin Pancea, Du mitru Pletosu, Ştefan Kostyal ş.a. În virtutea funcţiei şi a prerogativelor sale, el este cel care a instrumentat dosarele respective.**

Începând cu 17 decembrie 1989, gen, col. Nuţă a făcut parte din grupul generalilor trimişi de Ceauşescu la Timişoara: Ştefan Guşe, Victor Stănculescu, Mihai Chiţac, Velicu Mihalea şi Stamatoiu. Fiind şef al IGM şi adjunct al ministrului de Interne, putea practic să comande toate efectivele Ml din această garnizoană.

Născut la **23.06.1935** în comuna Cetatea (Giurgiu), **MIHALEA VELICU** a fost promovat ca **locţiitor** al şefului IGM în **1980,** funcţie pe care a deţinut-o până în decembrie 1989. La 30.12.1982, prin Decret prezidenţial, este avansat la gradul de **general-maior.**

După fuga lui Ceauşescu, cei doi generali se

îndreaptă **spre Moraviţa,** cu intenţia de a trece graniţa. Dar **se răzgândesc şi se urcă în tren pentru a veni la Bucureşti.** Referitor la acest aspect, s-au făcut nenumărate speculaţii dar... cei absenţi nu se pot disculpa. **La Simeria sunt reţinuţi.** Acum intră în scenă un număr de **persoane,** multe dintre ele cu o probitate morală şi profesională dubioase, **care,** prin întreaga lor activitate, **au demonstrat că vor neapărat ca cei doi generali să fie lichidaţi. Şi au reuşit.**

În după-amiaza zilei de 22 decembrie 89, **col. Ion Nicolae,** şeful Miliţiei Hunedoara a raportat col. Ion Suceavă, la Bucureşti (oare de ce acestuia, ce îndeplinea atunci funcţia de comandant al Brigăzii de Miliţie Transporturi, şi nu gen. mr. **Câmpeanu Romeo,** care rămăsese la comanda I.G.M?) că cei doi generali se află în biroul inspectorului-şef, gen. mr. **Rotariu. Colonelul Suceavă îi ordonă să-i aresteze şi să-i predea Armatei, după care ia legătura cu gen, col. Ion Hortopan, care ordonă acelaşi lucru: arestarea lui Nuţă şi a lui Mihalea. Din acest moment, condamnarea lor a fost hotărâtă.**

Pe **23 decembrie,** cei doi generali **sunt duşi într-o unitate militară din Deva. Gen. Ion Hortopan transmite două ordine, cel puţin bizare: cei doi prizonieri să fie transportaţi în garnizoana Sibiu (!),** unde la ora şi data respectivă se purta un adevărat război cu

„teroriştii”, al cărui regizor era col. Dragomir (înainte primise ordin de la acelaşi general Hortopan: *„Termină odată cu Securitatea şi Miliţia din Sibiu”!!).* **Al doilea ordin era ca transportul celor doi prizonieri să se facă cu un elicopter trimis de la Sibiu.** Oare de ce nu s-a dat ordinul ca cei doi să fie transportaţi direct la Bucureşti?

Cu îndeplinirea celor două ordine este însărcinat **gen. Iosif Rus.**

Am afirmat anterior că **cele două ordine date de gen. Ion Hortopan** sunt, cel puţin, **bizare.** Iar desfăşurarea ulterioară a evenimentelor mă face să cred că **asasinarea celor doi generali a fost un act premeditat.**

Gen. Iosif Rus îi ordonă lt. col. Dochinoiu, comandantul unităţii de elicoptere din Sibiu: *„Zburând **la joasă înălţime,** pentru a nu fi interceptaţi de radiolocaţie, cu o viteză de **310 km/oră,** elicopterul va ocoli zona Orăştie. **Legăturile radio sunt interzise.** Zborul se execută **fără lumini de semnalizare”.***

***Î**n acea perioadă, în spaţiul aerian al României se ducea un adevărat război electronic, iar **elicopterele – considerate ale teroriştilor – survolau spaţiul aerian tocmai în parametri impuşi de ordinul respectiv:** la joasă altitudine, viteză circa 300 km/oră, fără legături radio şi fără lumini de semnalizare. **Deci, elicopterul respectiv avea toate şansele de a fi considerat ca aparţinând teroriştilor. Iar unităţile**

militare de pe traseul elicopterului nu au fost înştiinţate despre acest zbor. De ce oare?

Apar din nou câteva aspecte care denotă că lt. col. Dochianu a primit ordine suplimentare. În primul rând, **echipajul elicopterului a fost schimbat.** Oare se ştia din timp ce se va întâmpla, iar în unitatea de elicoptere din Sibiu erau cadre incomode? Care trebuiau să moară şi ele? Tot ce se poate. Se ştie precis că **elicopterul a decolat din Sibiu la ora** 1708, **iar de la Deva la 1935.** Dar apare un alt semn de întrebare: **nu se cunoaşte ora la care a aterizat la Deva!** Distanţa respectivă putea fi străbătută în circa 30 de minute. Pe unde s-a mai învârtit acel elicopter? Ce misiuni a mai îndeplinit? Ş-a deplasat oare şi la Timişoara? întrebări şi iar întrebări. Răspunsuri de loc…

Elicopterul a fost doborât în apropierea unui depozit de muniţii, la 1 **km NV de Alba-Iulia.** Dar, pentru Dumnezeu, **ce căuta în acel loc?** Deoarece, era o prelungire a itinerarului pe care-l primise în cadrul ordinului de misiune. Ori, se ştie că **echipajul unui aparat de zbor nu are voie să se abată de pe traseul ordonat sau să-şi prelungească itinerarul.** Este o încălcare a ordinului, şi care se pedepseşte foarte aspru. Atunci? Totul se reduce la o singură concluzie: **echipajul a primit ordin în acest sens şi l-a executat.** A fost ultimul ordin pe care l-a executat. Membrii echipajului au murit alături de

cei doi generali, lăsând în urma lor cinci copii orfani.

Şi modul în care s-a prăbuşit elicopterul este învăluit în mister. **Cu puţin timp înainte de a decola din Deva, la Alba-Iulia s-a primit un telefon cum că depozitul de muniţie este atacat de terorişti. Era tocmai zona deasupra căreia trebuia să zboare elicopterul.** Ulterior, ştirea s-a dovedit a fi falsă, dar la faţa locului au fost trimise întăriri. Iar **în jurul orei 20°° se raportează că în apropierea depozitului s-a prăbuşit un elicopter, numai că... niciun militar de la sol nu a deschis focul.**

D-le **mr. Bârloiu,** aveţi datoria morală de a spune adevărul! La fel şi militarii din subordinea dumneavoastră, care au venit în sprijin la depozitul respectiv. Au murit acolo colegi de-ai dvs., die maior! Dvs, nu sunteţi de vină, aţi fost indus în eroare. Dar ce s-a întâmplat, de fapt, acolo? Deoarece, martorii oculari au mai declarat ceva bizar: **după ce s-a auzit zgomotul specific din elicopter, s-a auzit o explozie în aer. Apoi, alta la sol.** Varianta oficială este că elicopterul a fost doborât de la sol, cu armament de infanterie, crezându-se că transportă terorişti. Dar, pentru Dumnezeu, **din momentul în care s-a auzit zgomotul elicopterului în zbor şi până la a doua explozie la sol, nu s-a auzit nicio împuşcătură!!** O declară numeroşi martori oculari. Ce s-a întâmplat, o ştiu numai bunul

Dumnezeu şi persoanele interesate în a ascunde adevărul…

În urma celor prezentate, autorul îşi permite să emită o părere: **elicopterul a fost doborât fie de o rachetă, fie că în interiorul său a fost plasată o încărcătură explozivă (bombă) programată a exploda după un anumit timp sau prin telecomandă de la sol.** Oare să mă înşel?

Varianta oficială am prezentat-o. Şi nici în raportul SRI nu se spune cine a tras de la sol asupra elicopterului. Se ştie precis zona în care a fost doborât. De asemenea, ce forţe de la M.Ap.N. erau dislocate în zona respectivă. Şi atunci, pun o ultimă întrebare: **ce profesionalism au dovedit cei care au făcut cercetările?**

Emil Macri încă un general asasinat!

Generalul-maior EMIL MACRI – infarct

*„Şi-a dat sufletul, în noaptea de **17/18 aprilie,** într-o celulă a Spitalului-penitenciar **Jilava,** lângă paturile noastre, cu inima schingiuită de lunga şi arbitrara detenţie politică, cel care a fost gen. mr. EMIL MACRI.*

*Încremeniţi de crunta dispariţie a importantului om, deplângem lumea în care se pot petrece acte de indiferenţă şi cinică barbarie ca acela care a dus la tragicul deces. Gen. E. Macri fusese **adus** în cursul aceleiaşi zile în celulă, pe targa, **de la un spital care îl alungase,** declarându-l apt să se vindece în închisoarea de*

fioroasă faimă, aşa cum toate spitalele şi institutele medicale de resort procedează permanent cu grupul nostru de deţinuţi politici, dintre care unii de vârste înaintate.

Am asistat neputincioşi nu la pieirea unui om fără zile, ci la ***ucide-rea sadică a unui semen de-al nostru*** (subl. a.) *care mai putea să trăiască şi să fie de folos ţării în care s-a născut.*

Crunte zile am mai apucat să trăim: precum câinii cu gurile cusute, aşteptăm să ne ducem unul după altul, în negurile veşnice, ***condamnaţi la moarte lentă,*** *de o ură care nu poate fi nici a democraţiei, nici a umanismului.*

Să-i fie ţărâna uşoară, biet tovarăş de suferinţă.

Grupul de deţinuţi politici din penitenciarul Jilava".

Timp de 40 ani, gen. mr. Emil Macri a lucrat ca specialist în Direcţia a II-a a DSS, care se ocupa de contrainformaţii economice, conducând nemijlocit această Direcţie în ultimii 20 ani. Era o somi tate în materie, o bancă de date şi trebuia ucis. Prin funcţia sa, şi-a creat numeroşi duşmani. Veghind la interesele economice ale României, şi nu ale clanului Ceauşescu, el şi subordonaţii săi au demascat şi anihilat pe cei care loveau în interesele economice ale ţării. De nenumărate ori, i-a prevenit pe specialiştii români care urmau să fie înşelaţi la masa tratativelor.

A dovedit întreaga activitate criminală a lui Nicolae Militaru, care se face vinovat de explozia de la Combinatul Petrochimic Teleajen, în urma căruia şi-au pierdut viaţa 25 de persoane şi a fost trimisă în judecată conducerea Combinatului (pe nedrept), formată din cinci persoane, primind condamnări între doi şi opt ani închisoare.

Pentru asasinarea lui s-a creat un scenariu diabolic, al cărui protagonist a fost senatorul Sergiu Nicolaescu. Voia să se facă un film „bombă”. Şi atunci, în fruntea unei comisii de anchetă, în două autoturisme, a descins în penitenciarul Jilava pentru a-i ancheta pe cei de la M.I.

Deşi aflat în spitalul de la Fundeni, comandantul Spitalului Penitenciar de la Jilava, col, dr. Arusoaie, i-a ordonat cpt. Olteanu, şeful serviciului de pază, să-l aducă pentru anchetă pe gen. mr. Emil Macri. Şi pe Cornel Pacoste.

Ca urmare, o dubă cu însoţitor este trimisă la Clinica Fundeni pentru a-i aduce pe cei doi. De fapt, gen. Macri ar fi trebuit să fie operat pe inimă, lucru la care s-a opus doctorul Arusoaie, motivând că, după operaţie, acesta nu ar mai fi putut suporta regimul de penitenciar, cu atât mai puţin transportul la procesul de la Timişoara. Şi atunci, a fost internat la Fundeni. Dar un ordin criminal i-a rupt firul vieţii.

Când li s-a comunicat ordinul că vor fi transportaţi la Jilava, gen. Macri s-a dus după un

medic. Înainte i-a acordat primul ajutor lui Pacoste, care, la auzul ştirii transportului, a leşinat. A venit un medic de la secţia neurologie care, având cunoştinţă despre starea sănătăţii generalului, le-a spus, de faţă fiind şi subofiţerul care venise să-i însoţească: *„**Sunteţi nebuni, unde să plecaţi,** vă transferla mine la neurologie”.*

Subofiţerul însă, care executa un ordin, a insistat iar doctorul respectiv a trebuit să cedeze. Cei doi sunt urcaţi în dubă. Pentru gen. Emil Macri începe calvarul. Deşi se cunoştea starea critică a sănătăţii sale, nu a fost însoţit de niciun medic! De la Clinica Fundeni şi până la penitenciarul Jilava este o distanţă de aproximativ 30 km, iar despre starea drumurilor, ce să mai vorbim! Pe drum, duba are o defecţiune! în sensul că s-a defectat ceva şi toate gazele, în loc să iasă pe ţeava eşapamentului, intrau în partea dubei în care erau deţinuţii! Asta mai lipsea pentru inima slăbită a generalului. Plus zduncinăturile inerente traseului parcurs, la care se adăugau emoţia că va fi din nou anchetat şi dezinteresul pe care l-a remarcat vis-à-vis de starea sănătăţii sale.

Deşi maşina a fost oprită pe drum de două ori, deşi subofiţerul **a** deschis uşa pentru aerisire, gazele au acţionat. **Ajuns la Jilava, se constată starea sa critică dar este transportat, pe targa, într-o celulă.** Acolo, se afla şi deţinutul Paul Niculescu-Mizil. Acesta se sperie când vede

starea jalnică în care se afla gen. Macri. În jurul orei 1700, starea sănătăţii se înrăutăţeşte îngrijorător. Anunţată, doctoriţa Tofan îi acordă îngrijirile necesare.

Se dispune să fie transportat din nou la Clinica Fundeni. Salvarea solicitată soseşte peste trei ore!! Dar, pentru Dumnezeu, **oricine ştie că un pacient suferind de inimă, când are o criză, nu trebuie mişcat. Cu atât mai puţin transportat. Soseşte salvarea, gen. Macri este urcat în ea şi... cu câteva minute înainte de a sosi la Fundeni, medicul însoţitor îi comunică subofiţerului care asigura paza deţinutului că GENERALUL MACRI A MURIT.**

Cele de mai sus nasc întrebări şi provoacă coşmaruri. Iar autorul, din august 1985 şi până în iunie 1995, a avut patru preinfarcturi (na, că am scris-o şi pe asta!) şi îşi permite să emită o părere. **Gen. Emil Macri a făcut infarct în timpul transportului de la Fundeni şi a murit în penitenciarul Jilava. Nu a murit în drum spre Fundeni, cum susţine şi versiunea oficială!**

Din această cauză, am trecut în preambulul despre decesul gen. Emil Macri acel *„Comunicat al grupului de deţinuţi politici din penitenciarul Jilava”*. Pentru că a **murit lângă paturile lor şi nu în drum spre Clinica Fundeni...**

Iulian Vlad plângea... de bucuria întâlnirii cu Sergiu Nicolaescu!

Cele petrecute în Penitenciarul Jilava sunt

strigătoare la cer. **Ceea ce s-a petrecut acolo este un caz unic în analele justiţiei româneşti.** Vrem noi să fim originali în anumite domenii. Şi reuşim…

O comisie senatorială se instalează **în două birouri,** cel al cpt. Olteanu şi în camera de protocol (mde, feţe subţiri). **După ordinul de a fi aduşi gen. Macri şi Pacoste, au început bâlciul cu gen. Iulian Vlad,** încălcându-se cele mai elementare norme ale dreptului. Fără prezenţa avocatului acestuia. Fără a avea asigurată paza de protecţie.

Die senator Sergiu Nicolaescu, deşi vă cunosc personal, după cele întâmplate la penitenciarul Jilava, aţi scăzut în ochii mei. Deoarece, oricine are minime cunoştinţe juridice, ştie că **fără aprobarea (avizul) gen. Niţoiu, de la Secţia Militară a CSJ, nimeni nu avea voie să-l ancheteze, filmeze, fotografieze pe gen. Iulian Vlad.** De ce aţi încălcat acest principiu elementar al Justiţiei?

Dacă **gen. Iulian Vlad** – pe care îl cunosc destul de bine –, un om tenace, echilibrat şi exigent cu sine, **a plâns din momentul ieşirii din biroul în care a fost anchetat şi filmat,** pe tot timpul deplasării sale în celulă, apoi trebuie că a fost foarte afectat de ceea ce a trebuit să suporte.

Mai mult, die senator: **preşedintele completului de judecată al celor din boxa de**

la Timişoara era colonelul de justiţie Bădoiu. Deci, ca cineva din acest loc să fie anchetat, chiar la Bucureşti, trebuia să obţină aprobarea dânsului, şi numai a dânsului. Deoarece, nimeni nu are dreptul să dea aprobare pentru o anchetă paralelă. Nu ştiaţi aceste lucruri elementare?

În această anchetă (paralelă, die senator), **v-au însoţit şi gen. Suceavă, adjunct al ministrului de Interne (atunci) şi juristul Olteanul!** Până la evenimentele din decembrie 1989, **Suceavă** era colonel. Ulterior, a fost avansat general-maior (Doamne, ce de avansări s-au făcut atunci!), apoi numit profesor universitar. Vă mai amintiţi, stimaţi cititori, că el este cel care a ordonat arestarea generalilor Nuţă şi Miha-lea? Şi să vedeţi cât cinism a dovedit şi acest general! într-un interviu, printre altele, **a declarat***: „(...) dacă plângea în drum spre celulă* (este vorba despre generalul Iulian Vlad n.a.), *credea **plângea de bucurie”!!!***

Dar **gen. Suceavă nici măcar nu făcea parte din comisia senatorială respectivă.** O altă gafă a domnului senator Sergiu Nicolaescu... De fapt, se spune că acest general este cel care i-a sugerat domnului senator să facă tot acest „circ”. Pentru ce, die general? Pentru că, după cum aţi mărturisit, scrieţi cărţi? Păi, aşa se face o documentare? Cu încălcarea legilor în vigoare? Acum îmi dau seama de ce a plâns gen. Iulian

Vlad: de bucurie că a stat de vorbă cu un scriitor…

Aţi scris o carte intitulată *„în numele adevărului”*. Nu o comentez, poate cu altă ocazie deoarece merită, dar în numele Adevărului Adevărat, vă spun ceva: realitatea este că foarte multe persoane, printre care şi dumneavoastră, s-au amestecat în treburile Justiţiei, dar nimeni, dar absolut nimeni nu a ajutat-o şi nu o ajută în stabilirea adevărului. Aud? Am jignit, cumva, pe cineva?

Agenţii KGB se sinucid la vânătoare…

Generalul NICOLAE DOICARU – împuşcat
Versiunea oficială: sinucidere la o vânătoare.

Îmi este foarte greu să scriu de rău (chiar dacă faptele mă determină) despre o persoană care nu mai este în viaţă. Dar cititorii, cadrele Armatei şi ale Ml trebuie să cunoască **adevărata faţă a celui care a fost gen. Nicolae Doicaru.** Deoarece are prea multe pete negre în activitatea sa şi este **unul dintre cei care au contribuit la ascensiunea lui Nicolae**

Ceauşescu. Pe care apoi l-a trădat, afirmând pe 22 decembrie 1989, **pe** postul naţional de televiziune: *„*Ş/pe *noi ne-a persecutat dictatorul”…*

La Plenara CC, al P.C.R. În care Ceauşescu a demascat abuzurile Securităţii pe timpul lui Gheorghiu-Dej şi Alexandru Drăghici, cel care era în fruntea Ml, s-a petrecut o scenă memorabilă. Fiind acuzat, **Drăghici** s-a ridicat şi a spus: *„Eu*

am dat ordin unui subaltern să mă scape de un ţigan. Nu am dat ordin să-l omoare, el a făcut asta, dar ***tu ai dat ordin şi ai participat la uciderea a peste 70 de ţărani din judeţele Buzău şi Argeş…”***

Deci, Drăghici l-a acuzat pe Ceauşescu de crime împotriva ţăranilor! Ştia ce ştia, doar era ministru de Interne…

La această Plenară, Ceauşescu voia să împuşte doi iepuri: demascându-l pe Gheorghiu-Dej, poza în omul care respectă legea, întărindu-şi astfel poziţia şi, în acelaşi timp scăpa de cel care fusese omul de încredere al lui Dej: Drăghici.*

După ce Drăghici a luat loc, în liniştea din sală, **în apărarea lui Ceauşescu a sărit imediat Nicolae Doicaru, adjunctul ministrului de Interne,** care, cu o vervă şi un patos admirabile pentru o cauză mai bună, l-a acuzat pe şeful său de tot felul de fapte. S-a pregătit foarte bine, deoarece nimeni din sală nu ştia că **totul fusese regizat din timp. Î**n prealabil, cei doi, Ceauşescu şi Doicaru, s-au pus de acord asupra întregului scenariu, ultimul fiind invitat special de plenară. Astfel, Ceauşescu a scăpat basma curată.

Odată cu venirea comuniştilor la putere, Doicaru avea toate motivele să se pună bine cu noua stăpânire. Avea un trecut cam pătat: a fost **şef de cuib legionar.** Dar intră în Ministerul Securităţii Statului şi avansează pe scara ierarhică, încât **în 1952, este deja şeful**

Regiunii de Securitate Constanţa, cu gradul de **maior. Î**n această funcţie, **avea în răspundere şi şantierul Canalului Dunăre-Marea Neagră,** calitate în care a ordonat arestarea unor oameni nevinovaţi, a condus anchete dure, tip NKVD, pentru a smulge mărturii de la cei arestaţi cum că ei sunt sabotori. A comandat chiar un pluton de execuţie, când au fost împuşcaţi cinci oameni nevinovaţi.

Remarcându-i devotamentul, **Pantiuşa,** alias gen. It. Pintilie Gheorghe (Bodnarenko Pantelei), ofiţer NKVD, primul şef al Direcţiei Generale a Securităţii Poporului din România, **a propus ca Doicaru să fie avansat într-o funcţie superioară şi mutat la Bucureşti.** De Pantiuşa se temeau inclusiv Ana Pauker şi Gheorghiu-Dej. Acesta avea în biroul său un telefon direct cu Kremlinul, putând vorbi oricând cu Stalin sau Beria. La propunerea lui Dej, Biroul Politic a aprobat ca Doicaru să fie avansat şi astfel devine **adjunct al şefului Direcţiei de Informaţii Externe.**

— N. edit.: Pe larg în ***„Satanizarea României".***

După moartea lui Dej, **Vasile Patilineţ,** mâna dreaptă a lui Dră-ghici, pe atunci secretar al CC. al P.C.R. cu atribuţii asupra aparatului MAI. Şi M.F.A., **i-a prezentat lui Nicolae Ceauşescu fişa personală a lui Doicaru.** Din aceasta, rezulta tot trecutul său, abuzurile şi crimele

săvârşite cât a lucrat la Constanţa. Este ciudată reacţia lui Ceauşescu care voia să epureze Securitatea, deoarece s-a mărginit să spună: *„A executat ordine... şi-a făcut datoria... a demonstrat ataşament faţă de partid...”* şi l-a promovat în funcţia de **adjunct al ministrului de Interne!** Astfel, şi-a găsit un câine credincios, care s-a văzut cum l-a apărat la Plenara respectivă...

Bineînţeles că **Ceauşescu a ordonat nişte anchete privind crimele săvârşite la Canal,** dar i s-a raportat că toate acestea au intrat în prescripţie. Deci, **nu a fost pedepsit nimeni.** Pardon, au fost luate măsuri administrative, în sensul că ofiţerii găsiţi vinovaţi au fost trecuţi în rezervă. Mai puţin **Doicaru,** care a continuat să urce pe scara ierarhică: a fost numit să răspundă de D.I.E. Şi **numit consilier principal al preşedintelui ţării.**

Încă din anii ’70, Securitatea bănuia că Doicaru este agent KGB dar nu putea face nimic împotriva lui, fiind în graţiile cuplului prezidenţial.

Ulterior, pentru a se impulsiona (citeşte, militariza) turismul, gen. Nicolae Doicaru a fost numit **ministru al Turismului. Dar la nici trei luni de la fuga lui Pacepa, a fost degradat la gradul de soldat şi scos din funcţie** pentru că nu a sesizat intenţia fostului său subordonat de a trăda. Degradat, a intrat în hăţişul conspiraţiei împotriva lui Ceauşescu, iar **după evenimentele**

din decembrie 1989 a devenit prim-consilierul lui Gelu Voican Voiculescu.

Moartea lui este o enigmă, pe marginea căreia s-au emis diferite păreri, s-au făcut numeroase supoziţii. **Versiunea oficial: s-a sinucis** la o vânătoare. După alte păreri este o **crimă mascată.** Cine avea interesul să-l elimine? Doar era în graţiile noii puteri. Enigmă. Dar încă o moarte suspectă.

„Salvaţi-mă, ăştia vor să mă omoare”.

În perioada evenimentelor din decembrie 1989, cel care a dirijat direct zborul avioanelor şi elicopterelor militare a fost generalul PUIU, fostul **şef al Secţiei aviaţiei şi apărare antiaeriană din M.Ap.N.** Nu este lipsit de importanţă să subliniez faptul că, **în noaptea de 22/23 decembrie, „soldatul” Kostyal dirija şi urmărea respectarea ordinelor care veneau de la M.Ap.N. A fost noaptea şi dimineaţa zilei în care s-au întâmplat cele mai tragice evenimente,** când, în special în Capitală, unităţi ale Armatei luptau în draci cu un inamic „inventat” de dezinformatorii de la TVR: teroriştii. Iar „soldatul” amintit îşi desfăşura laborioasa-i activitate din Punctul de comandă de la Comandamentul Aviaţiei Militare. Era numit ca reprezentant al noii Puteri! De unde concluzia: **nu se avea încredere în gen. Puiu.**

Deci: **activitatea unui profesionist** – l-am numit pe gen. Puiu era **monitorizată de un**

beţiv, de o persoană imorală, **dat afară din Armată pentru incompetenţă.** Apoi, a fost repus în drepturi, adică, avansat la gradul de general! După care a fost scos la pensie, primind pensia echivalentă gradului respectiv, de care se bucură şi în prezent!

Însă, **gen. PUIU a decedat**! Cauza – **infarct.** Aceasta în versiunea oficială.

Fostul comandant al Aviaţiei Militare suferea de o singură boală: **ştia prea multe. În** primul rând, **cunoştea totul despre diversiunea electronică desfăşurată pe cerul României. Ştia cine a desfăşurat-o şi, mai ales, scopul ei.** Cunoştea toate cazurile în care Aviaţia Militară a fost implicată în evenimentele din decembrie 1989. **Ştia cine a ordonat transportul generalilor Nuţă şi Mihalea la Sibiu.**

De asemenea, ordinele care au fost date ulterior. **Cunoştea cine sunt vinovaţii.** Ştia despre tragerile executate asupra ţintelor aeriene, atât falsecât şi reale. A fost martorul carnagiului din zona Aeroportului Otopeni. Î**n seara zilei de 24 decembrie 1989, a anunţat pe post că deţine filmele cu ce s-a întâmplat la Otopeni.** Oare să fie filmele cameramanului străin despre care am pomenit? „Emanaţii” ştiau că gen. Puiu va vorbi, odată şi odată şi **a fost internat la Spitalul de nebuni din Timişoara!** Colegii lui au declarat că ultimele cuvinte ale gen, au fost. ***„Salvaţi-mă, ăştia vor să mă omoare!”***

Acelaşi lucru este valabil şi pentru **generalul VOINEA. În** decembrie 1989, era **comandant de Armată în Bucureşti,** iar unităţile subordonate lui au acţionat în majoritatea punctelor „fierbinţi" din Capitală. Şi el era un om pe a cărui tăcere nu se putea conta. Prins în vâltoarea evenimentelor a trebuit să acţioneze. Să dea ordine. **Cunoştea împrejurările asasinării uslaşilor** conduşi de lt. col. Trosca. **Ştia despre „luptele" din cimitirul Ghencea, de la Televiziune,** când era să fie masacrat întregul efectiv al SSI. Lucrul cel mai grav: **ştia cine au fost adevăraţii terorişti, locurile în care au acţionat, cum au dispărut.** Şi s-a îngrozit. Iar inima lui a încetat să bată. Şi el ŞTIA PREA MULTE…

La începutul lunii **august 1990,** fostul ministru al Agriculturii, **NICOLAE GIOSAN moare în penitenciarul Jilava după ce i-a fost administrată o injecţie „ciudată".** Teodor Marieş a fost închis în aceeaşi secţie cu cel care a fost o somitate în agronomia românească şi va declara: *„Eram în ultimele zile de grevă a foamei, pe la începutul lunii august, când în celula ministrului Giosan, din guvernul Dăscălescu, a venit un doctor pentru a-i face o injecţie.* ***Doctorul respectiv*** *era oarecum ciudat, pentru că* ***se ocupa numai de prizonierii din fostul CPEx".***

În ziua în care i-a fost administrată injecţia, ministrul GIOSAN moare…

Col. (r) VASILE MALUŢAN, cunoscut ca **unul dintre cei mai buni în domeniu,** a murit în urma unui „accident” stupid în luna **mai 1995.** Cu un elicopter Robinson-22 Beta, înmatriculat YR RBA, efectua lucrări de erbicidare a viei Institutului de Cercetări pentru Cereale şi Plante Fundulea. Acesta **s-a prăbuşit** în apropiere de Fundulea, **după ce s-a agăţat de un fir electric!!!** Refuz să cred că un profesionist de talia sa a putut face o asemenea greşeală!

Foarte interesant este că, **cu o zi înainte, a afirmat în faţa Comisiei parlamentare de cercetare a evenimentelor din decembrie 1989 că Ceauşescu a avut în elicopter o valiză plină cu documente...**

Generalii ION BUNOAICĂ, fost comandant al Trupelor de Securitate de la Timişoara în timpul Revoluţiei **şi Ion Eugen Sandu,** fost şef a Miliţiei în Reşiţa şi Craiova, au murit într-un misterios **accident de elicopter** pe 1 septembrie 1995...”

Senatorul ţărănist **ŞERBAN SĂNDULESCU, fost preşedinte al Comisiei senatoriale „Decembrie 1989”** a studiat cazurile evenimentelor din Decembrie 1989 şi **cunoştea foarte multe.** Cartea *„Decembrie* 89 – *Lovitura de stat a confiscat revoluţia română”* ***a*** **deranjat multe persoane.** După ce s-a implicat în misteriosul caz „Petre Olaru”, l-a contrazis pe preşedintele României de atunci, Emil Constantinescu. La câteva zile, la sfârşitul anului

2000, **moare în împrejurări foarte suspecte...**

— N.E.D.: Câteva amănunte despre Ion Eugen Sandu.

În 1991 a devenit revoluţionar cu patalama şi dorea un spaţiu în „buricul" oraşului. Am scris împotrivă, extrem de acid, şi a renunţat dar i-am devenit imediat duşman.

De atunci am început să am probleme: vânat de Poliţia Rutieră, conflicte cu şefii de redacţie şi în familie. În februarie 2003, m-am trezit fără lichid de frână la „Oltcit", în mai mi s-a furat bateria (100 m de Prefectură şi Primărie), în iulie mi s-a intrat în casă şi mi s-a furat videoplayerul (înapoiat apoi cu „dotări" suplimentare). În tot acest timp, o maşină a Poliţiei (fără însemne) mă aştepta în faţa blocului, până seara târziu, când ajungeam acasă...

La începutul lui august 2003 am reacţionat şi l-am sesizat pe... Ion Iliescu (scriam la „Dimineaţa" şi mă aprecia). Din acel moment până în 1997 nu s-a mai acţionat direct asupra mea.

Ion Iliescu şi cei din FDSN/PDSR nu aveau niciun motiv să-l simpatizeze: era cu Petre Roman, sabotase filiala şi sediul FDSN din Craiova iar Duică, redactorul şef adjunct de la „Dimineaţa", fusese călcat pe trecerea de pietoni (în Bucureşti) la puţin timp după ce demarase, prin Craiova, o anchetă asupra lui I.E. Sandu...

După schimbarea de Putere din 1996, fratele său i-a moştenit funcţia de şef al Poliţiei române...

Odihniţi-vă în pace! Voi vă bucuraţi de imunitatea Cerului! Până la urmă, ADEVĂRUL va vedea lumina zilei. Este o lege obiectivă, care va acţiona până la urmă, chiar dacă au trecut atâţia ani de când aţi fost asasinaţi. Va acţiona la cererea sufletelor tinerilor nevinovaţi, ucişi în acea mascaradă din decembrie 1989, cărora „emanaţii" îi spun revoluţie cu „R" mare. Îl cere acest lucru, de dincolo de mormânt, sufletele voastre şi ale tuturor acelora asasinaţi.

Iar voi, cei care aţi ucis ori aţi ordonat acest lucru, **nu veţi avea linişte.** Coşmarurile deja vă macină…

Pe Ceauşeşti nu i-a capturat şi… a decedat

Col. GHEORGHE ARDELEANU infarct

A decedat la vârsta de 55 ani, 2 luni şi 20 de zile.

Când am aflat despre decesul celui care a fost col. Gheorghe Ardeleanu, fostul comandant al U.S.L.A. În perioada evenimentelor din decembrie 1989, mărturisesc că am rămas şocat. Pe de o parte datorită faptului că a fost comandantul unităţii în care am activat (a fost **numit la două luni după pensionarea mea),** iar pe de altă parte ştiam că îşi are **reşedinţa în judeţul Bihor.**

După moartea sa, unii jurnalişti şi chiar scriitori – îi citez doar pe Paul Ştefănescu şi Valentin Raiha – au scris numai despre părţile negative ale celui care a fost col. Ardeleanu, făcând nenumărate speculaţii. Este dreptul lor.

Dar şi dreptul meu să cred că **a avut şi aspecte pozitive în activitatea sa,** că a avut **şi trăsături de caracter adevărate.** După cum sunt convins, şi desfid pe oricine încearcă să mă contra-zică, că **fostul comandant al** U**.S**.L.A. **a fost ucis.**

Spre exemplu, pe timpul documentării, o cunoştinţă de-a dânsului mi-a spus*: „(…) Die Filip, am făcut cunoştinţă cu dl colonel Ardeleanu, îl chema de fapt Moise Bula, într-un cerc de prieteni. Cel care ne-a făcut cunoştinţă mi-a spus dinainte că mă va duce să cunosc o persoană care a fost cineva… Iubea viaţa… **Când vorbea despre România şi unde a ajuns ea, plângea. A fost un patriot,** die Filip! Aceasta este părerea mea. Chiar dacă îmi spuneţi că unii au scris numai rele despre dânsul”.* Şi a tăcut, rămânând cu privirea aţintită spre mine. Dar mi-am dat seama că gândurile sale s-au întors în trecutul nu prea îndepărtat.

Cel care a fost col. Ardeleanu s-a născut la **26 martie 1938** şi botezat cu numele de **Moise Bula.** A lucrat ca **locţiitor la Direcţia de contraspionaj, după care a fost trecut în Serviciul de spionaj extern, la** U**.M.0544 şi apoi la unitatea ultrasecretă** „U”. Era unitatea care se ocupa cu infiltrarea de agenţi de spionaj în străinătate, sub diferite legende. O activitate care nu se poate desfăşura fără profesionalism, tenacitate, multe cunoştinţe şi, mai ales, răbdare. Multă răbdare. Pentru că a infiltra un spion în

străinătate, indiferent la ce nivel, îţi trebuie o legendă beton şi multă răbdare. Adică timp. Şi nu în ultimul rând, bani. Se pare că **a răspuns de spaţiul german.** Afirm aceasta deoarece **în 1986, când reţeaua de spionaj română din Germania a fost deconspirată şi a căzut, col. Ardeleanu a fost transferat la U**.S.L.**A., unde a fost numit comandant.** De fapt, reţeaua de spionaj română din spaţiul german a mai căzut odată. Dintre toţi s-a înapoiat doar Pacepa!

Numirea col. Ardeleanu în funcţia de comandant U.S.L.A. Îşi are logica ei. Lucrând la unitatea ultrasecretă „U”, el deţinea informaţii secrete şi din domeniul terorismului internaţional. Mai ales că Germania Federală era o placă turnantă a acestui fenomen. **Anterior, tot în 1986, el a răspuns de un important transport de lingouri de aur în Elveţia, efectuat cu cinci avioane AN-24, transport pe care l-a însoţit personal.** Deci, în mod logic, urmează concluzia: **col. Ardeleanu avea cunoştinţă despre unele conturi secrete în străinătate.**

În seara de 23 decembrie 1989, în cabinetului gen. Nicolae Militaru de la M.Ap.N. se aflau mai mulţi generali şi ofiţeri superiori şi câteva persoane din grupul complotist care urma să ia puterea. La intrarea col. Gheorghe Ardeleanu are loc următorul dialog:

„– Gen. Militam: iată-l pe şeful unităţii teroriştilor.

— Col. Ardeleanu: Sunt comandantul unităţii antiteroriste, tov, general”.

În continuare, voi prezenta **declaraţia** pe care a făcut-o în şedinţa publică a Curţii Supreme de Justiţie, Secţia Militară, când a fost solicitat de către apărare **ca martor în procesul gen. Iulian Vlad:**

*„În perioada **13 – 20 decembrie** 1989, am plecat din ţară **în misiune în Iran.** Pe gen. Vlad Iulian l-am văzut în după-amiaza zilei de 21 decembrie 1989, în jurul orei 1530-K? °, pe str. Oneşti, în dreptul intrării B. Acesta m-a întrebat dacă am probleme şi răspunsul meu a fost negativ. **Eu am intrat în dispozitiv până după împrăştierea manifestanţilor, după care m-am retras la unitate,** de unde am revenit a doua zi, de astă dată cu efectivele îmbrăcate în uniformă. În ajun, aceştia acţionau în civil. **După aflarea veştii în legătură cu gen. Milea, am primit ordin de la gen. Vlad să mă retrag în unitate şi să iau măsurile care se impuneau** pentru asigurarea pazei ambasadelor, a securităţii aeroporturilor şi a sediilor noastre. La venirea din Iran, locţiitorul la comandă mi-a spus că sunt evenimente la **Timişoara,** că este **interzisă luarea legăturii cu această localitate** şi că unitatea se află în situaţia **II (situaţie de alarmare** – n.a.), urmând să primesc ordine. **În zilele de 21 – 22 decembrie 1989, nu s-au primit ordine ca** U.S.L.**A. să acp oneze în alte***

localităţi. *Atunci când mi s-a dat dispoziţia să plec la unitate, gen. Vlad mi-a spus că are date că* ***a doua zi vor veni mase importante de oameni*** **, că nu vede ce se mai poate face şi că* ***în rândul demonstranp lor au fost şi străini, chiar diplomaţi. În după-amiaza zilei de 22 decembrie 1989, am primit ordin de la gen. Vlad să întocmesc şi să-i prezint un plan de capturare a lui Ceauşescu şi a soţiei acestuia, să am grijă de aeroporturile din ţară (civile), pentru că în situaţia în care va fugi, folosind vreunul din acestea, voi fi trimis în judecată”.***

Pe **5.02.91,** când încă nu împlinise **55** ani, col. Gheorghe Ardeleanu a fost **trecut în rezervă cu drept de pensie** şi s-a stabilit la reşedinţa din judeţul Bihor, **sat Petrani, corn. Pocola.**

Asupra faptelor pe care nu le cunosc (relaţiile comandantului Ardeleanu cu subordonaţii săi, acordarea unui brevet de luptător pentru victoria revoluţiei ş.a.) nu mă pronunţ. Au făcut-o, cu destulă răutate, alţii.

În 15 iunie 1993, ora 13°°, col. Gheorghe Ardeleanu a decedat. Cauza morţii: infarct miocardic. Varianta oficială.

Acum încep să apară adevăratele suspiciuni. **Medicii care l-au consultat înainte nu au depistat nimic privind o eventuală suferinţă cardiacă.** Anterior, pe **4 iunie 1993,** col. Ardeleanu s-a prezentat la spitalul din **Beiuş,** unde i s-a făcut o **electrocardiogramă. În 15**

iunie 1993, se simte rău, se prezintă la Spitalul orăşenesc din **Ştei,** unde **doctorul Mihai Stanciu îi face o nouă electrocardiogramă. Nu a observat niciun fel de tulburare a ritmului cardiac. Dar stupoare: col. Ardeleanu se simte tot mai rău, repetă obsedant „nu *am aer"* şi, cu tot tratamentul medical specific aplicat, la ora 13°° moare!** Surprizele încep a se ţine lanţ.

Având în vedere identitatea decedatului, a fost anunţată imediat Poliţia din Ştei. **Medicul legist Virgil Spiridon** ajunge în câteva ore la spital. După ce a luat probele toxicologice, a promis că în câteva zile va comunica directorului spitalului rezultatul analizelor.

Trei medici specialişti cardiologi, independent unul de altul, au analizat cele două electrocardiograme – cea din **4** iunie, respectiv din **15** iunie, ziua fatală. Toţi trei au ajuns la aceeaşi concluzie: ele reprezintă un **cord normal pentru un bărbat corpolent având vârsta între 50 şi 60 de ani. Infarctul s-a putut datora unor cauze externe: un şoc psihic sau fizic.** Deoarece ambele cazuri sunt excluse, cauza infarctului trebuie căutată în altă parte. Dixit trei medici specialişti cardiologi.

Doctorul Stanciu avea să declare: *„Din punct de vedere medical, moartea lui e un mister. Eu l-am tratat cu puţin timp înainte,* ***îl chinuiau crizele de sciatică, şi nicidecum inima.*** *Eu nu*

ştiu să fi avut vreodată

— N. edit.: Şeful Securităţii avea informaţii dar niciun plan de represiune!

Dacă şefii Securităţii şi Armatei îl apărau pe Ceauşescu, România avea soarta Jugoslaviei lui Miloşevici…

probleme cu inima" u Mai trebuie precizat că dânsul a practicat în Sahara şi în alte ţări din Africa, dar, după cum a mărturisit, **nu a mai întâl**nit **o moarte atât de suspectă. Î**nsă, **ulterior** a declarat că moartea col. Ardeleanu s-a datorat unui **infarct miocardic.** Pentru Dumnezeu, die doctor, după ce i s-a făcut ultima electrocardiogramă, înainte de a muri, aţi declarat că nu aţi observat niciun fel de tulburări ale ritmului cardiac! Ce sau cine v-a determinat să vă schimbaţi părerea?

Medicul legist Virgil Spiridon, în urma autopsiei efectuate, a concluzionat: *„un cord obosit, fleşcăit şi moale".*

Şeful U.S.L.A. – intoxicat mortal cu „Karate"…

Bineînţeles că anumiţi reporteri au dorit să elucideze cauza decesului celui care a fost col. Ardeleanu. Dar personalul Spitalului orăşenesc din Ştei a confirmat doar decesul, refuzând să comenteze diagnosticul. De ce? Iar **doctorul Galea, cel care a fost în preajma fostului comandant al U.S.L.A., a declarat că acesta a murit datorită unei intoxicaţii puternice cu o**

substanţă toxică folosită la combaterea gândacilor de Colorado. Iar această declaraţie a făcut-o la puţin timp după deces. Ce să mai crezi? Unii doctori susţin – infarct. Altul – intoxicaţie.

Cer iertare rudelor, prietenilor şi cunoştinţelor celui ce a fost col. Ardeleanu că am pomenit despre acest caz. Dar prea mulţi, în necu-noştinţă de cauză, l-au vorbit de rău. Aveţi dreptate die I.C., când afirmaţi*: „(…) Cât timp a trăit, nu a venit nimeni să-i ia interviu, să-l întrebe ce s-a întâmplat… Chestia aia cu insecticidul este o minciună”.*

Die I. C, l-aţi cunoscut bine pe col. Gh. Ardeleanu. **Este adevărat, *„chestia aia cu insecticidul este o minciună”.*** Dar subsemnatului nu îi este frică de cuvinte: problema cu insecticidul este un paravan pe care încearcă să-l pună în faţa noastră cei care au tot interesul să-şi mascheze crima. Ce părere aveţi, die I.C., prin cele afirmate nu mi-am semnat şi eu condamnarea la moarte?

De data aceasta, vom intra pe **un teren pe care băiatul îl cunoaşte foarte bine,** iar pentru profani scrie: *„Atenţie: teren minat!”* Cel **al substanţelor toxice de luptă (S.T.L.) şi substanţelor otrăvitoare.** Nu voi insista asupra împrejurărilor care au dus la specializarea mea şi în acest domeniu. Voi accentua doar un singur aspect: acţiunile unora dintre ele asupra organismului le-am simţit pe pielea mea. Riscurile

meseriei pe care mi-am ales-o…

Deci, doctorul Galea a declarat că moartea col. Gheorghe Ardeleanu se datorează unei intoxicaţii puternice cu o substanţă toxică folosită pentru combaterea gândacilor de Colorado. **Această versiune,** însuşită de multe persoane, este **o poveste pentru naivi.** Să vedem care este realitatea. Se spune că, în **14 iunie 1993,** col. Ardeleanu, ca orice gospodar, **stropise cartofii din grădină cu substanţa *„Karate”*.** Şi cică **ar fi inhalat din această substanţă,** ceea ce a dus la o intoxicaţie acută manifestată prin insuficienţă respiratorie severă. Nu pun la îndoială capacitatea profesională a doctorului Galea dar îmi exprim câteva nedumeriri.

Când s-a prezentat la spital, col. Ardeleanu nu a motivat că are insuficienţă respiratorie. A precizat că se simte rău. Drept urmare, i se face electrocardiograma. Insecticidul „kârate” este produs de firma engleză „XCI” şi este deosebit de eficace în combaterea gândacilor respectivi. **Dar în spaţiu deschis, în grădină deci, el este la fel de inofensiv ca aerul curat. Pentru organism devine dăunător doar dacă este băut direct** (ca pe o răcoritoare când lucrezi vara în grădină, nu?) **sau dacă este inhalat în spaţiu închis. Chiar şi atunci, trebuie pulverizată o cantitate destul de mare, iar spaţiul respectiv să nu aibă aerisire.**

Oare fiind vară, col. Ardeleanu a confundat

sticla cu insecticidul „Karate” cu vreo răcoritoare? Hai să fim serioşi! Sau s-a închis în vreo cameră, ori alt spaţiu închis, a pulverizat din această substanţă şi a început să inspire adânc. Imposibil!! Atunci, de ce se acreditează moartea prin intoxicare? Şi mai trebuie ştiut ceva. **Un lucrător de securitate cunoaşte efectul tuturor substanţelor toxice de luptă şi al altor substanţe otrăvitoare.** Făcea parte din programul de pregătire. **Iar col. Ardeleanu era prea experimentat în domeniu pentru a greşi.**

Nu domnilor, această versiune nu stă în picioare! Moartea col. Ardeleanu este o enigmă. **El a fost ajutat să moară,** să se „sinucidă” cu substanţa „Karate”, ori cu altceva! Chiar dacă a fost pensionat, unul ca el ştia să tacă, domnilor. Să ducă cu el în mormânt multe enigme. De ce a fost ucis? Pentru că ŞTIA PREA MULTE şi el?

Foarte interesant mi se pare şi faptul că **a fost chemat de mai multe ori la Bucureşti, cu insistenţă chiar.** Atât soacra, nana Veronica, cât şi sătenii, au declarat că **ultima dată când a revenit în sat era de nerecunoscut. Slăbit, negru la faţă, îngândurat. Prinsese frică de ceva.** Ţinea căputu (poarta) permanent închis, cică de „teama ţiganilor”. Era de nerecunoscut. Niciun jurnalist nu s-a obosit să se intereseze cine l-a tot chemat la Bucureşti, ce presiuni şi cine le-au făcut asupra lui? Deoarece, un om de talia sa nu poate fi speriat uşor…

„Bătrâna (soacra colonelului – n.a.) *povesteşte că,* ***la aproximativ o săptămână după moartea ginerelui, casa sa a fost răscolită de trei indivizi,*** *care au căutat armele şi muniţia ascunsă de fostul comandant USLA. Potrivit femeii, cei trei care au tăbărât peste ea* ***nu aveau vreun mandat de percheziţie*** *şi nu au renunţat la căutări până nu au întors fiecare colţişor*1.12 Cine să fi fost cei trei indivizi?

Col. Ardeleanu – omorât de spioni? Ai cui?

Şi acum, aspectul care ar trebui studiat mai în profunzime. Arătam la început că el **a lucrat la U.M.0544 şi la unitateaultra** secretă **„U”. După care a fost mutat la U.S.L.A.** Şi a venit decembrie 1989. În România, Securitatea a fost desfiinţată. Dar ce s-a întâmplat cu reţelele de spionaj românesc din întreaga lume? încă o enigmă a evenimentelor din acel decembrie, la care nu ştiu câte persoane s-au gândit. **Col. Gh. Ardeleanu îi cunoştea pe foarte mulţi spioni români din străinătate. La mulţi le-a „spălat” dosarele,** cum se întâmplă în asemenea cazuri. **Dar nu a reuşit pentru toţi acest lucru.** Cei care au rămas, probabil, l-au ameninţat cu moartea în cazul în care îi deconspiră. Şi cum în această branşă acţionează numai profesionişti de înaltă clasă, riscurile meseriei îi obligă să nu aibă încredere totală în nimeni, pentru că foarte puţini lucrători din acest domeniu mor de bătrâneţe. Şi atunci, în loc de decoraţii, mulţumiri sau

recunoştinţă, sunt îngropaţi discret, punându-li-se o cruce la căpătâi. Sunt luptătorii din umbră care *„nu au dreptul la recunoştinţa naţiunii”.*

Deci, **col. Ardeleanu avea doi duşmani de temut: cei din interior,** alături de care a fost când au preluat puterea, **şi spionii români din exterior,** pe care-i cunoştea. Ambele tabere aveau interesul în înlăturarea lui. Oare care dintre ele a hotărât că nu mai avea zile de trăit? Enigmă…

Trebuie precizat că **cei care au transformat spionajul românesc într-o artă,** fiind recunoscuţi de celebrele servicii secrete din SUA, URSS, Israel, Marea Britanie, Franţa şi R.F.G. **sunt, de fapt, nişte anonimi, foşti ofiţeri ai celebrei unităţi anti-K.G.B., U.M.0110.** O perioadă, comandantul acestei unităţi a fost gen. Iosif Constantin, despre care se spune că Pacepa îl trimitea regulat la Moscova. Experţii serviciilor secrete au dezvăluit că **Pacepa a fost *„omul sovieticilor,*** *adus de generalul Saharovski, viitorul şef al spionajului URSS. O cârtiţă o formezi în minimum 15 ani, iar cariera lui Pacepa merge după manualul sovietic.* ***Apoi a fost inclus de americani în programul transfugi Hor detectori,*** *special creat pentru spionii ruşi”.* **Pacepa a permis spionilor sovietici să instaleze super-computerul DIE.** Experţii români au declarat că acest lucru *„ne lăsa un gust amar, noi, ca profesionişti, ştiind că* ***ruşii puteau astei avea acces la toate informaţiile***

spionajului românesc”.

În cadrul DIE, **U.M.0110 era structura cea mai bine conspirată,** astfel încât nici Comandantul Suprem nu putea recunoaşte existenţa ei în faţa liderilor de la Kremlin. **Erau vânătorii anti-K.G.B**. Şi au fost permanent hăituiţi. De inamici şi trădători.

Nicolae Pleşiţă a desfiinţat U.M.0110, mai mulţi ofiţeri fiind mutaţi la U.S.L.A., iar nucleul dur a fost transferat, în secret, la SIE

după decembrie 1989. În 1997, respectivului nucleu i se pierde urma, fiind dizolvat de Radu Timofte.

Comitetul de diversiune de la TVR

În timpul evenimentelor din decembrie 1989, **TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ a avut rolul hotărâtor în activitatea de dezinformare a naţiunii.** De intoxicare a ei, de aţâţarea urii împotriva Securităţii, a Siguranţei Naţionale. **De încercarea de a declanşa lupta între Armată şi Securitate, a unui război civil.** De aici, a fost condusă marea diversiune din acele zile, **televiziunea contribuind la trădarea intereselor naţionale. Chiar celebrul politolog Silviu Brucan a recunoscut că televiziunii i-a revenit rolul hotărâtor în reuşita planului complotiştilor.** De aici, au pornit îndemnurile ridicării populaţiei la revoltă. Dar a fost manipulată într-un mod diabolic. Chiar din rândul angajaţilor televiziunii, mulţi au cunoscut

scenariul şi jocul de culise.

O afirmaţie incitantă făcută de **Teodorescu Filip** se pare că a trecut aproape neobservată. El susţinea că în **TVR funcţiona, încă înainte de decembrie 1989, un *„comitet de diversiune”* care, la ora *„H”*, să intre în emisie şi să (dez) informeze poporul. Se maj zice că Teodor Brateş* a fost unul din locţiitorii acestui *„comitet”*. În activitatea sa, a fost ajutat de reporterul Alexandru Stark*, care a avut rolul de a tria ştirile, comunicatele şi dădea liber pe post doar acelora care conveneau.** Cei doi sunt vinovaţi de nenumărate (dez) informări cu privire la aşa-zisele masacre ale Securităţii împotriva populaţiei. **Tot cei doi au insistat pe lângă Comisia Militară din TVR, să aprobe difuzarea unui comunicat prin care să fie chemaţi sovieticii. Cică în sprijinul Revoluţiei...**

ALEXANDRU STARK** a fost numit **corespondent pentru România în Franţa.** Unde a activat o perioadă, după care a murit. Versiunea oficială – **cancer.** Având în vedere circumstanţele atâtor *„decese oportune”*, esenţialul rămâne că a mai dispărut un martor care ştia prea multe.

VIRGIL TATOMIR, reporter, a adus critici severe la adresa autorităţilor ruse pentru implicarea lor în evenimentele sângeroase din Transnistria. A fost **un bun cunoscător al limbii**

ruse, implicat direct în scenariul de la Televiziune. Fiind un martor ce putea deveni incomod, a decedat în timp ce se afla în Republica Moldova. Diagnosticul – **infarct.**

Tot de **cancer** a murit şi **PETRE CONSTANTIN******, director adjunct al TVR.** A cunoscut întregul scenariu care s-a „jucat" la televiziune în

— N. edit: De origine iudaică. Teodor Brateş – ginerele lui Nicolski (amănunte în ***„Satanizarea României"***Cuvântul editorului)**.** * **N.** edit: De origine iudaică.

timpul evenimentelor din decembrie 1989 şi după. À murit întâmplător? A fost înlăturat?

Victor Surdu vorbea prea multe...

Am prezentat doar o parte a deceselor suspecte din timpul evenimentelor din decembrie 1989 şi după. Se poate observa că această sinistră listă se „îmbogăţeşte" an de an. Dar cei interesaţi sunt liberi şi profită. Cine are curajul să spună adevărul? Deoarece, cei nominalizaţi în această lucrare, şi alţii pe lângă ei, nu sunt incomodaţi de unele interpelări parlamentare, de dezvăluirile din presă. Pentru ei, acestea sunt fleacuri. Ziariştii scriu, ziariştii aud. Dar când o persoană de marcă încearcă să spună adevărul, ori nu se are încredere în ea (că va tăcea), se pare că devine incomodă pentru ei şi încearcă înlăturarea ei.

Oare, întâmplător, Victor Surdu* a scăpat ca prin urechile acului, în dimineaţa zilei de

22 martie 1995, dintr-un posibil accident pe Calea Victoriei? Cauzat de o defecţiune tehnică! Autoturismul marca Nissan, în care se afla, era aproape nou. Dar s-a constatat că **două din cele patru şuruburi ale cutiei de direcţie lipseau, iar celelalte două erau pe jumătate deşurubate!!!** Acest lucru, având în vedere siguranţa cu care este dotată din fabricaţie cutia respectivă, este imposibil fără intervenţia unei mâini criminale. Interesant este că **liderul agrarian făcuse publică, anterior, existenţa unui plan de falimentare a economiei naţionale, după care a primit mai multe telefoane de ameninţare.**

Oare să fie valabilă şi la noi legea nescrisă a mafiei siciliene: *„Cine nu aude, nu vede şi tace, trăieşte o mie de ani în pace”?...*

— N. edit: De origine iudaică.

Capitolul VI

DOI GENERALI CARE AU SALVAT ROMÂNIA „Să nu acceptaţi trupe străine în România!”

Oricâte zvonuri au fost vehiculate prin mijloacele mass media, oricât de rău au vorbit unele persoane, afirm cu toată convingerea că **generalii ŞTEFAN GUŞE** – şeful Marelui Stat Major al Ministerului Apărării Naţionale, **şi IULIAN VLAD** – şeful fostului Departament al Securităţii Statului, **sunt Eroi ai Neamului Românesc.** Cel mai mare rezultat al activităţii lor

este **trecerea Armatei şi a Securităţii de partea poporului revoltat, prin aceasta dejucând diabolicul scenariu al celor care urmăreau dezbinarea lor, asmuţirea uneia împotriva celeilalte şi de aici inevitabilul război civil.**

Într-o rezervă a Spitalului Militar Central, pe patul de moarte, în ziua de **28 martie 1994, ora 1030,** ultimele cuvinte ale generalului ŞTEFAN GUŞE au fost: ***„Să nu acceptaţi niciodată aplicaţii cu trupe străine pe teritoriul patriei noastre”.*** Aceste cuvinte pot fi considerate Testamentul său către Ţară. Prin moartea lui, Ţara a pierdut un oştean de excepţie, iar Oştirea română un patriot.

Generalul ŞTEFAN GUŞE a murit. Generalul IULIAN VLAD a făcut **patru ani de puşcărie.** PENTRU CĂ AU SALVAT ROMÂNIA!... Sunt şi vor fi EROI Al NEAMULUI ROMÂNESC.

A descrie întreaga activitate a celor doi generali ar necesita foarte mult spaţiu, fapt pentru care mă voi mărgini în a le prezenta pe cele mai semnificative. Cele de mai jos nu sunt scris sub stare emotivă. Tocmai din această cauză, nu voi arăta cum l-am cunoscut pe gen, col. IULIAN VLAD, cum a fost alături de noi (uslaşii) în unele acţiuni, cum s-a comportat faţă de subordonaţi, cum ne-a îmbărbătat permanent.

Pe 17.12.89, gen. Iulian Vlad a eliberat deţinuţii politici!

Cei care l-au denigrat şi continuă să-l denigreze pe gen. IULIAN VLAD, nu cunosc, după cum nu au ştiut nici Ceauşescu şi nimeni din conducerea partidului comunist, după cum nu cunoaşte marele public, că, **pe 17 decembrie 1989, el era bun de pus la zid. La acea dată, după şedinţa CPEx a dat ordinul de a fi puşi în libertate cei deţinuţi din motive politice, ordin care a fost pus în aplicare de col. Petre Moraru, fostul şef al Direcţiei a VI-a din fostul DSS. Din ordinul gen, col. IULIAN VLAD, au rămas în penitenciare cei care îşi ispăşeau pedeapsa printr-o hotărâre judecătorească rămasă definitivă.** Dacă Nicolae Ceauşescu ar fi aflat, acest general era, repet, bun de pus la zid!

Cei care l-au incriminat nu cunosc că Ceauşescu l-a chemat şi personal i-a adică ordonat să treacă la executarea unor măsuri mai drastice, la care gen, col. IULIAN VLAD a replicat: ***„Nu, tovarăşe Secretar General, este prea târziu şi inutil”.***

Personal, îi aduc un singur reproş gen. – col. IULIAN VLAD. Era persoana care cunoştea cel mai bine ce se pregătea împotriva României, împotriva Preşedintelui ei. Trebuia să insiste, să se roage, să cadă în genunchi (dacă unii i-au sărutat mâna şi l-au linguşit permanent, putea să facă şi el acest gest să cadă în genunchi), pentru a-i deschide ochii lui Ceauşescu. **Pentru a-l convinge să lase**

organele Securităţii, Serviciile de Informaţii ale Ţării să-şi facă datoria.

Aduc vină generalului ŞTEFAN GUŞE că nu a ordonat ca cele două obiective strategice – Televiziunea şi Radioul – să fie luate în subordinea Armatei, nu a ordonat evacuarea tuturor din Studioul 4, nu a pus specialişti militari să filtreze, să analizeze „informaţiile” sosite cu grămada, apoi să le dea pe post. **Nu a pus să fie arestaţi pe loc cei care îi sabotau sau contramandau ordinele: gen. (r) Nicolae Militaru, col. Pârcălăbescu, Dumitru Mazilu, „marinarul” Cico Dumitrescu, V.A. Stănculescu şi alţii. Î**nţeleg haosul care se crease, înţeleg stresul în care a condus Oştirea Ţării, dar cred că putea găsi ofiţeri loiali şi capabili pentru aceste ordine. Adevărat, *„după război mulţi viteji se arată”,* reproş la care pot fi supus, dar aceasta este părerea mea.

„Comandantul Suprem” Nica Leon şi sabotorul V.A. Stănculescu

După fuga lui Ceauşescu, în clădirea fostului CC. s-au petrecut scene necunoscute marelui public. Care ar trebui elucidate, pentru că posibilităţi mai sunt. Astfel, **după ce au vorbit din balconul de la etajul I, generalii Guşe, Vlad, Militam şi Voinea, Ion Iliescu, Petre Roman şi ceilalţi au fost arestaţi.** Da, stimaţi cititori, **au fost arestaţi de grupul revoluţionar condus de Nica Leon*, duşi în sala de şedinţă**

de la etajul II, atrăgându-li-se atenţia că dacă cineva va pleca fără acordul revoluţionarilor va fi împuşcat. Acest aspect ar trebui cercetat în amănunţime. Este o mare enigmă.

Atunci s-a organizat acolo Comandamentul Militar, când gen, col. IULIAN VLAD i-a propus gen. ŞTEFAN GUŞE să rămână în sediul CC, să nu încerce să meargă la sediul M.Ap.N., deoarece acolo sunt în siguranţă, îi apără revoluţionarii. Organizând Comandamentul Militar, cei doi generali erau singurele persoane care cunoşteau adevă

— N. edit.: Nica Leon = „Victoria leului”. După nume, de origine iudaică.

rata stare a lucrurilor: gen. IULIAN VLAD în domeniul DSS, gen. ŞTEFAN GUŞE în domeniul M.Ap.N. Ambii deţineau informaţii de calitate, de primă mână. Cunoşteau situaţia operativă din interiorul ţării, starea de spirit a populaţiei şi faptul că România era împânzită de agenţi străini.

În acelaşi timp, **gen. ŞTEFAN GUŞE nu voia să-i aibă alături pe generalii V.A. Stănculescu, Hortopan, pensionarul Nicolae Militaru ori „soldatul” Kostyal, ştiindu-i în solda serviciilor secrete ale unor state. Iar generalul IULIAN VLAD nu voia să-i aibă alături pe Silviu Brucan, Dumitru Mazilu, Doina Cornea, Petre Roman, cărora ştia ce le poate pielea.** Şi au rămas în sediul **CC,** păziţi de

tinerii revoluţionari, au luat frâiele în mână, şi-au completat reciproc informaţiile, şi-au dat mâna şi AU SALVAT ROMÂNIA. **Au condus Oştirea Ţării** – cu nenumărate piedici şi greutăţi – **până a fost înfiinţat Punctul Militar de Comandă şi li s-a luat comanda.**

Ulterior, foarte multe persoane, în necunoştinţă de cauză, i-au învinuit pe cei doi generali că şi-au fixat Punctul de comandă într-un loc, zic ei, în care erau rupţi de Armată. Cică nu aveau posibilitatea de a ţine legătura cu unităţile armatei, cu aviaţia, cu marina şi grănicerii, nu aveau legături cu unităţile şi direcţiile D.S.S. Total fals! Acest lucru îl poate susţine numai cine nu cunoaşte realitatea. Printre altele, Ceauşescu nu a fost deloc prost. La ordinul său, **în sediul CC. a fost amenajat Punctul de comandă al Armatei. Cu toată tehnica necesară ca ministrul Apărării Naţionale, generalul V. Milea, să conducă, la o adică, acţiunile Armatei. Paralel, mai era un punct de comandă la sediul M.Ap.N.**

Ordinele celor doi generali erau sistematic sabotate, erau contramandate. Gen. Stănculescu, de două ori, a ordonat întreruperea curentului electric în clădirea CC, lipsindu-i pe cei doi generali de posibilitatea legăturii cu exteriorul. Pentru corecta informare a cititorilor, chiar dacă adevărul doare, trebuie să specific că la întreruperea

legăturilor acestui Punct de comandă cu unităţile M.Ap.N. Şi direcţiile DSS, **un rol hotărâtor l-a avut gen. Pintilie (ajuns ulterior ataşat militar în străinătate), general cu care am lucrat timp de aproape patru ani.**

Dar un lucru necunoscut marelui public este că, **încă de la început, s-a încercat lichidarea fizică a celor doi generali. Pentru aceasta au fost trimise două comandouri: unul dintre acestea a acţionat din hotelul „Stănescu” (fost), iar celălalt din clădirea „Romarta”.** Unii dintre membrii celor două comandouri au reuşit chiar să pătrundă pe culoarele **CC,** omorând mai mulţi militari. Cei doi generali au scăpat numai datorită măsurilor de securitate luate de grupul de revoluţionari condus de Nica Leon şi de către ei înşişi. Chiar Dan Iosif a recunoscut că a împuşcat terorişti. Oare, cine să fi fost? Şi cine i-a trimis cu acest criminal ordin?

Foarte enigmatică acţiune! Şi mai curios este faptul că **cei aflaţi în clădirea CC, care au avut un anumit rol în desfăşurarea evenimentelor mai puţin cei doi generali, Nica Leon şi revoluţionarii săi, după liniştirea evenimentelor, au ajuns oameni foarte, foarte bogaţi şi puşi în anumite structuri ale Puterii.**

„Eu nu apelez la niciun ajutor sovietic!”

Pentru completa edificare a cititorilor, prezint **fragmente din înregistrările de pe caseta video – data 23.12.1989, sediul CC,**

consemnate de Alexandru Plesciuc şi apărute în revista „OBIECTIV MAGAZIN”, nr. 7/1997:

„Ora 300 *Vlad îl anunţă pe Guşe că Armata a atacat sediul Securităţii Timişoara şi a unei unităţi de trupe de securitate din acelaşi oraş. Exclamă:*

— Înseamnă că unităţile Armatei au trădat! Tovarăşe Guşe, nu Securitatea trage în oameni, ci unităţile lui Ilie şi ale lui Nicui...

Gral Guşe ia rapid legătura cu cineva şi ordonă să se comunice că Securitatea e de partea poporului. Securitatea a trecut în subordinea Armatei. Armata şi Securitatea acţionează împreună. Roagă să se transmită la televiziune şi la radio.

Ora 320: *Guşe vorbeşte cu Iliescu şi spune că Armata trebuie să coopereze cu Securitatea în restabilirea ordinii.* ***Vlad dă un radio-comunicat către forţele Securităţii şi ale Ml că sunt de partea Revoluţiei.***

Ora o „32: *Gral I. Mocan ude la CAAT anunţă că* ***în pădurea Băneasa au fost semnalaţi terorişti îmbrăcaţi în combinezoane gri deschis.***

Ora 6? 1: *Vlad vorbeşte la telefon cu Sandu. I se comunică faptul că* ***s-au doborât 4 elicoptere.*** *Vlad întreabă:*

— Ce însemne au? Ce naţionalitate? câţi paraşutişti sunt la sol? ***Au acţionat asupra fabricii de avioane?*** *Foarte interesant! De unde*

sunt ăştia? Acţionaţi împreună cu Armata şi lichidaţi dezastrul! îmi raportaţi ce însemne şi ce naţionalitate au elicopterele şi paraşutiştii!

Ora 1002: Pe bulevardul Magheru, mai mulţi civili răspândesc zvonul că general Guşe a murit. *Se aud focuri sporadice de armă.* ***Ora lv8:*** *în CC, Guşe cu un interlocutor la telefon:*

— În niciun caz nu apelaţi la ajutor străin! Nicio nevoie! Nu apelaţi la alţii! Eu nu apelez la niciun ajutor sovietic! N-o să apelez niciodată la ajutor străin!

„Suntem în război cu o putere străină!”

În *continuare, Guşe pleacă la Iliescu. La telefon, rămân Iulian Vlad şi Dumitru Mazilu. În cameră, sunt circa 8 revoluţionari.* ***Ora 1137:*** *Vlad răspunde la telefon:*

— Sigur, cu Revoluţia! ***Dacă e comando palestinian, îl lichidaţi!***

Către toate unităţile M.I! Revoluţionarii, influenţaţi de cele văzute la televizor, spun ceva de Securitate. Vlad se întoarce şi spune:

— Vă va condamna istoria! Ascultaţi ce vă spun! Păcat! ***Nu era comandantul trupelor U.S.L.A. acolo.*** *Pentru ce pe mine m-aţi acceptat în conducere, aici, dacă în restul nu aveţi încredere?*

În acest timp, Mazilu comunică prin telefon ordine de calmare a populaţiei şi cooperare între Armată şi Securitate. Interlocutorul este Puşcaşu şi ***afirmă că mercenarii sunt irakieni, li bien i***

şi palestinieni.

Ora 1201: *Vlad vorbeşte cu Rusu şi îl întreabă ce naţionalitate au elicopterele. Cere să i se facă legătura cu comandantul Armatei de la Craiova, căruia îi spune:*

— De unde au apărut? Asta vreau să ştiu! Ce naţionalitate au elicopterele? Cum? Au mai venit şi altele? Au venit încă trei şi au debarcat? Păi, tovarăşe general, eşti comandant de armată? Nu poţi face faţă? ***Au coborât şapte****? câţi terorişti aţi culcat? N-aţi putut stabili? Sunt, oare, străine? Foarte interesant!*

Vlad se întoarce spre Dumitru Mazilu şi spune:

— Profesore, situaţia se complică. Daţi-mi la telefon pe gen. Rus, comandantul Aviaţiei. Vreau să-l întreb eu ceva. Căci, comandantul lui nu l-a întrebat.

În loc de Rus, răspunde la telefon generalul Ionescu:

— Sunt generalul Vlad. Tovarăşe general Ionescu, ce e cu elicopterele astea? Ale dumneavoastră sunt? Ce face aviaţia? Nu apără cerul ţării? ***Vă rog să ridicaţi avioanele şi să le doborâţi!*** *O să dau ordin generalului Mocanu. Aduceţi-vă contribuţia!* ***Suntem în război cu o putere străină! Şi Armata ce face?*** *S-au făcut zeci de raiduri.*

În continuare, gen. Vlad vorbeşte cu gen. Mocanu, comandantul CAAT:

— Tovarăşe general Mocanu, ştiţi cine sunt! ***Suntem în luptă cu o putere străină! Atac de elicoptere în mai multe locuri. Desant la Craiova, Arad, Deva, Cluj, Huedin, Satu Mare.*** *Ce faceţi? Tovarăşe general, nu vă înţeleg! Nu se simte nimic. Ce ordin aţi primit? Vă rog să intraţi în luptă! Vă ordon să atacaţi!* ***în Harghita, au devastat sediile M.l.*** *Tot securiştii o fac şi pe asta? Le-aţi denigrat, le-aţi terminat (organele M.L). Greşit aţi procedat!*

Ora 1315: *Sună telefonul şi răspunde un revoluţionar.* ***Anunţă cu voce tare că un elicopter al Armatei a aterizat în Triaj, iar din el coboară desant terorist.*** *Vlad face un gest de neputinţă. Generalul de rezervă Ştefan Kostyal, aflat în birou, spune că Mocanu i-a fost subordonat şi se oferă să plece la acest general, pentru a-i spune să acţioneze. Pleacă cu încă cineva.*

În acest timp, Vlad comentează către Mazilu:

— Ep trădare, totuşi! Sunteţi convins? Eu sunt convins!

Elicopterele sovietice – în ţară, la cererea lui Iliescu...

Generalul Vlad încearcă să ia legătura telefonic cu generalul Iosif Rus, dar nu răspunde nimeni. Ca atare, ia legătura cu un şef din Marele Stat Major (Stănculescu sau Guşe). Spune:

— Tovarăşe general, trebuie să luaţi o hotărâre istorică! ***Ori este o trădare a acestei***

cauze căreia ne-am dedicat, ori un complot! Nu s-a acţionat cinstit! Vă rog să scoateţi la luptă unităţile Armatei! Am impresia că unii comandanţi de unităţi nu luptă, ci se eschivează. *Vă rog, operativ! în primul rând, să salvăm ce s-a cucerit aici, în Capitală!*

În acelaşi timp, sună cineva de la Armată, din Bacău. Raportează că ***două escadrile de elicoptere sovietice au intrat în ţară şi se îndreaptă spre Bucureşti.*** *Vlad se întoarce către Mazilü:*

— Ştiţi ceva? Mazilu răspunde:

— Vă rog, este o hotărâre politică. O ia cine trebuie. Daţi telefon pe guvernamental şi vorbiţi cu Iliescu!

Gen. Vlad se ridică să plece. Revoluţionarii îl roagă să stea cu ei. Gen. Vlad se aşază la telefon şi cere să vorbească cu gen. Guşe. Mazilu informează pe cineva despre situaţia elicopterelor sovietice. Precizează:

— Atitudinea mea e să nu se intervină. ***Bine că aţi vorbit cu ambasadorul.*** *Să nu intervină! Avem încredere în forţele noastre!*

Sună cineva de la Bacău. Anunţă că ***cele două escadrile de elicoptere sovietice au depăşit Bacăul şi merg către Bucureşti.*** *Mazilu vorbeşte, în continuare, cu persoana de mai înainte:*

— Domnule, stăruiţi la ambasador! Nu avem nevoie! *Nu vreau să mânjesc numele de*

schimbare!

Generalul Vlad se ridică furios:

— Armata a trădat! La Sibiu, se pregăteşte să execute securiştii şi miliţienii!

Generalul Vlad anunţă că pleacă. Revoluţionarii îl roagă să rămână cu ei. Vlad pleacă, în birou rămânând ca şef Dumitru Mazilu".

Stimaţi cititori, fragmentele de mai sus nu au nevoie de niciun comentariu! Din ele, reies foarte multe…

Gen. Guşe – omorât prin război psihic

Tragicul caz al generalului erou ŞTEFAN GUŞE reprezintă o metodă diabolică pentru suprimarea unei persoane: influenţarea psihică negativă, în scop politic sau mistic. În noaptea de 22/23 decembrie 1989, pe când se afla în sediul CC, a primit o ceaşcă de cafea de la o persoană necunoscută (precis că şi-a zis revoluţionar!). **Imediat după** ce a **consumat-o, în zona inimii a simţit parcă o lovitură de pumn, concomitent cu instalarea în întregul organism a unei slăbiciuni generale** (mai pe larg, vezi interviurile date scriitorului Pavel Coruţ). Şi-**a** continuat activitatea, cunoscută acum. Se ştie că, apoi, din ordinul gen. Nicolae Militaru, cu aprobarea lui Ion Iliescu, a fost schimbat din funcţia **de** şef al Marelui Stat Major, pe motiv că nu a făcut eşalon Armată (motivul real se cunoaşte). Acum intervine elementul psihic: fiind schimbat din funcţie, a avut un şoc, combinat

şi cu sentimentul că este părăsit: cadrele din Marele Stat Major nu au protestat şi nu au luat atitudine faţă de această măsură arbitrară (au făcut-o abia în ianuarie 1990).

După ce a fost schimbat din funcţie, gen. ŞTEFAN GUŞE a fost trimis la Armata din Transilvania, iar **Nicolae Militaru a ordonat ca împotriva lui să se deschidă o anchetă.** Cititorii, publicul larg, naţiunea română trebuie să cunoască că, **atunci când a început ancheta, Armata a dispus înconjurarea clădirii Procuraturii Militare din Cluj-Napoca cu tancuri şi s-a dat un ultimatum pentru eliberarea gen. ŞTEFAN GUŞE. Concomitent, Aviaţia militară a ameninţat că-şi ridică aparatele. În acest timp, la Bucureşti, era pregătit un avion cu gen. Vasile Ionel la bord, care urma să vină la Cluj-Napoca pentru a-l prelua pe gen. ŞTEFAN GUŞE. Dar Armata l-a apărat.** L-ar fi apărat până la ultimul om. Iar atunci, şi poporul ar fi fost alături de ea, aşa cum Armata a fost alături de popor pe timpul evenimentelor din decembrie 89. Toate acestea pentru că A SALVAT ROMÂNIA.

Concomitent, mai mulţi jurnalişti şi revoluţionari l-au acuzat de evenimentele de la Timişoara, a fost ameninţat voalat. **Ion Iliescu a declarat că gen. ŞTEFAN GUŞE a fost un trădător şi a dorit să dea o lovitură militară.** V. Stănculescu a declarat şi el: *„Mi s-a părut*

foarte ciudat de unde Guşe şi Vlad au găsit un operator care să-i filmeze doar pe ei timp de 10 ore. Poate s-au gândit la un alibi, ca să fie filmată activitatea lor văzută. Ştiu că Guşe şi Vlad erau foarte buni prieteni de familie” (total fals! – n.a.).

Normal, în asemenea situaţie, starea sănătăţii gen. ŞTEFAN GUŞE a început să se înrăutăţească: psihicul său, solicitat în mod repetat, prin efecte negative, s-a uzat. Iar trupul l-a urmat. Şi, pentru a pune capac la toate, ***„Evenimentul zilei”*** a publicat un articol intitulat: ***„Zilele generalului Guşe sunt numărate”.*** Cine a fost criminalul (sau criminalii) care a stat în spatele acestei ştiri, nu se ştie. **Dar a reprezentat o sugestie negativă pentru psihicul şi aşa slăbit al generalului.** A mai fost acuzat chiar că s-ar fi dat de partea Securităţii.

Şi, vine luna **decembrie 1993, când, în cadrul unei şedinţe la Consiliul Militar, gen. ŞTEFAN GUŞE a avut o discuţie în contradictoriu cu Ion Iliescu. La această discuţie au fost de faţă generali cu funcţii de mare răspundere în Armata Română.** Din nou, generalul-erou şi-a păstrat verticalitatea dar discuţia i-a marcat din nou psihicul şi i-a înrăutăţit starea sănătăţii. Iar după câteva luni a decedat. Cele prezentate, stimaţi cititori, fac parte din **războiul psihic...**

Gen. Iulian Vlad: „Mă va omorî Silviu Brucan...”

Gen. IULIAN VLAD a fost arestat. Pe timpul detenţiei în penitenciarul Jilava, i-a spus reporterei Angela Băcescu: *„În această săptămână, aici, în penitenciarul în care ne aflăm,* ***mă va omorî Silviu Brucan.*** *Sunteţi ziaristă şi să scrieţi…”*

Credeţi că acest general a fost paranoic? L-am cunoscut destul de bine şi afirm: categoric NU! Cele spuse de general au fost publicate în revista *„Europa”.*

Imediat, la redacţie a sunat o organizaţie intitulată ***„Dacii liberi”*****, care a avertizat că în ziua în care gen. IULIAN VLAD va muri, ei îl vor omorî pe Silviu Brucan.** Şi au specificat ca redacţia revistei să avertizeze imediat penitenciarul Jilava. Lucru care s-a şi făcut. **Se poate ca acest avertisment să-l fi salvat în cele din urmă pe gen. IULIAN VLAD…**

Denigrarea celor doi generali au făcut-o mulţi ziarişti şi reporteri de doi bani. Dar, indiferent de aceasta, ei sunt EROII NEAMULUI ROMÂNESC, în condiţiile deosebite ale acestui decembrie 1989, atât de controversat şi acum, **în condiţiile celui mai perfid şi periculos război desfăşurat împotriva României – războiul parapsihologic –,** ale dezinformării naţiunii, **cei doi generali au asigurat unitatea dintre Armată, Securitate şi întregul Minister de Interne.**

Iar dacă s-au făcut greşeli şi erori regretabile, catastrofale chiar, acestea se datorează unor

oameni ca Nicolae Militaru, Silviu Brucan, Dumitru Mazilu, Gelu Voican Voiculescu, Brateş, Stark, Petre Roman şi altora.

Capitolul VII
ROMÂNIA – PLACA TURNANTĂ A TERORISMULUI MONDIAL

„Epoca de Aur”... a cenzurii

Până în decembrie 1989, naţiunea română avea impresia că, din punct de vedere al siguranţei fizice a cetăţeanului, a avutului personal – garantate de Constituţie – **trăia între cele mai idilice ţări ale lumii. Î**n „raiul comunist” nu putea fi vorba de violuri, tâlhării, crime, spargeri ş.a. Numai bietele victime, rudele apropiate acestora, organele de Miliţie şi alte organisme ale M.l. cunoşteau realitatea crudă, dar nu aveau voie să vorbească. **Mass-media era cenzurată drastic,** în acest sens, voi da un singur exemplu.

Începând cu **8 iulie 1978,** în Capitală au fost descoperite părţi ciopârţite din trupul unei tinere, pe nume **Anda Anbros,** în vârstă de 18 ani, din Sibiu, venită să dea examen la A.S.E. Deoarece, ele au fost descoperite de cetăţeni, în diferite locuri, pe parcursul a mai multor zile, vestea s-a răspândit cu repeziciune, inclusiv în provincie. Ceauşescu a dat ordin organelor abilitate să

rezolve cazul în cel mai scurt timp. Sub presiunea acestui ordin, criminalul a fost prins şi… Tribunalul Municipiului Bucureşti, prin Decizia Penală din 30 septembrie 1978, a condamnat pe inculpatul **Grigore Samuilă** la 25 ani închisoare. Recursul fiind respins, sentinţa a rămas definitivă.

Se pare că a fost o **eroare judiciară,** pe care am aflat-o de la diferite cadre din M.I., dar şi de la câţiva jurişti din Baroul Bucureşti.[1]

România – plină de studenţi… În terorism

Evenimentele din decembrie 1989 au surprins în ţara noastră zeci de mii de studenţi şi doctoranzi străini, în special din ţările Orientului Apropiat şi Mijlociu. Mulţi dintre aceştia erau membri activi ai unor organizaţii teroriste ori grupări extremist-teroriste din ţările respective, trimişi la studii în România. Alţii, şi nu erau puţini la număr, erau simpatizanţi ai acestora. Dar serviciile secrete româneşti stăpâneau situaţia din acest punct de vedere, le supravegheau activitatea, iar când se deţineau informaţii certe despre intenţiile acestora de a comite un act terorist, erau expulzaţi.

Toate mediile frecventate de aceşti studenţi erau penetrate de Serviciile secrete

---

1 N.E.D.: Procurorul acestui caz ne-a ţinut câteva seminarii, la A.S.E., iar într-o pauză, la o ţigară, ne-a vorbit de acest caz, de-abia primit. Era foarte răvăşit dar şi optimist*: „Îl prindem noi, nu scapă!”*

ale României. Informatorii şi colaboratorii erau extrem de utili. Nu trebuie trecută cu vederea nici colaborarea cu Serviciile secrete ale altor ţări, cu privire la acest fenomen.

Foarte mulţi studenţi străini şi-au făcut veacul în ţara noastră, fiindu-le necesari între **7 – 10 ani pentru a-şi termina studiile. Timp în care au „studiat" obiectivele care îi interesau,** activitatea organelor de Miliţie, măsurile luate pentru paza şi apărarea ambasadelor ori a reşedinţelor diplomaţilor acreditaţi în România, măsurile luate de statul român cu ocazia vizitelor efectuate de personalităţi politice în ţara noastră. **Având la dispoziţie sume mari de bani, şi-au făcut relaţii în toate mediile/** Şi-au câştigat simpatizanţi în rândul tineretului român, mai ales al tinerelor, care pentru o masă la restaurant, pentru câteva pachete de ţigări, articole cosmetice ori alte „cadouri" erau capabile de orice. Nu este cavaleresc şi nici frumos s-o spun, dar buhul „fetelor" noastre s-a dus în lume.

Mă durea când în revistele din Italia, Germania de Vest, ori din ţările arabe vedeam articole cu titluri de genul: **„Cea *mai ieftină femeie o găseşti în România", „*** *în România, cu o pereche de ciorapi cumperi o femeie"* **s**.a. Nu sunt fantasmagorii, sunt realităţi trăite de autor. Când soseau din vacanţe, noi, cei care executam controlul antiterorist şi antideturnare pe Aeroportul Otopeni, pe fluxul sosiri, eram deja

obişnuiţi. Geamantanele ori sacoşele acestor studenţi erau pline cu pachete de cafea, articole cosmetice, lenjerie intimă ş.a. *„Ce dracu' faci cu atâtea, Hassan?”,* întrebam pe câte unul, la început. După care m-am obişnuit. *„Voi aveţi multe fete frumoase, d-le ofiţer. Cadouri pentru ele”,* era răspunsul aproximativ.

Pe de altă parte, **unele organizaţii teroriste** (cazul palestinienilor, libienilor etc.) **îşi trimiteau „luptătorii” pentru refacere în România.** Dar şi aceştia, la rândul lor, erau **strict supravegheaţi. Î**ntre Securitate şi organizaţiile teroriste din mai multe ţări exista o **înţelegere tacită** (din ordinul lui Ceauşescu): acordându-le anumite facilităţi, aceştia din urmă se obligau, în schimb, **să nu întreprindă vreun act terorist pe teritoriul nostru naţional.** Aceasta înţelegere a funcţionat din plin, chiar dacă au existat şi excepţii de la regulă.

Din cadrul personalului diplomatic al ambasadelor din Bucureşti, erau cunoscute persoanele cu intenţii de culegere a informaţiilor din diferite domenii, de racolare de noi agenţi.

— N.E.D.: Un exemplu: un anume Moh(amed) de la Medicină veterinară, fiul liderului religios al Algeriei (cel mai mare din… 17 copii). În 1979 avea… cărţi de vizită de la… Elena Bărbulescu, Mocuţa (prim-secretar Cluj ş.a.). Fusese student la Cluj, laşi şi Bucureşti (iniţial, la Drept şi Medicină). Relaţiile cu aceştia erau comerciale:

obţinea medicamente şi aducea kilograme de aur…

500.000 de arabi vorbesc româneşte

Se presupune, oficial nu a fost avansată nicio cifră, că, **în perioada 1980 – 1989, aproape 500.000 de tineri arabi au frecventat facultăţile din România,** în special centrele universitare din Bucureşti, laşi, Cluj, Timişoara sau Craiova. Două ar putea fi cauzele acestui fenomen. Prin Ceauşescu, România avea relaţii privilegiate cu Orientul Apropiat şi Mijlociu, studenţii contribuind la întreţinerea bunelor relaţii.

În al doilea rând, prin plata studiilor, aceştia constituiau o importantă sursă de valută pentru statul român. **Mulţi dintre studenţii arabi** şi-au întemeiat familii căsătorindu-se cu românce şi **s-au stabilit în România.**

Adevărul este că **majoritatea** arabilor care au ales să trăiască în România **au câştigat respectul şi credibilitatea românilor.** Unul dintre ei este şi medicul **Raed Arafat,** „părintele” Serviciului Mobil de Urgenţe, Resuscitare şi Descarcerare **(SMURD),** născut la Damasc, în Siria, stabilit în România din 1980. Nu are nevoie de nicio prezentare, fapt ce spune multe.

În cifre, actualizate **la 12 aprilie 2006,** situaţia arabilor din România era următoarea:

În perioada **1990 – aprilie 2006,** doar **829** de

studenţi arabi au venit **la studii** în România. După evenimentele din decembrie 1989, situaţia s-a schimbat, numărul studenţilor arabi reducându-se drastic. Spre exemplu, la Universităţile de Medicină şi Farmacie nu se înscriu mai mult de trei-patru pe an.

1.227 de cetăţeni arabi au solicitat **rezidenţă** în România;

449 de cetăţeni arabi au solicitat **drept de şedere** în scopul reîntregirii familiei;

3.150 de cetăţeni arabi au solicitat **permise de şedere temporară;**

2.030 cetăţeni arabi au fost **expulzaţi** din România”.

Mulţi dintre aceşti arabi au ales să se stabilească în România, chiar şi temporar, pentru a-şi continua relaţiile cu foste cadre din fostul DSS, ori să-şi continue relaţiile derulate până în 1989 cu Departamentul de Comerţ Exterior de pe timpul regimului Ceauşescu. Spre exemplu, **Mohamed Forzat – unchiul lui Omar Hayssam** – a fost deconspirat abia în 1998 ca fiind **ofiţer al Serviciilor de Informaţii siriene.**

Cozmin Guşă, preşedintele PIN, susţine că **unii arabi colaborează şi astăzi cu serviciile secrete româneşti pentru a face bani negri destinaţi ţărilor arabe sau pentru finanţarea organizaţiilor islamice teroriste.** Precizez că în ţara noastră sunt foarte mulţi simpatizanţi ai

acestor organizaţii, unele dintre ele având chiar membri şi baze: *Hamas, Hezbollah, Fraţii Musulmani, Partidul Eliberării Islamice, Frontul Democrat*

— N.E.D.: în Damasc, românii erau priviţi cu simpatie şi foarte des eram abordaţi în româneşte…

pentru Eliberarea Palestinei, Frontul Popular pentru Eliberarea Palestinei, Al Fatah, Al Saika ş.a.

Consilierul Guvernului României – mâna dreaptă a lui Arafat!

Nu insist asupra domeniilor în care s-au profilat investitorii arabi, matrapazlâcurile şi tunurile pe care le-au dat şi le dau economiei româneşti, mass-media scrisă aducându-le la cunoştinţa opiniei publice. Accentuez doar că **România vinde în ţările arabe mărfuri în valoare** de **650 milioane euro, anual (media) şi cumpără doar în valoare de 60 milioane euro. În comparaţie cu 1989, cifrele sunt foarte mici. La export predomină materiile prime.** Principala materie primă care ia drumul Orientului Mijlociu este **lemnul.** Spre exemplu, **în 2005, România a exportat lemn în valoare de 832 milioane euro,** la un preţ mediu de **20 euro/mc.** Peste **3% din pădurile ţării,** aproape 190.000 ha de pădure, a ajuns **în ţările arabe.**

Din datele Registrului Comerţului rezultă că în România există **13.774 de societăţi comerciale**

care au asociaţi cetăţeni din Orientul Mijlociu sau nordul Africii, fiind concentrate în Bucureşti, Timişoara, Constanţa, Cluj-Napoca, Craiova, laşi ori Braşov.

Potrivit site-ului Ligii Islamice şi Culturale din România, în ţara noastră sunt circa **70.000 de credincioşi ai profetului – Mahomed** (musulmani), grupaţi în **80 de comunităţi religioase teritoriale:**

31.118 de turci; 23.641 de tătari; 7.544 alte etnii: 3.310 de români şi 805 romi, cei mai numeroşi fiind în judeţele Constanţa (85%) şi Tulcea (12%).

Cealaltă faţă a activităţii arabilor în România se leagă de **mafie.** Două nume grele sunt legate de relaţiile pesedisto-arabe: **Ion Iliescu şi Viorel Hrebenciuc.** Permanent, cei doi au avut în preajmă persoane controversate din comunitatea arabă, de la **Zaher Iskandarani** la **Kamel Kader, Mohamad Murad, Fahti Taher** şi până la **Omar Hayssam.**

Gen. (r) Ion Pitulescu, fost şef al Poliţiei române între 1995 – 1997, a declarat pentru *Evenimentul zilei: **„Toţi mafioţii arabi** – Zaher Iskandarani, Omar Hayssam şi ceilalţi – **erau foarte apropiau de PDSR şi ţineau legătura cu Viorel Hrebenciuc prin intermediu lui Kamel Kader (...)** Mi s-a părut curios că un arab era **consilier al secretarului general al Guvernului. Au dispărut apoi documente***

strict secrete şi, imediat, a dispărut şi Kamel Kader. Apoi l-am văzut cu ochii mei pe Kader în dreapta lui Arafat *şi am rămas interzis".*

Cât priveşte **contribuţiile arabilor la bunăstarea financiară a PSD,** ele au fost dezvăluite de mass-media scrisă.

În lumina celor de mai sus, cititorul care face anumite legături cu unele evenimente din decembrie 1989 poate trage unele concluzii…

Factori de risc pentru România

A trebuit ca în decembrie 1989, o mână de persoane iresponsabile (ca să nu le spun trădători) să desfiinţeze Siguranţa Naţională a României şi USLA, specialiştii în domeniu să fie arestaţi, batjocoriţi, umiliţi şi chiar asasinaţi. Să devalizeze băncile de date ale direcţiilor fostului DSS. Să distrugă ori să subtilizeze mii de documente secrete. Din acest punct de vedere, **situaţia operativă a scăpat de sub control.** Dacă până în prezent, pe teritoriul nostru naţional nu s-a comis niciun act terorist de răsunet, aceasta se datorează faptului că nu s-a vrut. Şi nu se vrea. Deocamdată, datorită faptului că România oferă organizaţiilor şi grupărilor extremist-teroriste câmp larg de acţiune.

Din punctul de vedere al terorismului mondial, asupra României se răsfrâng două categorii de factori, care focalizează cu precădere atenţia S.R.I.:

1. **Factori externi:**

— Expansiunea reţelelor şi activităţilor terorist-extremiste şi a crimei organizate transnaţionale;

— Proliferarea şi diseminarea necontrolată a tehnologiilor şi materialelor nucleare, a mijloacelor de distrugere în masă;

— Introducerea în ţară a diferitelor categorii de armament şi muniţie, ori a altor mijloace letale neconvenţionale.

2. **Factori interni:**

— Fabricarea artizanală a diferitelor arme şi muniţie aferentă;

— Amplificarea infracţionalităţii economico-financiare;

— Proliferarea fenomenelor specifice crimei organizate;

— Pătrunderea corupţiei în toate sferele şi sectoarele de activitate;

— Pericolul proliferării unor manifestaţii extremiste;

— Sprijinirea necondiţionată a SUA în lupta împotriva „terorismului” şi impunerea „democraţiei” în ţări cu o altă cultură; facilităţile acordate pentru instalarea bazelor militare în România. °.

Toate acestea pun în pericol funcţionarea instituţiilor fundamentale ale statului de drept, a instituţiilor democratice şi ordinii constituţionale.

Analizând actele teroriste din imediata actualitate şi din vecinătatea noastră, asistăm la

două tendinţe majore ale acestui fenomen:

— Extinderea şi agravarea terorismului de nuanţă fundamenta-list-religioasă prin proliferarea şi radicalizarea organizaţiilor şi grupărilor al cărui port-drapel devine, cu obstinaţie, revanşa teroristă;

— Se accentuează, şi **devine tot mai agresiv, terorismul motivat etnic-separatist;** în acelaşi timp, se amplifică interferenţa dintre terorism şi criminalitatea organizată şi conexiunile acestora cu migraţia ilegală.

Activitatea antiteroristă din România

*„***La** ***data de 15 decembrie 1977, se constituie*** *Unitatea Specială de Luptă Antiteroristă (****U.S.L.A****.), ca unitate centrală de specialitate, având sarcina de a organiza şi executa activităţi de prevenire, descoperire, neutralizare sau lichidare a actelor teroriste pe teritoriul României.*

*Î****ncepând cu 22.12.89, întregul efectiv de cadre al Unităţii*** **s-a** ***pus în slujba Revoluţiei,*** *executând misiuni de profil în cooperare cu forţe aparţinând M.Ap.N.*

Pe 24.12.89 au căzut la datorie nouă cadre din unitate, printre care şi şeful de Stat Major, lt. col. Gheorghe Trosca.

La 26.12.89, U.S.L.A. a fost încorporată în structura M.Ap.N., *după care, în baza Decretului CPUN nr. 181/26.03.90, privind înfiinţarea S.R.L,* ***de la data de 1 iulie 1990, Unitatea ia***

denumirea de BRIGADA ANTITERORISTĂ (BAT) *şi îşi desfăşoară activitatea ca structură centrală de profil a S.R.L*

Din 1991 şi până în prezent, activitatea antiteroristă este asigurată şi se realizează în conformitate cu prevederile Constituţiei, ale Legii nr. 51/1991 privind Siguranţa Naţională a României, Legii nr. 14/1991, privind organizarea şi funcţionarea S.R.L, Legii nr. 535/2004, precum şi ale celorlalte acte normative aplicabile în domeniul Siguranţei Naţionale".

(Sursa: site-ul web al SRI).

Potrivit Legii, **Brigada Antiteroristă execută:**

— Activităţi informative şi tehnice de prevenire şi combatere a terorismului pe teritoriul naţional;

— Intervenţia antiteroristă asupra obiectivelor atacate sau ocupate de terorişti, în scopul capturării sau anihilării acestora, eliberarea ostaticilor şi restabilirea ordinii legale;

— Asigură protecţia antiteroristă a demnitarilor români şi străini, precum şi a altor persoane oficiale, conform normelor stabilite de CSAT;

— Concurează la realizarea protecţiei antiteroristă a demnitarilor gardaţi de SPP, în situaţia când aceştia sunt vizaţi de ameninţări cu acte teroriste;

— Poate asigura protecţia antiteroristă şi a

altor persoane, la cererea acestora, potrivit tarifelor în vigoare.

Dintre sarcinile acestei Unităţi specializate mai amintesc:

— Asigură controlul antiterorist-antideturnare pe aeroporturi;

— Paza şi apărarea unor ambasade şi reşedinţe ale diplomaţilor acreditaţi în România;

— Controale şi intervenţii pirotehnice.

Deci, principala instituţie a României abilitată să asigure prevenirea şi contracararea fenomenului terorist este Serviciul Român de in formaţii, în cadrul căruia, în virtutea prerogativelor legale vizavi de acest fenomen, rolul principal revine Brigăzii Antiteroriste.

Pentru îndeplinirea acestor misiuni, SRI colaborează şi cu structurile de ordine publică şi aplicare a legii din Ministerul de Interne, care au sarcini complementare şi pe acest profil…

Pe lângă *BAT,* au mai fost constituite unităţi speciale antiteroriste:

— Secţiunea de intervenţie Antiteroristă (STAT) a S.P.P. – structură specializată în lupta antiteroristă, destinată prevenirii acţiunilor elementelor teroriste care vizează persoanele sau obiectivele din responsabilitatea SPP;

— Grupul Special de Protecţie şi Intervenţia „Acvila” al M.I., creat în ianuarie **2003,** cu o structură organizatorică aproximativ asemănătoare cu cea a GSG-9 din Germania;

— Batalionul 1 Operaţii Speciale, din M.Ap.N., înfiinţat de mai mult timp (nu se ştie când) care îşi are sediul la Târgu Mureş. Oficial, nimeni nu a recunoscut existenţa acestei unităţi. Pregătirea specială a acestor luptători s-a făcut cu instructori de la Pentagon şi din armatele Israelului, Turciei şi Marii Britanii. Batalionul are denumirea de ***„Vulturii”*** şi este o unitate de comando care acţionează numai în cazuri extreme şi la ordinul special al Preşedintelui României. Specific faptul că este pregătită să acţioneze şi în afara graniţelor.

Aceste unităţi speciale antiteroriste sunt absolut necesare a fiinţa în ţara noastră, având în vedere că România a intrat în atenţia organizaţiilor şi grupărilor teroriste fundamentaliste.

Tentative şi acţiuni teroriste în România

Prin anii **1969 – 1970,** Direcţia de Contraspionaj, condusă atunci de gen. Neagu Cosma, a prevenit asasinarea ambasadorului israelian la Bucureşti.

5.05.1972: Compartimentul antiterorist a reuşit capturarea unui comando format din patru terorişti înarmaţi ce intenţionau asasinarea primului-ministru israelian Golda Meir.

1973: Compartimentul „Arta” a capturat o importantă cantitate de explozibil, aparţinând organizaţie *„Septembrie Negru”,* destinat unui atentat împotriva Ambasadei Israelului la

Bucureşti.

Septembrie 1973: trei tineri din Marghita (Bihor) au deturnat, de la sol, aeronava de pe ruta Bucureşti-Oradea şi retur, aterizând pe un câmp după de au trecut graniţa în Austria.

1974: patru lideri ai unor organizaţii teroriste au pătruns în România pentru a-l asasina pe preşedintele Congresului Mondial Evreiesc, care efectua o vizită în ţara noastră. Prin conjugarea măsurilor informativ-operative şi a celor de protecţie apropiată acţiunea a fost prevenită.

1975: Doi membri ai grupării *„Baader Meinhof”* au intrat în România pentru a se întâlni, la Bucureşti, cu un lider al organizaţiei *„Septembrie Negru”* (Palestina). La controlul efectuat de autorităţi, în autoturismul cu care cei doi au intrat în ţară a fost descoperită o importantă cantitate de arme, muniţie, grenade, explozivi plastici şi documente falsificate. Grupul a fost reţinut, scos din ţară, iar persoanele declarate persoane indezirabile.

1978: Un cetăţean iordanian de origine palestiniană încerca să ducă în R.F.G., tranzitând România, armament şi grenade Este descoperit şi reţinut la graniţă.

Toamna anului **1978:** fraţii Somoghi (trei) sunt descoperiţi, de lucrătorii de la controlul antiterorist şi antideturnare de la Aeroportul Oradea, cu armament artizanal asupra lor. Intenţia: deturnarea aeronavei şi fuga în Occident.

Iunie 1979: Ambasada Egiptului din Bucureşti a fost ocupată în forţă de peste 100 de studenţi irakieni. Două echipaje de luptători au eliberat obiectivul.

23.08.1981: Trei terorişti, de naţionalitate română, foarte bine înarmaţi, au deturnat un autobuz în intenţia de a ajunge pe Aeroportul din Timişoara, de unde să deturneze o aeronavă pentru a fugi în Occident. La intrarea în Pădurea Verde, barajul organizat de I.J.S. Timiş a oprit autobuzul. Lipsa de profesionalism a dus ca din 40 de ostatici, câţi erau în autobuz, 6 să fie ucişi, alţi 12 răniţi. Cei trei au fost ucişi fără niciun proces: doi de către col. Tecşan, de la U.S.L.A., al treilea „ajutat" să se spânzure în celulă, de un doctor de la I.J.S. Timiş.

Toamna anului **1981:** Ambasada Burundi a fost ocupată de studenţii burundezi, iar ambasadorul ţinut ostatic, sub ameninţarea unor arme albe. În urma negocierilor, studenţii au cedat.

1983: Doi cetăţeni libanezi au intrat în România folosindu-se de paşapoarte turceşti, ce le confereau statutul de turişti. Cei doi făceau parte dintr-o organizaţie teroristă arabă şi intenţionau să comită un act terorist împotriva unei aeronave siriene, pe ruta Bucureştidamasc. Teroriştii au fost arestaţi.

Tot în **1983** au fost contracarate planurile a trei comando-uri teroriste aparţinând dizidenţilor

palestinieni şi grupării*, Abu Nidal"* de a întreprinde acţiuni terorist-diversioniste asupra reprezentanţei OEP din Bucureşti.

Toamna anului **1983:** Doi şoimari reuşesc prevenirea deturnării cursei Bucureşti-Caransebeş şi retur.

4.12.1984: Viceconsulul Ambasadei Iordaniei a fost împuşcat mortal în faţa *hotelului Bucureşti* de un terorist aparţinând unei grupări dizidente palestiniene. În 20 minute, organele Ml şi uslaşii l-au capturat.

26.05.1985: Pe timpul când încercau să dezamorseze două bombe amplasate sub autoturismele unui lider al studenţilor arabi şi al unui diplomat de la Ambasada Iordaniei, It. col, ing. Donner Paul Afec-sandru şi cpt, ing. Vidrean Ion sunt sfârtecaţi de explozia unei bombe.

20.08.1991: Ambasadorul Indiei la Bucureşti îşi făcea obişnuita plimbare, împreună cu soţia, pe Bulevardul Aviatorilor, fiind gardaţi, discret, de luptători antiterorişti din *BAT.* Dintr-un autoturism marca *Citroën,* oprit în apropierea lor, coboară doi indivizi care deschid focul. Cu iuţeala fulgerului, cei doi s-au aruncat pe caldarâm, moment în care intervin luptătorii antiterorişti: un terorist este ucis, şoferul rănit, altul capturat, iar al patrulea a reuşit să dispară. Totul a durat câteva zeci de secunde.

30.04.1992: Serviciul Pirotehnic, înfiinţat la 5 mai 1986, a dezamorsat o bombă deosebit de

periculoasă în Bucureşti. Bomba conţinea 6 kg de exploziv C**-4** şi circa 2000 de bile din oţel!

13.081993: în comuna Flămânzi, o gospodină a găsit un aparat de radio portabil agăţat pe gardul care îi împrejmuieşte gospodăria. L-a luat, bucuroasă probabil, l-a introdus în priză şi... a devenit îngeraş. Aparatul de radio conţinea o încărcătură explozivă.

Toamna anului **1994:** două echipaje de luptători, sub comanda mr. Nicolae Catană, anihilează doi terorişti care ţineau ostatică o familie într-un apartament din Babadag.

4.02.1999: Pe şoseaua Bucureşti-Giurgiu, un autoturism cu o bombă artizanală în portbagaj a fost abandonatăjntr-o staţie PECO, chiar lângă gurile de încărcare ale rezervoarelor. În urma unui telefon anonim, Serviciul Pirotehnic a dezamorsat bomba.

2000: o bombă artizanală a fost descoperită la Craiova, în WC-ul unui vagon CFR, care a fost dezamorsată cu 15 minute înainte de a exploda.

2005: Cinci membri care alcătuiau o celulă a organizaţiei AI Qaeda în România au fost expulzaţi din ţară. Marius Bercaru, purtătorul de cuvânt al S.R.I. a precizat: *„Pentru a preveni dezvoltarea în clandestinitate a grupului radical-islamic şi consolidarea operaţională a acestuia, SRI, prin unitatea specializată de prevenire şi combatere a terorismului „în cooperare cu instituţii juridice competente şi de apărare a legii, a derulat o serie*

de activităţi ce au constat în reţinerea şi audierea membrilor grupului radical-islamist, inclusiv percheziţii la locurile sau reşedinţele de domiciliu ale cetăţenilor străini”.

„Industria de fiare vechi” şi... Mafia postdecembristă

Din decembrie 1989 şi până în primăvara lui 2007, România s-a aflat într-o **continuă perioadă de tranziţie.** Sunt convins că **va mai continua ani buni.** Caracteristicile acestei perioade se manifestă în toate domeniile societăţii româneşti: economic, politic, social, ideologic* şi cultural. **Criza** care se perpetuează în ţara noastră **nu are un caracter conjunctural ci unul structural. La începutul anului 2007.**

România se află într-o situaţie mai disperată decât în 1982, când, condusă de Ceauşescu, **a fost declarată ţară falimentară...**

Până în 1980, în România se trăia bine. Se ducea o viaţă liniştită, se găsea de mâncare, erau posibile concedii la munte sau la mare. După aceea s-a strâns cureaua pentru plata datoriilor externe. Î**n 1982, România a fost declarată falimentară.** Aceasta însemna că nu mai putea să achiziţioneze nimic din străinătate fără să plătească cu **dolari cash.** TAROM-ul se confrunta cu o situaţie deosebită. Echipajele şi şoimarii tuturor curselor externe, fără excepţie, trebuiau să aibă asupra lor sume de dolari pentru a plăti cash kerosenul cu care avioanele erau

realimentate pe aeroporturile de destinaţie pentru a putea reveni în ţară.

Situaţia i-a determinat pe Ceauşescu şi Guvernul României să plătească datoria externă care, în 1982, se adunase la cifra astronomică de 21 miliarde dolari, inclusiv dobânzile. Au făcut-o pentru ca România să nu mai fie la cheremul Marii Finanţe Mondiale, pentru ca România să nu facă ceea ce dictează aceasta. **Greşeala a fost că nu s-a anunţat poporul despre această situaţie.**

În toamna lui 1989, pe lângă faptul că era **singura ţară din lume care nu avea datorii faţă de Marea4 Finanţa Mondială,** România a mai **cumpărat 26 tone de aur,** care au fost aduse în ţară pe calea aerului. Câţiva zeci de uslaşi au asigurat securitatea acestei bogăţii.

La **22 decembrie 1989,** în vistieria României se aflau circa **4 miliarde dolari, 10 miliarde de ruble,** iar în Banca Naţională mai erau şi **100 miliarde lei plus.** România mai avea de încasat **alte creanţe,** în circa **8 (opt) ani,** prin eforturile întregului popor, prin privaţiunile la care a fost supus, Ceauşescu a **plătit** o datorie de **21 miliarde dolari** şi a mai **cumpărat 26 tone aur!!!**

Acest lucru nu a fost şi nu este înţeles de guvernanţii care s-au perindat ori sunt la cârma ţării. Începând cu ianuarie 1990, **întreaga moştenire lăsată de Ceauşescu a fost păpată**

de nişte iresponsabili. Ţara a fost umplută cu ţigări străine, gumă de mestecat, Coca-Cola, Pepsi-Cola, nimicuri sclipitoare, **în loc să se investească în ceea ce a rămas bun,** cum ar fi învăţământul şi sănătatea, pentru a da numai două exemple. Dacă în **2000,** când PSD-ul a câştigat alegerile, **datoria externă** era de **11** miliarde euro, Alianţa DA a preluat o datorie de **22** miliarde euro!!! în toţi aceşti ani, Comisia Europeană şi-a creat o imagine de salvator în ochii populaţiei, imagine inoculată de guvernanţi. Am ajuns la mila FMI, care ne dă doar bucata de pită ce să ne ţină în viaţă…

NATO nu ne poate apăra de terorism

Invitarea României de a adera la structurile euroatlantice a produs o mare euforie în rândul clasei politice din ţara noastră. Dar şi multe orgolii. La întrebarea cine a ajutat cel mai mult la producerea actului istoric de la Praga răspunsurile sunt diferite. Autorul iese din nou din „front” şi afirmă: **cel care a contribuit cel mai mult ca România** să **adere la NATO a fost Osama bin Laden…**

În mod paradoxal, **invitarea României de a adera la structurile euroatlantice transformă ţara noastră într-o ţintă pentru terorismul planetar,** în special pentru mişcările fundamentaliste. **România se află într-o zonă fierbinte,** aş putea spune dificilă din acest punct de vedere. Prezenţa trupelor noastre pentru

menţinerea păcii în Bosnia şi Kosovo, în Afganistan şi Irak ne aruncă în atenţia teroriştilor din aceste zone fierbinţi. Trimiţând militari combatanţi în Afganistan şi Irak ne putem aştepta oricând ca organizaţiile teroriste fundamentaliste să acţioneze pe teritoriul României. Pentru faptul că preşedintele şi guvernanţii şi-au dat acordul pentru o invazie asupra **Irakului,** punând, în caz de nevoie, la dispoziţia americanilor aeroporturile, spaţiul aerian şi portul Constanţa, **am fost trecuţi pe lista neagră a acestei ţări.** Cuacazul însângerat nu se află departe. În sfârşit, Transnistria este la o aruncătură de băţ.

Fiind sub scutul NATO, niciun stat nu va mai putea ataca vreodată România, cel puţin până va dura acest bloc militar ofensiv.

Însă, **NATO nu ne poate apăra de terorism. În** Occident s-au luat măsuri deosebite pentru prevenirea actelor teroriste. Organele abilitate din Statele Unite au primit aprobarea şi monitorizează convorbirile telefonice ale cetăţenilor şi pot efectua oricând percheziţii la domiciliul persoanelor, suspecte. Orice transfer bancar de peste 500.000 dolari este raportat. Responsabilii justiţiei şi securităţii naţionale informează pas cu pas opinia publică, găsind, însă, mijloace pentru a nu dezvălui partea confidenţială a măsurilor şi acţiunilor întreprinse, ia să se facă asemenea lucruri în România! Imediat ar sări în capul autorităţilor, a guvernanţilor, a preşedintelui toată

Societatea civilă care, fără supărare, nu a făcut până acum nimic palpabil în niciun domeniu.

Teroriştii – „supravegheaţi” când „spălau” 1.520 miliarde euro!!...

La noi, totul este învăluit într-o ceaţă ce nu are nicio legătură cu cerinţele apărării secretului de stat. Alerta mondială provocată de acţiunile teroriste de la 11 septembrie 2001 a ajuns şi la noi, dar opinia publică a luat cunoştinţă doar că s-au intensificat acţiunile de prevenire a unor eventuale acţiuni teroriste pe teritoriul naţional. **Şi am mai aflat ceva de la mai-marii** S**.R**.L: **că există şi în ţara noastră structuri teroriste, dar că ele *„sunt ţinute sub control”.***

Acest lucru poate să-l creadă cel care nu are cunoştinţe despre schimbarea strategiei terorismului contemporan. Să nu mi se spună mie asemenea gogoşi! Ce Dumnezeu? **Am devenit controlori de trafic de teroriști?** Stimaţi domni, să vă spun ceva: până acum, pe teritoriul nostru naţional nu s-a produs niciun act terorist (exceptând cel asupra ambasadorul Indiei la Bucureşti), deoarece **Reffnânia reprezintă un paradis pentru acţiunile premergătoare ale acestor organizaţii teroristei**

Oficiul Naţional de Prevenire şi Combatere a Spălării Banilor a constatat că **la noi, numai în doi ani, au fost „spălaţi” 1.520 miliarde euro** ÎI! O cifră astronomică. Să creadă Ciuciu că din

această sumă o parte însemnată nu a intrat în visteria organizaţiilor teroriste! Opinia publică nu ştie ce măsuri de prevenire s-au luat pentru lichidarea sau reducerea acestui gen de operaţiuni.

După eforturi de investigaţie, mass-media scrisă a publicat traseele unor posibile reţele de sprijin financiar pentru organizaţiile teroriste. Şi s-a mai constatat că **cei aflaţi pe aceste trasee au fost *„în atenţia S.R.I”.* dar... au dispărut din România!** Ce folos că au fost ***„în atenţia S.R.I.”?*** La noi se circulă fără probleme cu sume de sute de mii de dolari în portbagajele autoturismelor. Ministerul american al Justiţiei, F.B.I., alte organisme europene pun în circulaţie publică liste cu suspecţi, liste cu firme suspecte. Se iau măsuri publice pentru blocarea şi lichidarea unor importante sume. La noi, a auzit cineva de asemenea măsuri? Nu.

Î**n România s-a produs încă un miracol: avem reţele teroriste fără teroriştI...**

BIBLIOGRAFIE

1. Ion Pobirci, – *Jandarmeria bihoreana,* **Ioan Cristian Pobirci** Ed. Timonic, Oradea, 2005;

2. *Registrul note telefonice al Batalionului de Securitate Oradea,* pe anul 1989, ziua de 16 decembrie 1989;

3. *Ordinul C.T.S. nr. T/07082;*

4. **gl, bg. (r) Mihalache D. Vasile –** *Istoria*

Jandarmeriei Române, **gl, bg. (r) Suciu P. Ioan** (1850 – 2000), p.302.

Ed. Sylvi, Buc.2000;

5. *Decretul Consiliului F.S.N.* din 26.12.1989.

Ordinul M.l. nr. S/2751 din 29.12.1989, Ordinul C.T.S, nr. T/S. 2077/28.12.1989;

6. *Revoluţia română în direct,* pag. 61, volum editat de TVR, 1990, coordonator **Minai Tatulici;**

7. *Revista 22,* nr, din 23 decembrie 2004;

8. **col. (r) Ion Sandu / –** *Decembrie 89. Scenariul şi* **Dan Lupescu** *regia.*

Fundaţia „Scrisul Românesc", Craiova, 1999;

9. *România. Autopsia unei lovituri de stat,* pag. 35 – 36

Agora, Timişoara, 1991;

10. http://securitatea, idilis.ro/documente/diplomat, htm;

11. Not. News, ro-ştiri non-stop;

12. http://www.ziua.ro;

13. **Şerban Săndulescu –** *Lovitura de stat a confiscat revoluţia română",* p.70.